

PRIBOJSZKY MÁTYÁS
MAGYAR UTÓPIA

1998

*„Gondolatoddal tégy túl a lángelmén,
az lesz a nagy dolog!
De még nagyobb: mondd el
az egyszerű nép napi nyelvén...”*

(Illyés Gyula)

EPILOGUS 1.

Agyamra mennek a biztonsági szolgálat emberei.

Utáltam őket már jóval azelőtt, hogy letettem az államelnöki esküt a Parlamentben, és pokolra kívánom valamennyit azóta is, ahányszor az asszonnyal színházba, hangversenyre, vagy éppen egy szokványos diplomáciai fogadásra hajtattunk. Tolakodóan körbevesznek bennünket, egy bizalmas szót nem válthatunk senkivel, mert minden régi jó ismerőst elzavarnak a közelünk-ből. Lépni se lehet tőlük, ott loholnak az utcán előttünk szirénázó autóban, motorkerékpáron, vagy kitartóan szobroznak a lépcsőházban, a kapuban, esőben, hóban, fagyban, tűző napsütésben órákon át. Mielőtt valahová megérkezünk, mint a szimatoló kutya, átkutatnak minden zugot a szerkentyűikkel, nem rejtettek-e el véletlenül egy bombát, amivel kiolthatnák az életemet.

Ugyan kérem, mesebeszéd! A népszerűségi listán első helyen állok, ki akarna engem bántani?

A kormány dolgába ritkán ártom bele magam, mert hál' Istennek, nincs rá okom. Legalábbis egyelőre nincs... Ha volna, odacsördítenék ám a nyakuk közé, nem köszönnék meg, azt mondhatom! Mindenesetre - biztos, ami biztos -, nem írok alá törvényt úgy, hogy előtte ne vizsgáltassam meg az alkotmány-jogászaikkal, mégiscsak jobban értenek az államigazgatáshoz, mint én, elvégre az a szakmájuk.

Nem árt, ha egy államfő nyitva tartja a szemét. Sosem lehet tudni, az ördög nem alszik.

Visszatérve az örökre, a belügyminiszter szerint nem szabadna tiltakoznom az állandó védelem ellen, mert ez elsősorban a rangomnak szól és csak másodsorban a személyemnek, akármennyire is én vagyok a legfőbb közjogi méltóság. Még rágondolni is szörnyű - szokta mondogatni libabőrösen -, mi lenne itt, ha merényletet kísérelne meg egy elvakult fanatikus a Magyar Köztársaság elnöke ellen. Örültek mindig akadnak, és különben is jobb megelőzni a bajt.

Lehet, én akkor is ki nem állhatom őket - de ezt csak így magunk között mondom, előttük soha.

A feleségemet eleinte csöppet sem zavarta, még imponált is neki, hogy a Váci utcán két széles vállú, felnyírt tarkójú izomkolosszus ballag fél méterrel mögötte, sandán méregetve a közelébe merészkedő járókelőket, egyszerűen levegőnek nézte őket. Amióta azonban Párizsban, a Dior-cég ruhaszalonjának próbafülkéjébe is utána akartak nyomakodni, már ő is másként látja a dolgot. Többé nem szabad követniük az üzleten belülre, ha vásárolni megy. Hallom, tegnap is vagy jó másfél órán át áztak a zivatarban az ékszerbolt előtt, amíg kedvére válogatott az arany- és gyémánt fülbevalók, karkötők, nyakláncok, gyűrűk között. Az asszony látta, hogy majd szétrobbannak a dühtől, csak azért is húzta az időt, hadd mérgeledjenek, egyéb dolguk sincs.

Az elnöki rezidenciám is tele van pakolva őrséggel, meg mindenféle védelmi műtűrökkel, kamerákkal, fotocellákkal, monitorokkal, az ablakok golyóálló üvegből készültek; szóval tisztára olyan, mintha legalábbis egy századnyi ellenséges katonaság támadásától kéne tartanunk.

Amúgy nem mondom, szépen lakunk, van minden, légkondicionáló, fedett úszómedence, tornaterem meg házi filmvetítő, csodálatos őspark veszi körül a házat, tenispálya kettő is... Valaha elképzelni sem tudtam volna ekkora fényűzést! Nem is emlékszem hirtelenében, hány

lakosztályunk van. Egy teljes hétbe telt, amíg úgy-ahogy kiismertük magunkat a megszámlálhatatlan szoba és folyosó zűrzavarában, a parkban még most is eltévednék, ha a személyi szolgálatomra kirendelt államtitkár és a testőreim nem mutatnák szóltanul, merev karokkal tisztelegve a helyes útirányt.

Szóval mégiscsak jó valamire ez a siserahad, ha másra nem, hát arra, hogy visszavezessenek a dolgozószobámba. Onnan már eligazodok.

Az egyetlen, amivel nem tudok betelni, az, amikor díszszázad előtt kell ellépnem, vagy ha előttem verik a díszlépést. Mintha csak magamat látnám kopasz újoncként, bár meg kell adni, mi annak idején keményebben odatettük, nem lehetett ám úgy totyogni, mint ezek a mai nyápic gyerekek teszik, a főhadnagyunk leharapta volna a fejünket. Kár, hogy a Rákóczi indulót sose játsszák végig, a karnagy mindig leinti őket, amikor köszöntöm a zászlóaljakat. Nem baj, egyszer megkérem a karnagy urat, hogy nekem külön fújják el. Megtehetem, egy szavamba kerül, mivel az alkotmány értelmében a hadsereg főparancsnoka is én vagyok, márpedig a rezesbanda csupa katonából áll.

A nejemet legjobban az borítja ki, hogy nem főzhet nekem malacpörköltet. Tudja, hogy imádom, de az orvosprofesszor urak eltiltottak tőle, mondván, sok benne a kol... izé... valami-féle aszpirin vagy mi a szösz... - azért különös, hogy amióta államfő lettem, folyamatosan butulok, mindent elfelejtek - igen, tudom már, szóval a *koleszterin*. A franc álljon ebbe a sok hülye idegen szóba!

Szegény drágám, megértem őt, mivelhogy semmire sem büszke annyira, mint a főzési tudományára és ebben van is igazság: az anyja mellett volt módja ellesni a fortélyokat! Anyósom harmincöt éven át főszakács volt egy gyár üzemi konyháján, az asszonykám mellette tanulta ki a szakmát. Kezdetben nem is tudott kevesebbet főzni, mint tizenöt-húsz adagot, a háziak kutyája alig győzte felfalni.

Most bezzeg a konyha közelébe se szagolhat, mert Lujza, a szakácsnő - természetesen ő is a biztonsági szolgálat tisztje, ha jól emlékszem, őrnagyi rangban, akárcsak Jolánka, a bögyös kis szobalány, szívesen megcsipkedném azt a gömbölyű kis fenekét -, szóval Lujza őrnagy a konyha küszöbét se engedné átlépni, géppuskával zavarán el az *excellenciás asszonyt*. Morog is eleget, hiába vigasztalom, hogy nekem se könnyebb az élet, még a volánhoz sem ülhetek, pedig szerettem vezetni a tragacsomat, most meg tessék, itt ez a gyönyörű, hatszázas, páncélozott Mercedes, egyszer boldogan kipróbálnám, de Galambos alezredes, a biztonsági szolgálat parancsnoka szívbajt kapna, ha sokat erősködnék.

És ez még mind semmi!

Amiket eddig elmondtam, az gyerekjáték ahhoz képest, amit a fogadásokon, a hazánkba érkező királyok, kormányfők, diplomaták üdvözlő ceremóniáin, vagy állami kitüntetések átadása alatt és után kell elviselni, pláne külföldön, ahol örökösen fülembe motyog a tolmács, hadar, mintha kergetnék, nem sokat értek belőle, még jó, hogy a felszólalásaimat előre megírja a mellém beosztott sajtófelelős agytröszt. Öten vannak, egyéb dolguk sincs, minthogy a beszédeimet fogalmazzák, a zsarnok protokollfőnök pedig még azt is megszabja, mikor, milyen ruhát és nyakkendőt vegyek fel, hogyan tartsam a kezemet. Teljesen úgy kezelnek bennünket, mint a szülőfalumban Csóka néni az ütődött gyereket, csak ő kedvesebb és kíméletesebb volt, mint ezek a léhűtők itt mivelünk, mert a néni nagyon szerette a fiacskáját.

Hát igen, velem bánnak így, az államfőjükkel! És persze a nejemmel, a fősztlédivel - valahogy ilyesformán ejtik, szerintem az is hazudik, aki úgy tesz, mintha pontosan tudná, mit jelent. Mellesleg alighanem angolul van, mert az amerikai elnöknének is ez a neve.

Ma egyébként nagy csinnadratta lesz: köztársasági elnökké választásom első évfordulója, illik megünnepelni - jelentette ki a miniszterelnök. Biztos igaz, ha ő mondja. Rajtam aztán ne múljék!

Így aztán este az Operába megyünk, fel kell venni a szmokingot, meg a csokornyakkendőt, amit legalább annyira utálok, mint az öröket, de nincs mese, nem térhetek ki, sőt még beszédet is kell mondanom. A protokollfőnököm jelentette, hogy a kormánytagokon kívül ott lesz a teljes diplomáciai testület, az összes nagykövet meg az attasék feleségeitől, és persze meghívást kaptak a közélet kiválóságai. Állítólag valamiféle kitüntetést is kapok, csak tudnám, mire föl. Úgy látszik, ez olyan az államfőknél, mint régen az üzemben a prémium: nem jár, csak adható, de jaj volt annak a művezetőnek, aki elsinkófálta tőlünk. Na, én szívesen lemondanék ezekről a böhom nagy plecsnikről, amikkel még pénz se jár.

Azért túl leszünk rajta valahogy, aztán pár hét Hawaiiban helyrebillenti a hangulatunkat. Az is lehet, hogy tovább maradunk, majd meglátom, legfeljebb összekötjük egy hivatalos államközi látogatással, nehogy az újságok megszóljanak. Na, azok is...! Mesélhetnék róluk! Bár, nem akarok igazságtalan lenni, én jól kijövök velük, de amúgy... hagyjuk, jobb őket nem piszkálni, maradjunk ennyiben. Csuda egy népség az, sose tudnak nyugodtan ülni a fenekükön. Egyszer még úgyis elhúzom a nótájukat...

A feleségem régóta rágja a fülem, hogy kezdjek írni valami naplófélét. Azt mondja, ha másra nem, arra mindenképpen jó, hogy látják, s valami nyoma is marad: íme, én se lopom a napot, no meg tanulságnak se rossz, ami az utolsó két-három évben történt velem. Nincs ellenemre, de majd úgy állítom be, mintha másról szólna a mese, nem rólam, így talán még érdekesebb is lesz.

Nem húzom hát az időt, hanem máris belevágok. Semmi kedvem visszamenni - ahogy mondani szokás - a kályháig, fölösleges, hogy a gyerekkorról regéljek. Nem ide tartozik, és őszintén szólva nem is nagyon tudnék különösebből írni, akkor meg minek pocsékoljam a drága papírt - igaz?

Inkább induljunk ki onnan, amikor elkezdődött...

Tisztán emlékszem mindenre, olyan tisztán, mintha tegnap történt volna.

Reggel fél hat múlt...

A történet szereplői kitalált személyek.
Budapest nevű város sem létezik.

(Szerző)

1. FEJEZET

Reggel fél hat múlt - Árendás bácsi megkongatta a műszak végét jelző rézlapot.

Pozsár Vince segéd munkás sarokba vágta a vesszősöprűt és kijelentette:

- Na kész, mára elég volt, én befejeztem! - Ezzel fogta, s már hajigálta is le magáról a koszos-piszkos, agyonfoltozott melósruhát.

A többiek visszamorogtak, de aztán ők is pakolni kezdték a szerszámaikat: lapátot, dróthúzó-fogót, kézi markolót, kesztyűt, bőrkötényt, védőszemüveget, sisakot, kinek mi volt. A üzemrész pillanatok alatt kiürült, egyedül Árendás bácsi, az éjjeli őr téblábolt egymagában, várva, hogy mindenki eltakarodjék és bezárhassa a vasajtót, addig is, amíg a következő műszak emberei meg nem érkeznek.

A csöppnyi öltözőben az ilyenkor szokásos tülekedés kezdődött. Harminckét emberre öt darab zuhany jutott, legtöbbször két-hárman is nyomakodtak a forró víz sugár alá, különösen a távollakók, mint Vince is, ha nem akarták, hogy egy óra múlva is itt rostokoljanak.

Szerencséje volt, még éppen sikerült besurrannia az egyik zuhanyfülkébe. Mellette Korompai Jóska, a kissé lassú észjárású, kevés beszédű, másik segéd munkás szappanozta magát, félelmetes izmai táncot jártak a dús hab alatt. Korompai valaha első osztályú bokszo volt, többszörös országos bajnok nehézsúlyban, vele senki nem mert kekeckedni, pedig olyan ártalmatlan volt, mint gyalogbéka a hó alatt. Vincének fenemód imponált, hogy a valamikori híresség őt választotta haverjának, bár hozzátartozott az igazsághoz, hogy ő is tűzbe ment volna a lapos orrú hústoronyért.

Barátságuk két és fél éve, hirtelen kezdődött, látszólag minden előzmény nélkül. A mogorva képű hajdani bunyós egy reggelen, hazaindulóban mellécsapódott, együtt mentek ki a gyárkapun s már a villamos megállójánál jártak, amikor váratlanul odafordult Vincéhez és azt mondta:

- Figyelj, haver, hallod? Te rendes krapeknak látszol. Végzed a dolgod, nem pofázol, mint ez a sok nagyokos. Ha van kedved, gyere fel hozzánk egy sörre, a feleségem nagyon helyes, kedves asszony, majd meglátod. Eldumálgatunk, megmutatom az érmeimet és a serlegeimet. Legalább mi, segéd munkások, tartsunk össze, nem igaz?

Vince ugyan nem volt ivós fajta és szeretett időben hazaérni, ám ezt a kitüntető meghívást lehetetlenség lett volna visszautasítani, az az igazság, hogy meg se fordult a fejében.

Miközben mindent aprólékosan, egyenként végignézték, Jóska részletesen elmondatta vele, melyik faluból származott a fővárosba és miért, szokott-e politizálni, melyik focicsapatnak drukkol, vannak-e káros szenvedélyei és hasonlók. Olyan volt, mint egy szabályszerű kihallgatás - Vince csodálkozott is, mi ütött ebbe a bolond Korompaiba, hogy ennyit kérdez, máskor úgy kell harapófogóval kihúzni belőle a szót, most meg lám, be nem állna a szája - és különben is, mi a jó nyavalyának érdeklí annyira az életrajza? Még szép, hogy nem a nászéjszakájáról akarja faggatni. Furcsa.

Sem előtte, sem utána nem látta ilyen kíváncsinak a barátját. Túlságosan nem izgatta a dolog, nem volt rejtegetni valója. Hadd kérdezzen, ha ez örömet okoz neki.

Ettől kezdve sülve-főve együtt voltak, melóban épp úgy, mint a magánéletben, rendszeresen összejárt a két család - az asszonyok is hamar megkedvelték egymást -, nem létezett titkuk a másik előtt. Korompainak maradt két pár kesztyűje a régi, daliás időkből, így még néhány ütőfajtára is megtanította. Kiderült, Vincének van érzéke a bunyóhoz és jókat pofozkodtak Korompaiék alagsorában. A nagy mackó úgy bánt Vincével, mint a hímes tojással, nehogy véletlenül eltalálja egy kósza horoggal vagy egyenessel - bár ami azt illeti, Vince is óvatosan próbált bebújni Korompai kesztyűi közé.

Ők ketten voltak felelősek az éjjeli műszakokban a dróthúzó üzem tisztaságáért - ha egyáltalán érdemes tisztaságról beszélni egy olyan helyen, ahol négy, egymás mellett futó acélszalagon gömbölygetik a vörös izzással kigyózó, perzselő fémszalakat, szanaszét röppen a szikra, fojtogató a poros levegő és olyan eszeveszett forróság van, hogy a Szaharából ide jöhetnének hűsölni nyaranként a sivatagi beduin tevehajcsárok.

Korompai két égetni valóan rossz gyereket nevelt egy lakótelepi tömbház hatodik emeletén bérelt kétszobás lakásban, a sportból annyi haszna sem volt, mint a sarki fűszeresnek a hidegvízből. A felesége, Gizi, a kerékpárszerelvényben takarított. Korábban, mint elsőrendű gyors- és gépiró, az üzemvezető-főmérnök titkárnője volt, de a nemrégiben történt átszervezéskor leépítették, s még áldhatták a jó sorsukat, hogy nem került az utcára az elbocsátottakkal együtt. Kettőjük fizetéséből és a gyerekek után járó családi pótlékból épphogy eltengődtek.

Vincének se álltak jobban, nekik is két iskolás fiúról kellett gondoskodniuk, ami nem volt könnyű, pusztították a ruhát és a cipőt, étvágyuk meg, mint egy arató napszámosnak. Pozsárné a főportán dolgozott, ő jegyezte be egy nyomtatvány-füzetbe a ki-be furikázó teherautók rendszámát és a szállítólevelek adatait. Reggel héttől délután háromig annyi ideje sem volt, hogy egy kávéra leüljön, úgy kellett felhőrpintenie bögréből, futkározás közben. Mire letelt a munkaidő, állni is alig bírt a lábán, pedig még ez után következett az úgynevezett második műszak, vagyis a bevásárlás, a főzés, mosás, vasalás, takarítás, meg a gyerekekkel való törődés.

Vince, amiben tudott, besegített az asszonynak, de ez nem volt mindig megoldható, mivel - ellentétben a feleségével - állandóan éjszakai műszakban dolgozott. Nem lett volna köteles elvállalni a folyamatos éjszakázást, de az éjjeli pótlék nagyon jól jött a családi kasszába - éppúgy, mint Korompaiéknak. Azért így is rendszeresen előfordult, hogy reggel, munkából hazamenet megvette a piacon, a boltban, amit a felesége felírt egy cédulára, aztán aludt, amíg Ilus haza nem ért. Akkor felkelt, megborotválkozott és csinálta, amit az asszony diktált.

Igazság szerint nemigen akadt otthon tennivalója. A két - kamrányi méretű - szobából és aprócska konyhából álló hátsó épület, amit Ilus egy távoli rokonától béreltek havi tízezerért - vagyis másokhoz képest szinte ingyen - arra is kicsi volt, hogy mozdulni tudjanak benne. Eredetileg egyetlen nagy helyiség volt, de az első gyerek érkezésekor Vince közfalakkal elosztotta két szobára, meg a főzőfülkére, amit csak kegyes önámítással nevezhettek konyhának. Barkácsolni, fürni-faragni akkor is lehetetlenség lett volna, ha a rokon nem tiltja meg, hogy az udvaron szemeteljen.

Kész csoda, hogy a szűkösség ellenére nagyon jól kijöttek Ilussal. A fiatalasszony áldott jó természetű volt, sosem vitatkozott, bár Vince sem volt kötekedő alkat és erre nevelték a két fiút, már amennyire hagyták magukat nevelni. Hallgattak értük így is eleget a háziaktól. Egyszer hajszál híján kirakták a családot az utcára, mert a kisebbik - a Ferike - egy labdával

betörte a tulajdonos konyhaablakát. Óriási ribillió lett belőle és csak hosszas rimázkodással sikerült őket megbékíteni.

A Pozsár házaspár ugyanebben a házban ismerkedett meg kerekén tíz évvel ezelőtt. Ilus valamilyen hivatalos ügyét intézte a fővárosban és a rokoncsaládnál szállt meg. Vince ekkor már fél éve lakott Hodosánéknál albérliként. Az udvaron találkoztak, a fiú éppen munkából jött haza, fáradtan, gyűrött arccal, és menet közben egy könyvet lapozgatott. Ilus a könyvre figyelt fel, mivelhogy ő maga is szenvedélyesen szeretett olvasni.

Elég volt összenézniük, mindketten tudták, hogy egymásnak teremtette őket az ég; ha létezik szerelem első látásra, akkor az övéké valóban az volt. Megálltak az udvar közepén és úgy beszélgettek, mintha örök időktől fogva ismerték volna a másikat. Ettől kezdve Vince minden megtakarított pénzecskéje arra ment el, hogy hétvégén leutazott Kisújszállásra Ilusékhoz, ott is aludt, természetesen külön szobában, szigorú szülői felügyelet mellett.

Nem sokáig tartott az udvarlás, mert Ilus belátta, hogy a fiú éhen pusztul, ha kevéske fizetését vonatozásra költi. Ezt a szülők is megértették és örültek, hogy egy szem lányuk ilyen rendes, szolid, jó magaviseletű, dolgozós fiatalembert kap. Szegény fiú, árva gyerek, senkije a kerek világon, kár, hogy nincs tanult szakmája, majd lesz, ha tanul, de legalább nem iszik, nem dohányzik - ez nem fog eljárni a kocsmába az asszony szoknyája mellől!

A családi kupaktanács után Ilus édesanyja felutazott az unokabátyjához, Hodosán Mihályhoz, és kikönyörögte, hogy a fiatalok az esküvő után ott lakhassanak, immáron ketten, a Vince által bérelt, eredetileg nyári konyhának, szerszámosnak épült, udvarvégi pici házikóban.

Így költöztek ide, abban a hiú reményben, hogy előbb-utóbb sikerül önálló lakáshoz jutniuk - de ez csak szép álmok maradt. Jöttek a gyerekek, előbb a kis Vince, aztán a Ferike, és szépen ott ragadtak. Hodosánék mit tehettek volna, túrték, elvégre az utcára mégsem zavarhatták ki őket, mit szólnának a rokonságban, meg mi tagadás, jól is jött az a kis pénz. Ahogy múltak az évek, lassan megszokták egymást, s már az lett volna furcsa, ha egy napon a fiatalok fogják magukat és odébbállnak.

Ezen a reggelen Vince és Korompai még lehúzott pár órát egyik munkatársuk, Dömötör Anti háza építésénél. Nem kaptak érte egy fillért sem, el se fogadták volna, ez együtt járt a barátsággal. Fordított esetben Anti is ezt tette volna.

A villamoson Korompai odafordult Vincéhez és mintegy mellékesen így szólt:

- Te, haver, figyelj, hallod? Jó lenne, ha ma este felugranál hozzánk úgy hat óra tájban. Lesz ott egy úriember, szeretne találkozni veled.

- Velem? Úriember? - csodálkozott Vince. - Ki az ördög az és mit akar tőlem?

- Majd elmondja...

- Na jó, de miért éppen én vagyok kíváncsi? És honnan tudja, hogy a világon vagyok?

- Tudod, ez olyan figura, aki faggatni szokott, milyen a munkám, kikkel melózok, hogy megy a sorunk, és beszéltem neki rólad is, hogy rendes srácnak ismerlek, megbízható vagy, meg ilyesmi. Érted...

- Ki az az ember? Mi a neve?

- Györkös Ottónak hívják. Sokkal többet én se tudok róla. Még abból az időből ismerem, amikor bunyóztam. Néha meglátogat, s ha látja, hogy zűr van, kisegít pénzzel, de soha nem kéri vissza. Nagyon beléd zúgott.

- Mi az, hogy belém zúgott? Te megőrültél! Talán buzi?

- Nem úgy értettem, bár nála még az sem kizárt - húzta el a száját Korompai -, legalábbis járt róla ilyen pletyka köztünk. Erről majd máskor... Az biztos, hogy nem sok nő szaladgál körülötte, legtöbbször férfiakkal látni, de lehet, hogy csak a testőrei. Annyi a dohánya, apám, hogy Dunát lehetne rekeszteni vele, a bőre alatt is pénz van. Pár százezer vagy millió meg se kottyán neki, van egy rakásra való cége, mit tudom én, mifélek, de nem is akarom tudni, mert a gorillái még a klozettra is elkísérik. Hátha valami jól fizető melót kínál, akkor pedig mind a ketten megyünk.

- Gondolod, hogy erről van szó?

- Lehet. Nekem csak annyit mondott, hogy hívjalak oda, mert beszélni akar veled.

- Nagyon titokzatos ez a te barátod. Elárulhatnál róla még egyet s mást. Na, hadd halljam!

- Mit mondjak? Azt hiszed, engem beavat a magánéletébe? Francokat... Állítólag valamikor a hatvanas évek végén vagy a hetvenes évek elején jött vissza Magyarországra, azelőtt Amerikában élt, de lehet, hogy máshol, nekem nem mesélte el az önéletrajzát. Amikor én megismertem, már haverja volt mindenki, miniszterekkel, magas rangú rendőrökkel, ügyvédekkel, bankárokkal lófrált örökösen. A rendszerváltozás után a markából ettek az újak is, körülötte forgott minden, ami pénzzel mérhető. Ennyi.

- Annyi különbséggel, hogy azelőtt Györkös *elvtárs* volt, igaz?

- Most az egyszer tévedsz, apuskám, ő a kommunisták alatt is *úr* volt, megkövetelte, hogy Györkös úrnak szólítsuk. Én sose tudtam kiigazodni rajta, pedig engem marhára kedvelt, szerette a bunyómat. Nemegyszer megcsinálta, hogy ha győzött a csapat, az egész gárdát tetőtől-talpig új ruhába öltöztette, öltöny, ing, cipő, minden, amit el tudsz képzelni. Ez volt a mániája, imádta, ha egyformában vagyunk, és a vacsorákat is mindig ő állta. Mondom, szeretett politikusokkal meg sportolókkal mutatkozni, őt speciel a színészek nem érdekelték.

- Fura egy fickó lehet a barátod - tűnődött Vince. - Azért valami okának kell lennie, hogy pont engem szűrt ki magának.

- Nézd, megmondom őszintén, nem te vagy az egyetlen, beszélgetett ő másokkal is. Egyszer, van ennek már vagy három éve, olyasmit mondott, hogy bizonyos munkástípusokat keres, de hogy mi célból, azt nem árulta el. A lényeg, hogy akkor kerültél először szóba. Azóta rendszeresen érdeklődik felőled.

- Soha nem említetted egy szóval se.

- Minek említettem volna?

- Nem is kérdezted, mit akar?

- Nem mertem... Majd meglátod te is, nem könnyű Györkös úrral szívóskodni.

- Hát jó, legfőbb pofára esünk. Mindenesetre, hatkor ott leszek - zárta le a témát Vince és azonomód el is felejtette az egészet.

Kisebb gondja is nagyobb volt Komáromi pártfogójának szeszélyénél.

Dél volt, mire hazavergődött és mint akit fejbe vertek, rogyott az ágyba. Azt sem vette észre, amikor a fiúk megjöttek az iskolából és lábujjhegyen, nehogy az apjukat felébresszék, gyorsan lerakták a táskájukat, s már iszkoltak is ki a játszótérre focizni.

Körülbelül három óra lehetett, amikor Ilus megrázta a karját.

- Hé, álomszuszék úr, ideje volna felkelni! Mi van veled, úgy szuszogsz, mint egy náthás víziló, amelyiknek nem jutott hidegborogatás. Ekkora hajtas volt?

Vince álmosan pislogott az asszonyra.

- Szűzanyám, hány óra van? Piszok fáradt vagyok!

- Három elmúlt, nemsokára fél négy.

- Későn feküdtem le, Dömötör Antinak segítettünk Korompaival alapot ásni, meg téglát, cementet hordani. Van lefőzve kávé? Amíg nem iszom egyet, nem vagyok beszámítható.

- Mindjárt kapsz, de előbb tessék felöltözni és megborotválkozni az ünnephez.

- Miféle ünnephez? - bámult a mennyezetre Vince.

- Hát nem tudod? Április 21-e van, hékás! - csókolta meg az asszony. - A születésnapod!

- Nekem? - hitetlenkedett Pozsár. - Jé, tényleg... Ha nem szólsz, biz' Isten elfelejtem.

- De azért van a te életed párja, hogy legyen, aki nem felejt el. Na, kifelé az ágyból, lusták királya!

- Csak még egy félórát engedélyezz, könyörgök!

- Szó sem lehet róla, már szoltam a fiúknak, hogy jöjjenek kezet mosni. Tessék szépítkezni a magad tiszteletére, mert addig nincs ajándék.

- Húha, még ajándék is van? Ilyen jól megy nekünk?

- Na hallod! Harminc év nem gyerekjáték. Öregszik, uram, ezt tudomásul kell vennie! - ezzel lerántotta férjéről a paplant. A fiúk e pillanatban léptek a lakásba és amint meglátták apjukat hangosan méltatlankodva, karikába görbülve az ágyon, ide-oda gurultak a kacagástól.

- Apu, apu, hajrá apu, ne hagyd magad, apu! Tarts ki, mi is melléd fekszünk!

- Tűnés, zshiványok, mert mindjárt kell a lavór. A köszívű anyátok azt akarja, hogy borotválkozzam.

- Kapsz ám tőlünk is ajándékot - dugta oda kócos fejét hízelegve Ferike -, hoztunk neked...

- Fogd be a szád! - rivallt öccsére Vincus. - Elrontod a meglepetést, te kis pisis.

Vince kezdett magához térni, már együtt tudott nevetni az övéivel. Ilus a konyhában sürgölődött, közben egyfolytában dohogta:

- Az embernek megáll az esze, hová mennek fel az árak! A piacon csak néztem, alig vettem valamit és odalett egy ezres. Na, bezzeg a fizetés...! Azzal nem sietnek, még sokallják is. Láttad, hogy csipkedik magukat az új bevásárlóközpont építésénél? Kíváncsi volnék, honnan vesznek hozzá vevőket, a környék tele van munkanélkülivel, s van képük nyugati színvonalról prédikálni. Jó szöveg, ennék meg...

Vince hagyta, hadd beszélje ki magából Ilus a mérgét, nem szólt közbe, pedig neki is megvolt a véleménye a dolgok állásáról és az egy szemernyi sem tért el az asszonyétól. A fiúk már nagyokat nyelve, tisztára sikált kézzel ültek az asztalnál, látszott rajtuk, hogy kopog a szemük az éhségtől. Gyorsan lehajtotta a kávé, és nekiállt borotválkozni. Miközben arcáról kaparta a borostát, megjegyezte:

- Venni kell borotvahabot is, már alig lötyög az alján.

Amikor végzett, azonmód, gatyában, kiment a budira. Hodosán néni a kerítésre támaszkodva a mellettük lévő házban lakó özvegyasszonnyal, Feketénével tereferélt, egymást túlkiabálva szapultak egy harmadik szomszédot. Amikor meglátta Vincét, rákiabált.

- Mit mutogatod itt a gatyádat, hé, nem szégyelled magad? Felvehetnél egy nadrágot fényes nappal, micsoda viselkedés ez? Nézd, ez a szegény jámbor özveg, hogy elpirult!

- Ne nézz ide, ha annyira felizgatja - nevetett Vince és magára csukta az ajtót.

Papírt persze megint elfelejtett hozni, bosszankodott. Még szerencse, hogy az öreg Hodosán szokása szerint ott hagyta a félig kiolvasott újságot. Kézbe vette, forgatta, de a sport már hiányzott, éppen ott volt letépve, ahol a kedvenc focicsapatáról írtak valamit. Tovább lapozott és megütötte a szemét egy félbehasított részlet. Beleolvasott:

„...és a pályázaton nyertes német fél kijelentette, hogy komoly fejlesztési stratégiát kíván elindítani, ami azzal jár, hogy bizonyos ágazatokat kénytelen megszüntetni, mert annyira veszteségesek, hogy nem éri meg tovább működtetni azokat. Ilyen például az elavult, század-elejei berendezésekkel kínló drótüzem is, ahol a dolgozók jószerével csak ráfizetést termelnek, az önköltség töredékéért sem lehet eladni a hasznavehetetlen terméket. Ezért a munkásokat a kollektív szerződés értelmé... „

A cikk többi része hiányzott, de ennyi is éppen elég volt ahhoz, hogy Vincének elvegye a kedvét az élettől is. Magasságos egek, egyéb se hiányzik, mint hogy lapátra tegyék! Ha elveszíti a munkáját, mehet koldulni, nyakukon a hűtőszekrény részlete, nem is beszélve a gyerekek iskolájáról, ruha is kéne, pár hónap és a nyár elillan, itt az ősz, ezek meg nőnek, mint a gyom. Na és a lakbér!... A villany! A tüzelő! Ilus jó, ha tizenöt ezret hoz haza, az szentelt vízre sem elég, a munkanélküli segély pedig akár a kutyavacsorája. Mostanában elhelyezkedni, különösen így, szakma nélkül, egyenlő a lehetetlenséggel. Sürgősen beszélni kell Korompaival, talán többet tud a dologról, hátha lesz valami ötlete.

Rendbe szedte magát és visszament a lakásba. Az asztalon már ott gőzölgött a tálban a fenséges illatú tyúkhúsleves, csigatésztával, középen egy üveg egri bikavér. Ilus még házasságuk első hónapjában megtanulta, hogy Vincének azt főz, amit akar, megeszi a meszet is, csak leves legyen előtte, mert anélkül oda se ül az asztalhoz.

A férfi leöblítette kezét a lavórban, aztán odatelepedett a helyére.

- Hallottál valamit a gyár eladásáról? - kérdezte csöndesen.

Az asszony úgy tett, mintha nem érdekelné különösebben a dolog. Hát persze, hogy hallott róla, mindenki ezt tárgyalja, de úgy döntött, nem hajlandó megkeseríteni a napot, ha nem okvetlenül muszáj. A rossz hír megvár! - ez volt apjának a kedvenc mondása.

- Beszélnek az emberek összevissza! Nem kell mindent készpénznek venni - próbálta elterelni a szót Ilus. - Hagyjuk ezt. Majd holnap... Öntsél bort, szeretnék koccintani az egészségedre.

- Várj, hadd mondjam, az előbb olvastam a budiban, hogy a drótüzemet meg akarják szüntetni. Száztíz embernek veszik ki a kenyeret a szájából.

- Nagyon kérlek, Vince, ne most... - könyörgött az asszony. - Ne rontsuk el a születésnapodat.

- De hát értsd meg, az ég szerelmére, az életünkről, a jövőnkről van szó! - csökönyösködött Vince, miközben teletöltötte a poharakat - Ha kirúgnak, végünk. Lehet kukázni, mint...

- Tudom... de akkor is. Ha mindenáron folytatni akarod, majd ebéd után megbeszéljük.

- Jó, rendben van, ha téged ennyire hidegen hagy - hagyta rá kedvetlenül a férfi. - Ehetünk.

Ilus telemerítette a merőkanalat. Először az urának pakolta meg a tányérját, rengeteg tésztát, combot és a zúzóját tette ki neki, mert azt szerette legjobban, aztán a fiúknak is kimérte a porciójukat. Répát is osztott, a végén magának szedett.

- Jó étvágyat és Isten éltesse az ünnepeltet! - emelte fel a poharát, mosolyt erőltetve az arcára.
- Sok boldogságot kívánunk, hosszú életet, bort, búzát, békességet, meg mindent, amit akarsz. Gyerekek, ti is kívánjatok apátoknak boldog születésnapot.

- Boldog születnapot, apu! - kiáltották egyszerre. Ferike nem bírta tovább türtőztetni magát: - Mind a ketten ötöst kaptunk! Ez a mi ajándékunk! - A bátyja is büszkén kihúzta magát. - Pedig Vincus nem segített. Akart, de én direkt nem kértem, egyedül szerettem volna javítani két jegyet! Sikerült!

- Látjátok, ennek örülök, ennél szebb ajándékot tényleg nem kaphattam volna tőletek - simogatta meg a fejüket Vince.

- Pedig ez még nem minden - kuncogott Ilus -, lapul itt valahol egy meglepetés, ami rád vár. Na, egyél csak, egyél szépen, addig úgyse adom oda, amíg meg nem ebédeltünk.

- Kifúrja az oldalamat - nevetett Vince. - Áruld el, mi az.

- Én tudom! - rikkantotta Ferike, de Vincus rátapasztotta tenyerét a szájára. - Fogod be! - nézett rá felnőtteken. - Takonypóc!

- Hogy beszélsz az öcséddel! - csóválta a fejét az asszony. - Hol tanultok ti illemt? Ferike, Vincus, ne szücsöljete, hányzor kell mondani? Két bohóc!

De hiába volt minden erőlködés, a máskor derűs, családi hangulatot mintha elfűjták volna, mindenki érezte, még a gyerekek is, hogy valami feszül a levegőben. A felnőttek igyekeztek jókedvet mutatni, de ez csak rontott a helyzeten. Alig várták valamennyien, hogy túl legyenek a levesen.

A második fogás csirkepaprikás volt, krumplipürével, friss salátával - ugyancsak a családfő egyik kedvenc étele. Ilus szívesen vett volna pár szelet tarját, azt még jobban szerette Vince, de arra már végképp nem futotta, sőt még az imádott csülkös babfőzelék sem jöhetett szóba, akármennyire is születésnap ünnep a mai.

Szótlánul ettek, senki sem beszélt.

Vince időnként belekortyolt a borba, aztán evett tovább, leszegett fejjel, hogy a felesége ne lássa szemében a szomorúságot. De ugyanígy tett az asszony is, ő se mert a férjére nézni, félt, hogy kibuggyannak a könnyei.

Amikor végeztek, gyorsan leszedte az asztalt és szépen kicifrázott tortát tett középre, rajta egy szál meggyújtott gyertya, körötte a szöveg: „Isten éltesse!”, középen egy szám, a 30-as.

- Fújd el, szívem, ez a te napod. Áldjon meg a Teremtő hosszú élettel, és maradj meg nekünk mindig ilyen jó családapának és férjnek - mondta Ilus meghatottan, szemét törölgetve. - Aztán vágd fel a tortát, mert ezek a nagybélűek mindjárt nekiesnek, ha nem sietsz - tette hozzá mosolyogva.

Vince nagy levegőt vett, elfújta a gyertya lángját, majd fogta a kést és ünnepélyes ábrázattal kimetszett egy szeletet: - No, ezt anyunak! Ez az én elsőszülött fiamé, az ifjabb Pozsár Vincéé, ez meg Ferikéé, hadd nőjön nagyra! Ez a hatalmas darab meg az enyém! - mondta vidámságot erőltetve magára, miután mindenkinek kiosztotta az adagját. - Vaníliakrémes torta! Hoppá, ez ám az igazi! Köszönöm! Fantasztikusan finom, ilyen jót még életemben nem ettem! Elmehtnél cukrásznak - dicsérte a feleségét.

Ilus most elővett a szekrényből egy színes szalaggal átkötött csomagocskát.

- Íme, a jól megérdemelt ajándék! - mondta és átnyújtotta az ünnepeltnek. - Ezt mindannyiunktól kapod, fogadd olyan szeretettel, amilyennel mi adjuk. Remélem, illeni fog hozzád.

Vince felvidulva, kíváncsi örömmel bontogatta a szalagot. Valami könnyű, puha volt a csomagban, de oldalt egy része kitüremkedett. - Mi a csoda ez? - találgatta izgatottan. - Vigyázat! Senki se mozduljon! Remélem, nem robban?

A csomagban egy pár finom kidolgozású, sárgásbarna, selyembéléses bőrpapucs volt.

Vince meghökkent, nem erre számított, azt hitte, ing, netán pizsama, vagy valami egyéb hasznos dolog - no de hogy papucs!...

- A mindenségit! - hümmögte kiábrándultan. - Úgy látszik, tényleg kezdek öregedni, ha már papucsban kell járnom. Szépen nézünk ki!

- Nem tetszik? Nem örülsz neki? - kérdezte csalódottan Ilus.

- De, tetszik, már hogyne tetszene, ha egyszer ez illik hozzám, ahogy az imént mondtad - felelte savanyúan Vince. Falun nőtt fel, és az ő gyerekkori világában a papucs nem a kényelmet jelentette, hanem az idősek nyári viseletét, vagy a gyáva férfiakat ugratták vele. Lelke legmélyéig megbántódott.

- Szóval én egy papucsférj vagyok? - halkan mondta, próbált uralkodni a sértődöttségén. - Na persze, ha munkanélküli leszek, egyéb dolgom sincs, mint reggeltől napestig papucsban böngészni a hirdetéseket, feltéve, hogy lesz miből megvenni az újságot és várni, hogy a feleségem eltartson.

- Jaj de bolond vagy - rémült meg Ilus. - Ne így fogd fel, én tényleg azt akartam, hogy amikor fáradtan hazajössz, levehesd a cipőt és pihentesd a lábadat. Hogy lehet ezt ilyen bután félremagyarázni? Inkább próbáld fel, jó-e. Piacon vettem, azoknál az ember sohasem lehet biztos a számozásban.

Vince leült, kifűzte jobb lábán a cipőjét és belelépett a papucsba - ám az akkora volt, hogy akár a bal is elfért volna benne, legalább három-négy számmal nagyobb a kelletténél. Felpróbálta a másikat is, persze - ugyanaz. Lötyögött benne a lába, hátul vagy öt centi kilógott a sarkánál. Tett néhány lépést, aztán megállt és fejét csóválva a kezébe vette, nézegette.

A gyerekek vihogtak, Ilus azt se tudta, mit tegyen zavarában.

- Hát nem szorít, az biztos... - akarta tréfával menteni a helyzetet, de ez csak olaj volt a tűzre. Vince most már komolyan dühbe gurult.

- Mi folyik itt? Még gúnyolódsz is velem? - kérdezte vészjóslóan. Ilus még sosem látta ilyennek.

- Már hogy... már hogy gúnyolódnék! - dadogta szepegve. - Ez az egyetlen méret volt.

- Akkor add annak, akinek háromszor akkora patája van, ne nekem - mondta és a sarokba vágta a papucsot, de Ferikét találta el. A kisfiú elbőgte magát, nem azért mert fájt neki, inkább a papa haragja láttán. Vincusnak több esze volt, jobbnak vélte, ha meg se mukkan. Odasúgta az öccsének, hogy hagyja abba az üvöltést, mert tőle is kaphat egy fülest.

Ám ekkor már az asszony is együtt sírt a kicsivel.

- Nem azt érdemlem, hogy így köszönd meg, ilyen pokróc módon. Miféle alak vagy te, hogy egy kedves szavad sincs hozzánk a születésnapodon.

- Szép kis születésnap, mondhatom! - ült le sötét arccal Vince és öklével hatalmasat csapott az asztalra. - Én azon kesergek, hogy az állásom veszélyben van, te meg lepapucsozol, a saját gyerekeim körberöhögnek. Na, nekem ebből elég, köszönöm, nem kérek az ilyen ünneplésből.

- Esküszöm, te nem vagy normális - tört ki Ilusból a felháborodás. - Mi azt akartuk, hogy örülj, hogy érezd, mennyire szeretünk, te meg szándékosan felfújod magad, mint egy megvadult pulykakakas. A franc egye meg azt a rohadt papucsot, ha nem tetszik, dobd ki, vagy add oda az öreg Hodosánnak, de ne rajtunk töltsd ki a rosszkedvedet.

- Szóval már bolond is lettem, mi?

- Senki nem nevezett bolondnak - tiltakozott az asszony sírva.

- Most mondtad, hogy nem vagyok normális. Éjjelenként gürcölök értetek, kiköpöm a tüdőmet, hát mi is lehetnék más, mint agyalágyult bolond. Egy papucshős!

- Én is ugyanúgy dolgozom...

- Na ne mondd! Az is munka? Köszönöm szépen, arra mindenesetre jó, hogy felhánytorgasd. Hol a nadrágom?

Vincus mint a szélvész ugrott, s már vitte is a kopott farmert. Vince kirántotta a gyerek kezéből.

- Ne lábatlankodjatok itt nekem, mars az udvarra! - parancsolt a fiúra. - Na, mire vártok, tűnés!

- Hová mész? Csak nem akarsz elmenni pont most?

- Miért? Tilos? Hát persze, a papucsférjeknek engedélyt kell kérniük, hogy...

- Hülye! - sziszegte Ilus kétségbeesetten. - Ha ilyen marhaságokat beszélsz, jobb is, ha fogod magad és sétálsz egy nagyot. Ha majd megjön az eszed, hazajöhetsz. Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni ezt a tömény sületlenséget. Keress magadnak más társaságot, menj el Korompaihoz, ő való hozzád, ne minket kínozz, csak azért, mert... mert... mi tudom én, miért... Én már nem értek semmit!

- Szóval azt mondod, menjek el?

- Bánom is én, csinálj amit akarsz! Tőlem oda mész, ahová akarsz! - felelt vissza az asszony.

- Így is jó! - mondta sötéten Vince és bevágta maga mögött az ajtót.

A fiúk a kisház oldalához lapulva megrettenve nézték, amint az apjuk hangosan káromkodik, és dzsekijét maga után húzva a porban, kivágtat a kapun.

Még soha nem látták ilyen feldúlnak a papát.

Úgy ment el Hodosánné és a másik asszony, Feketéné mellet, hogy még csak nem is köszönt nekik. A kaput visszakézből becsapta és hátra sem fordult, amikor utána szóltak:

- Azért mondhatnál valamit, hallod-e? Micsoda modor ez? Kikérem magamnak, hogy így viselkedj velem a saját házamban. Majd ha a tiedben laksz, úgy csapkodsz, ahogy akarsz. Mit képzelsz magadról, ki vagy te? Há?

De beszélhetett már, Vince füléhez nem jutott el semmi, csak ment, ment, merev nyakkal, kimérten, hangosan méltatlankodva, mint a háborodott.

- Papucsot születésnapra? Majd adok én nektek papucsot, de azt nem köszönitek meg!

2. FEJEZET

Vince már vagy egy órája róta céltalanul az utcákat és próbált lecsillapodni.

Ahogy telt-múlt az idő, egyre inkább belátta, hogy nincs minden rendben, Ilusnak alighanem igaza van, ő pattogott úgy, mint egy éretlen, duzzogó gyerek. Már nagyon bánta, hogy hagyta magán eluralkodni az indulatot. Ezzel mit sem old meg, a gyár miatti keserűségét a felesége és a gyerekei szenvedik meg, ő pedig így is, úgy is utcára kerül. Mert mindennek az az átkozott leépítés az oka.

Legalább a családi békességet kötelessége megmenteni, amíg nem késő.

Megfordult és rossz lelkiismerettel elindult hazafelé. Ilustól bocsánatot fog kérni, igen, a papucsot meg kivágja a fenébe, hogy még az emléke se maradjon meg.

Amikor eddig eljutott a gondolataiban, megnyugodott és sietősebbre fogta a lépteit.

A játszótérnél a Korompai gyerekeket pillantotta meg, amint éktelen ricsajjal éppen a labdát kergették, erről eszébe jutott, hogy ma estére hozzájuk ígérkezett, meg különben is, hátha Jóska többet tud. Megnézte az óráját, öt perc múlva hat. Még időben is van.

Nem töprengett tovább, visszafordult és felment Korompaiékhoz.

Jókor érkezett, vendégek már ott voltak.

- Na, csakhogy megjöttél, már attól féltém, elfelejtetted, mit beszéltünk meg mára - fogadta morcosan Korompai. - Ismerkedj meg az urakkal. Györkös úr, hadd mutassam be a legjobb haveromat, ő az a bizonyos Pozsár Vince, akiről meséltem.

- Jó napot! - állt fel a fotelból egy rendkívül elegáns, szikár, szemüveges, keskeny arcú férfi és lassan, kimérten kezét nyújtott. Körülbelül hatvan éves lehetett, haja két oldalt szürkült, mégis inkább fiatalabbnak nézett ki, mint idősebbnek. - Györkös Ottó. Örülök, hogy találkozunk, Józsi csupa jót mondott magáról. A munkatársam - mutatott arra a zömök, gutaütéses képű alakra, aki e pillanatban tért vissza valahonnan, talán a mellékhelyiségből -, Krajcsák Tibor. Remélem, még sokszor fognak találkozni.

- Örvendek... - mondta Vince és kíváncsian méregette az előkelő vendéget. Szóval ez lenne az a híres, félelmetes Györkös úr, aki előtt Korompai úgy összetojja magát? Ami azt illeti, nem is nagyon való ebbe a külvárosi proli környezetbe. Jóskának ismerte a legtöbb cimboráját, csupa kiöregedett bunyós, birkózó vagy focista, akik még véletlenül sem viseltek csokornyakkendőt, mint ez a kettő. Vajon mi a francot akarhat tőle egy ilyen kivasalt képű uraság? Nemsokára úgyis kiderül.

- Ülj már le - nógatta látható izgalommal Korompai. - Az asszony mindjárt hoz egy kávét. Hé, Gizi - kurjantott a konyha felé -, megjött Pozsár!

- Parancsoljon - kínálta előkelő mozdulattal Györkös -, gyűjtson rá.

- Köszönöm, nem dohányzom - hárította el Vince. Életében most látott először cigarettatárcát színaranyból. A szeme is káprázott tőle, úgy bámulta. Atyaúristen, vajon mennyit érhet?

- Helló, Vince, szia! - lépett be Gizi, tenyerén egyensúlyozva a kávéscsészét. Széles hátán rengett a haj, kerek, pufók arca sugárzott az őszinte kedvességtől. - Két cukrot tettem bele, tudom, hogy úgy szereted. Ilus jól van? Miért nem hoztad át ő is?

- Véletlenül erre jártam... - tért ki a válasz elől Vince. - Ha tudom, hogy vendégek vannak, a világért sem alkalmatlankodom.
- Ne hülyéskedj már - lökte oldalba Korompai -, most mit játszod meg magad? Hiszen megegyeztünk, hogy hatra itt leszel, nem emlékszel rá?
- De igen, hogyan emlékeznék, csakhát...
- Jó, jó, akkor ne dumálj annyit, az a fontos, hogy itt vagy. Éppen rólad beszéltünk.
- Rólam? Mit lehet én rólam beszélni?
- Hát hogy milyen klassz, belevaló srác vagy meg hasonlók. - Vince csodálkozva fülelt: Korompai úgy tesz, mintha nem tájékoztatta volna őt jóelőre mindenről. - Tudod, Györkös úr nagyvállalkozó, üzletember, valamikor támogatott engem még bunyós koromban, sőt utána is, így van, Györkös úr? Krajcsákot láthattad verekedni, bár nem biztos, a mi időnkben te még vidéken éltél. Akkoriban nem volt ellenfele, mindenkit lecsapott, kivéve engem. Tőlem kaptál néhány nagy ruhát, igaz, Krajcsák?
- Valami baj van, Vince? - kérdezte Gizi. - Nem tetszel nekem, olyan feldúlt az arcod.
- Á, semmi... nem érdekes.
- Engem akarsz etetni, édesapám? - támadt rá az asszony. - Látom én a fancsali képedről, hogy zűr van. Balhéztatok Ilussal, mi, eltaláltam? Naná, mibe fogadjunk? Kár is tagadnod, majd mindjárt átszaladok hozzá.
- Ne, maradj csak... Az üzemről beszélgettünk és egy kicsit bepöccentem.
- A németekről? Szóval már te is tudod? - Korompain nem látszott, hogy különösebben megrendítené az ügy. - A rohadékok! Szarnak ezek a fejünkre, öregem! Sose lógasd az orrod, haver, úgy még sosem volt, hogy valahogy ne lett volna. Ne félj, amíg engem látsz, igaz, Györkös úr? Jól mondom? Korompai Jócó nem engedi elveszni a barátját.
- Te könnyen hencegsz - mordult vissza Vince -, neked ott vannak a régi sportkapcsolataid, biztosan akad majd, aki segít. De én mihez kezdjek? Ha kirúgnak, esküszöm, inkább felkötöm magam, de nem megyek el kukázni. A család...
- Kukáznia talán mégsem kellene, igen tisztelt Pozsár úr - szólalt meg finomkodva Györkös. - Mindig van valamilyen megoldás - és a társára pillantott.
- Mindig van megoldás - visszhangozta a ragyás Krajcsák alázatosan.
- Mire tetszenek célozni? Menjek el gyárigazgatónak? Ahhoz nem vagyok elég hülye.
- Gyárigazgatónak? Hahaha! - kacagott fel élesen Györkös. - Attól tartok, kissé magasra teszi a kezdő lécet, fiatalember, nem gondolja? Még hogy igazgató! Bárha meggondoljuk, nem is rossz ötlet! Képzeld magát egy íróasztal mögé, amint kiadja a rendelkezést mondjuk az új termelési irányzatról. Mindenesetre, én alább adnám a maga helyében. Megkérdezhetem, mennyi most a fizetése?
- Annyi, mint Jóskának... Tisztán olyan harmincezer körül... meg néha leesik egy-két túlóra...
- Na látja - veregette meg a karját Györkös úr -, ennyit bárhol megkereshet. Mondjuk nálam.
- Magánál?
- Igen. Korompai barátom szerint maga talpraesett fickó, és nem ijed meg a saját árnyékától. Mit tesz a véletlen, éppen ilyen emberekre van szükségem.

- Kérsz még kávé? - kotyogott közbe Gizi. - Mert ha nem, elviszem a csészét.

- Befognád? - torkolta le az asszonyt Korompai. - Zavarsz bennünket.

Gizinek a szeme se rebbent, nyilván megszokta az ura nyers modorát. Hanyatt vágta magát a fotelban és böngészni kezdett valamilyen színes divatlapot. Többé a hangját se lehetett hallani.

- Hol is tartottunk? - vette vissza a szót Györkös.

- Hogy olyan embereket keres, amilyen én vagyok. Azt még nem árulta el, miért keresi.

- Majd elmagyarázom, ha itt lesz az ideje, ne türelmetlenkedjék. Egyelőre, ha minden igaz, maga órákon belül munkanélküli lesz. Józsitól tudom, s amint látja, ő csöppet sem bánkodik, az ő dolga már sínen van. De tegyünk egy próbát. Tételezzük fel, hogy nálam a dupláját megkeresheti, mint jelenleg. Ez esetben is fontos, hogy konkrétan mi lenne a dolga? Annyit már most leszögezhetünk, hogy én a maga helyzetében nem lennék válogatós.

Vince a barátja tekintetét kereste, tőle várva segítséget, de az még véletlenül sem nézett rá, mintha szándékosan kerülné, hogy a pillantásuk találkozzék. A tévét bámulta kitartóan, pedig be sem volt kapcsolva. Gizi békésen szunyókált, a divatlapot a szőnyegre ejtette.

- Miről van szó? - kérdezte Vince. - Buta ember az, aki nem akar többet keresni, ha lehet.

- Így igaz - bólogatott Györkös úr. - Nekem is pontosan ez a véleményem. Aki eldobja magától a pénzt, az ... az buta, ahogy mondta. Jogosítványa van?

- Igen. De autóm nincs. Most akartam megvenni a házigazdám használt Trabantját részletre. Ha nem jön ez az istenverte leépítés... Tehát, mit kéne csinálni? Előre bocsátom, nem vagyok szakmunkás.

- Igen, értesültem róla, Józsi elmondta. De ahhoz a munkához, amit én ajánlok, nem is kell szakképesítés. Olyan embereket keresek, akik, ha szükséges, éjjel-nappal kéznél vannak. Hogy úgy mondjam, én meglehetősen széles körökben mozgok, kemény fiúkkal kell tárgyalnom bizonyos ügyekben, nem árt, ha több szem figyeli a partnereimet.

- És Krajcsák úr...?

- Neki más a feladata, őt ne keverjük bele. Amint látja, most is hallgat. Ő okos fiú, tudja, mikor nem szabad kinyitnia a száját.

- És mikor nem szabad? - adta Vince a naivat.

- Amikor nem kérdezik. Ismételd meg, Krajcsák!

- Amikor nem kérdeznek, Györkös úr - mondta a ragyas és ültében esetlenül meghajolt. Vince megdöbbenve látta, hogyan rezzen össze a bivalyerősnek tűnő ember, amikor a főnöke megszólította.

- Na látja! Ilyen egyszerű ez. Természetesen, egyelőre csak próbaidőről lehet szó, még az is előfordulhat, hogy csalódom magában. Teszem azt kiderül, hogy nem a legmegfelelőbb arra a célra, amire alkalmazni szándékozom.

- Nem tudom, mivel jár a személyi kíséretetés. Még sose csináltam ilyet, gőzöm sincs hozzá. Én nem voltam bokszoló, mint Korompai, soha életemben nem verekedtem...

- Senki nem mondta, hogy verekedned kell, fiacskám - váltott át tegezésre Györkös, mintegy jelezve, hogy máris beosztottjának tekinti a másikat. - Ha mégis szükség lenne rá, van, aki gondoskodik a kiképzéséről. Tehát, mi a válaszd?

- Pontosan mennyi lenne a fizetésem? És mikor kellene kezdeni?

- Havi nyolcvanezer tisztán, nettóban. Ha szemfüles vagy és nem csinálod össze magad, mert valaki szúrósan néz rád, ha jól viselkedsz, ha nem kérdezősködsz fölöslegesen és engedelmeskedsz az utasításaimnak, hamarosan elérheted a százezret is. Világos?

- Mint a nap...

- Ez a beszéd! Holnap reggel mindketten beadjátok a felmondást és egyenesen jöttök hozzám. Korompai, majd te segítesz a barátodnak odatalálni, úgyis együtt jöttök. Van még kérdés?

- Igen... - Vince érezte, hogy homlokáról patakokban folyik a veríték és lassan végigcsordogál az arcán. - Törvényes dolog, amire alkalmazni akar? Nekem családom van...

- Mit dumálsz, te marha - förmedt rá Korompai. - Gondolod, hogy én vállalnám, hogy jól bevarrassam magam? Nekem is van családom, haver, nem csak neked. Az, ha egy-két pofont lekeverünk valakinek, még nem oszt, nem szoroz. Nyugodtan vállald el, ha én mondom.

- Hát... üsse kavics, nem bánom. A magáé vagyok, Györkös úr. Ezt se hittem volna egy órával ezelőtt, hogy ilyen gyorsan elszegődöm. Megegyeztünk.

- Tudtam, hogy megjön az eszed, fiacskám - mondta elégedetten Györkös. Intett Krajcsáknak, aki egy iratot vett elő az aktatáskájából és átnyújtotta a főnökének. - Ez egy munkaszerződés, tessék, itt írd alá. Ugyanolyan, amilyet Korompai is aláírt félórával ezelőtt, nincs semmi különbség a kettő között.

- Ezek szerint ma éjjel már ne is menjünk be dolgozni? - érdeklődött óvatosan Vince.

- Hát persze, hogy nem. Majd reggel, akkor is csak a felmondás miatt. Na, meddig várjak még, Pozsár? Vagy meggondoltad magad?

- Nem... dehogya... elnézést kérek - mentegetőzött zavartan Vince. - Máris... tessék, kész.

Györkös gondosan megvizsgálta az aláírást, s annyit megjegyzést fűzött hozzá:

- Rendben van. Végeztünk. A próbaidő három hét, lehet, hogy több, lehet, hogy kevesebb.

- Még valamit, ha szabadna... - hajolt közelebb Vince, de Györkös úr lesújtó pillantását látva, elhallgatott. Hát igen, gondolta magában, e perctől kezdve nem akkor beszél, amikor kedve tartja, csak ha kérdezik, ahogy a rücskös pofájú Krajcsák mondta.

- Bocsánat... - dadogta elvörösödve

Lehajtotta a fejét... - és ekkor meglátta Korompai lábait.

Az egykori nehézsúlyú bokszbajnok kényelmes, agyonhordott papucsban ült az asztalnál.

- Mekkora barom vagyok! - szidta némán önmagát. - S még én ugrálok! Ez nem falu, tudomásul kell venni, hogy itt a papucs egészen mást jelent. Sürgősen ki kell engesztelnem Ilust.

Györkös felállt, vele együtt felugrott Krajcsák is. A két új alkalmazott is fölpattant és várakozóan tekintettek a főnökre. Az benyúlt a belső zsebébe és előhúzott egy degeszre tömött pénztárcát.

- Fogjátok, ez a tiétek, gyermekeim, tekintsétek szerződési jutaléknak - és tízezres címletekben mindkettőjüknek külön-külön leszámolt százezer forintot. Vincének remegett a keze, amikor átvette a pénzt. - Ezt nem számítjuk a fizetésbe. Egyszerűen arról van szó, hogy utálok, ha az embereim csórók. Pozsár, ebben az ócska farmergöncben többé nem akarlak látni, holnap veszel magadnak egy rendes ruhát. Megértetted? Sima, szürke öltöny legyen, kétszoros, hasonlítson arra, amilyet Krajcsákon látsz. Ez rád is vonatkozik, Korompai, te se úgy

öltözöl, mint aki most lépett ki a divatszalonból. - Elhallgatott, néhány pillanatig tűnődve nézte a két meghökkent beosztottat, aztán kegyesen elmosolyodott: - Na jó, nem bánom, fogjátok, itt van még fejenként ötvenezer. De rendesen nézzetek ám ki! Tizenkét órára várlak benneteket, ne késsetek, mert... - elkomorodó arca minden fenyegetésnél többet mondott.

Ezzel, mint kinek nincs több közölnivalója, egy laza „Viszlát, fiúk!”-kal elvonult. Krajcsák buzgón poroszkált utána, nem is köszönt, elvégre nem kapott parancsot, hogy megszólaljon.

Magukra maradtak. Gizi a hirtelen beállt csöndre felriadt.

- Mi van? - pislogott álmosan. - Csakhogy elment az a nagypofájú! Kértek még kávét?

- Sört hozzál - mondta komoran Korompai. - Aztán maradj a konyhában, beszélni akarok Vincével négyszemközt. Oké?

- Oké - felelte Gizi már az előszobából. Pillanatok alatt térült-fordult, lerakta a két üveg Kőbányait, poharakat is tett mellé, meg sörnýtót, s már ott se volt.

- Na, mit szólsz? - kérdezte Korompai gondterhelten. - Nem csináltunk hülyeséget?

- Te mondod ezt? - nézett rá dühösen Vince. - Te, aki olyan lelkesen szövegeltél? Inkább én kérdezhetnék. Halljam még egyszer, kicsoda ez a Györkös tulajdonképpen? De ne beszélj mellé!

- Csak megismételhetem, amit délelőtt mondtam: nagykutya, pizok nagy fejes, de elégedj meg ennyivel. A nagy bűdös igazság, haver, hogy valójában én se tudom, ki is ő most tulajdonképpen. Már meséltem, azelőtt politikai téren futott, pedig azt állította, hogy nem párttag, az egyesületi górék mégis hasra vágták magukat, ha egy edzésen megjelent. De azt ne kérdezd, mi volt a beosztása, mert nincs válasz. Egy biztos, az asszonyt nem kell féltetni tőle.

- Azt akarod mondani, hogy...

- Ja, ja, most már bevallhatom, hogy szerintem tényleg homokos az ürge. Sűrűn ténfergett körülötte egy lányos képű szöszke srác, apám, ha azt láttad volna! Rúzsozta a száját, Györkös meg úgy udvarolt neki, mint turbékoló galamb a párjának. Mindegy, ez nem ránk tartozik. Állítólag ötvenhatban egy időre eltűnt, a hírét se lehetett hallani. Én akkor még nem ismertem, azt mondják, külföldön élt, Amerikában vagy hol, de az is lehet, hogy Európában, dumálnak mindenfélét, felelősséget nem vállalok a pletykákért. Egy biztos: amikor ismét felbukkant, egy vadonatúj, csokornyakkendős Györkös érkezett Magyarországra, tele dohánnyal, egész küldöttség várta a repülőtéren, bár ezt is csak hallomásból tudom. Neki mindent szabad volt, rá nem vonatkoztak a szocialista erkölcs szabályai. Egymás után alakította a magáncégeket, káeftéket, meg az anyja kínja tudja, miket még, pedig ez akkoriban nem volt divat, de vele kivételt tettek. Milliárdos az ipse!...

Korompai elgondolkozva forgatta kezében a sörösüveget. Ivott egy rövid kortyot és folytatta:

- Hogy honnan szerezte az induló tőkét, az az ő titka, biztosan hozta magával külföldről, én nem tudom, ám az hétszentség, hogy a keze most még messzebbre ér, mint régen, a markában tartja a fél államigazgatást. Valaki súgta, hogy egy nemzetközi befektetői csoport áll mögötte és ő csak az ügyintézőjük, mások szerint viszont ő a tulajdonos. Lehet, mi közöm hozzá, nem igaz? Nekem csak az számított, hogy ha megszorultam, elég volt egy telefon, és lökte az ezreket, nézd, ezt a bútort az ő pénzéből vettük, sőt a telefont is ő intézte el, hogy soronkívül felszereljük. Egyszer azt mondta, Korompaikám, szükségem van néhány jó dumájú, értelmes, megbízható emberre, olyanokra, akikről messzire ordít, hogy igazi melósok. Én rögtön rád gondoltam, mert te marhára tudsz beszélni, eligazodsz a politikában, olvasni is szoktál. Elmondtam neki, milyen vagy, ő meg rábólintott, hogy igen, pontosan ilyenekre

gondolt és attól kezdve időről-időre tudakozódott felőled. Tegnapelőtt aztán behívott az irodájába és közölte, hogy ma találkozni akar veled. Hát így történt...

Elhallgatott, tűnődve vakargatta sebhelyes állát, látszott rajta, hogy még volna mondanivalója, de aztán megvonta a vállát és maradék italát fixírozta.

- Vedd úgy, hogy többet én se tudok. Vannak dolgok, amikről nem beszélhetek, de lehet, hogy egyszer még mesélek mást is. Holnap odamegyünk és majd meglátjuk. - Megforgatta kezében a kötegnyi pénzt. - Bemutatkozásnak azért nem rossz, mi? Na, egészségünkre! - mondta és egyhajtásra kiitta az üvegből a sört.

Vince követte a példáját.

Egyikük sem sejtette, mit rejteget számukra a jövő.

Ha tudták volna, aligha vigyorognak ilyen jókedvűen.

3. FEJEZET

Vince óvatosan nyitotta az ajtót és először a fejét dugta be.

- Szervusz, anyukám - köszönt bátortalanul. - Itthon vagy?

- Miért, hol a csudában lennék? - jött elő a konyhából Ilus, vizes kezét törölgetve. Nem látszott rajta harag vagy sértődöttség, legalábbis nem mutatta. - Örülök, hogy hazajöttél, már kezdtem aggódni, hogy valami hülyeséget csinálsz. Úgy rohantál el itthonról, mintha üldöz-nének.

- A gyerekek...?

- Odaát tévéznek a másik szobában. Nem akarsz lepihenni? Még van egy órád.

- Ne, ne... Gyere, szeretnék beszélni veled.

Ilus nem kérte magát, leült az asztalhoz.

- Miről akarsz még beszélni? Éppen eleget mondtál, mielőtt faképnél hagytál bennünket.

Vince lehajtotta a fejét, és bűnbánóan nyúlt a felesége kezéért. Olyan volt most, mint egy megszeppent kisfiú, aki rossz fát tett a tűzre.

- Ne haragudj, Ilus, bocsáss meg... Bolond voltam, nagyon resteltem magam. Béküljünk ki.

- Nekem nincs semmi kibékülni valóm, én nem haragszom rád. De kérlek, máskor, ha rossz kedved van, ne rajtam, meg a gyerekeiden töltsd ki a mérged.

- Ígérem, soha többé... Jó? Szent a béke?

- Hát persze, te számár - nevette el magát Ilus. - Félretettem neked a maradék tortát.

- Köszönöm, az jó lesz. És hozd ide a papucsomat is.

- A papucsodat? - kérdezte felhúzott szemöldökkel Ilus. - Már megint kezdod? Azt mondtad...

- Ne törődj vele, mit mondtam, nem voltam eszemnél. Falusi bunkó vagyok, a tíz évi fővárosi élet semmit sem javított rajtam, sokat kell még tanulnom. De mától minden másként lesz, erre a becsületszavamat adom. És arra is, hogy ezt a papucsot többé el nem hagyom magamtól, olyan lesz ez nekem, mint... mintha négylevelű lóherét találtam volna.

- Jól van, szívem, máris hozom, ahogy akarod - mondta meglepve Ilus. Valami történhetett az urával, valami, ami nagyon, de nagyon felkavarhatta. Úgyse képes sokáig magában tartani - gondolta.

Amikor visszatért a papuccsal, földbe gyökerezett a lába a rengeteg pénz láttán, amit Vince időközben kirakott az asztalra. Nagyot sikoltott:

- Jézusmária! Miféle pénz ez? Csak nem raboltál ki valakit? Uramisten...!

- Nyugodj meg, életem - csitította az asszonyt Vince. - Ne sipákolj, nem loptam, nem raboltam, nem öltem érte, hanem kaptam. Minden szabályos. Előleg a az új főnökömtől.

- Mi az, hogy új főnök? Esküszöm, te tényleg begolyóztál...

- Hallgass már, az ég áldjon meg. Ül vissza és figyelj, elmondom, hol jártam... - és aprólékosan, részletesen előadta a Korompaiéknál történeteket, beszélt Györkös úrról, de amikor Ilus arról faggatta, hogy mi lesz a munkaköre, megakadt.

- Nem igazán tudom én se, hidd el. Amennyire kivehettem a szavakból, a főnökre kell vigyázni, nehogy valaki berámoljon neki egyet. Úgy látszik, sokan lehetnek, akik szívesen összetörnék azt a méltóságos pofázmányát. De az is lehet, hogy egészen másról van szó, merthogy az ilyesmire megvannak a megfelelő emberei, legalábbis valahogy így fejezte ki magát. Mindegy, kár találgatni előre.

- Ez túl veszélyes, szívem - aggályoskodott Ilus. - Te nem vagy Korompai, életedben nem ütöttél meg senkit, azt se tudod, hogyan kell verekedni. Meg is ölhetnek! A franc álljon a Györkös úr pénzébe!

- Nem eszik azt olyan forrón, fölösleges az ördögöt a falra festeni, ott van az magától is - próbálta nyugtatni az asszonyt Vince. - Értsd meg, nem mi leszünk azok, akik megvédjük, akadnak ott nehézfiúk elegen. Ha jól értettem, inkább afféle díszkíséretnek kellünk.

Ilus képtelen volt visszafojtani a nevetését.

- Hát nem azért mondom, hogy hízelegjek, de el tudnék képzelni külön díszkíséretet is, mint te meg az a melák Korompai, a ferdére püfölt orrával. Úgy néztek ki egymás mellett, mint a Stan és Pan.

Vince vette a lapot, még örült is, hogy sikerül jobb kedvre deríteni a feleségét.

- Ezt kikérem magamnak, talán nem látszom eléggé félelmetesnek? Nézd meg ezeket a muszklikat! Rám még nagy tettek várnak, asszonyom! Majd akkor beszéljen, amikor karonfogva bevezetem az Országházba és a nemzet nagyjai hódolnak ön előtt.

- Te kelekótya, te! - kacagott Ilus. - Csakugyan nem lehet haragudni rád.

- Hát nem is ajánlom! Mindenesetre, holnap reggel leszámolunk, tizenkét órára megyünk Györkös úrhoz, előtte még meg kell vennünk a ruhát és a többi cuccot. Az egyetlen, ami zavar, hogy sose fogom tudni előre, mikor leszek szolgálatban és mikor vagyok szabad. No de ennyi pénzért! Gondold csak el, havi százezer fix, tisztán, levonás nélkül. A fejünk se fog fájni, három hónap alatt kifizetjük a hűtőszekrényt, és még a srácokra is bőven jut. Piszok szerencsénk van, anyukám, megfogluk az isten lábát!

- Jól hangzik - mondta révedezve Ilus, aztán ismét erőt vett rajta a rossz előérzet. - Annyi mindenféle disznóságot hallani ezekről a nagyvállalkozókról. Ellenük szokták elkövetni a merényleteket, láthatjuk a tévében, hogyan nyírják ki egymást szép sorjában. És ha őt is felrobbantják, éppen akkor, amikor ott álltok mellette? Azt nem lehet pénzzel megfizetni, ha a gyerekek elveszítik a... jaj, bocsásd meg, Szüzanyám, mit is beszélek! - csapott a szájára.

- Na látod - ölelte át Vince az asszony derekát -, ugye, magad is elismered, hogy rémeket látsz. Kockázat mindenhol van. Emlékszel, amikor megsérültem az üzemben? Pedig ott nem szaladgálnak ukrán maffiások. Korompai megtanított pár jó ütésre, védezésre, ne félts te engem, nem vagyok én olyan gyáva nyuszika. Istenem, egyszer nekünk is kijöhet a lépés. Hol van az megírva, hogy a magunkféle kis embernek ne juthasson valami jó az életből?

- Szóval akkor ma éjszaka már nem is kell bemennetek?

- Nem. Györkös úr azt mondta, ne menjünk, csak reggel a felmondással. A parancs az parancs.

- Miért, mik lesztek ti, katonák?

- Hát... valami olyasféle - húzta el a száját Vince és furcsán megborzongott. - Kényelmes ez a papucs, csak az a baj, hogy unatkozom benne egyedül! Nincs kedved csatlakozni? Elférsz...

- Hála Istennek, csakhogy végre ezt is hallom - mondta Ilus és szájon csókolta az urát.

4. FEJEZET

Másnap reggel hétkor Korompai a villamosmegállónál várt rá. Együtt mentek be a gyárba, közben meghányták-vetették az előző estén történeteket, de nem lettek okosabbak. A munka-ügyön keveset vacakoltak velük, félóra alatt túl voltak mindenen. Még leballagtak az üzembe, elköszönni a fiúktól, de bár inkább ne tették volna. A munka állt, a főművezető Körber Tivadar torka szakadtából, kivörösödött fejjel magyarázott valamit, a munkások meg kiabáltak, egy szót sem lehetett érteni.

Amikor meglátták a két embert az ajtóban, hirtelen csönd lett, minden szem rájuk meredt.

- Szevasztok - köszönt Korompai. - Mi van itt, termelési értekezlet?

- Maguk meg hol a jó francban csavarognak, méltóságos urak? - esett nekik Körber. - Egyikük sem volt bent éjszaka. Azt hiszik, ez kocsma, ahová csak úgy besétál az ember?

- Leszámoltunk, Körber úr - mondta Vince. - Azért jöttünk, hogy elbúcsúzzunk.

- Micsoda? - ugrottak egyszerre öten is hozzájuk. - Ti tudatok erről a szemétségről? Miért nem szóltatok nekünk is?

- Álljon meg a menet, fogalmunk sincs, miről van szó - játszotta az értetlent Korompai. - Kaptunk egy jobb ajánlatot. Ennyi. Mitől vagytok úgy oda?

- Tényleg nem tudjátok? Hát hol éltek ti? - taszította félre a többieket Hazadi Sanyi, az éjszakai műszak egyik csoportvezetője. - Se szó, se beszéd, csak úgy egyik napról a másikra megszüntetik a drótüzemet, mehetünk a Moszkva térre munkáért sorba állni. Elsejei hatállyal valamennyien ki vagyunk rúgva. Még a végkielégítést se akarják kifizetni.

- Ez borzasztó - szörnyülködött Vince. - Fura, éppen tegnap olvastam egy újságban, nem tudom, melyikben, mert csak egy része volt meg. Azt írták, hogy az új német tulajdonos nem hajlandó veszteséget termeltetni és előbb-utóbb... no de hogy ilyen gyorsan...

- Tehát mégis innen fúj a szél - ordította valaki hátulról. - Akkor meg maga mit hadovázik itt nekünk átszervezésről, Körber úr? Menti az irháját, igaz? Naná, magának bezzeg lesz munkája, a nyalizóknak sosem kell a megélhetésüket féltetni, az árulókat megfizetik. - A dolgozók hangosan helyeseltek. Körber tehetetlenül széttárta a karját és kirohant az üzemcsarnokból

- És ha szabad kérdezni, hol fogtok melózni? - kíváncsiskodott Hazadi. - Vagy titok?

- Nem titok, de...

Korompai oldalba bökte Vincét és ő folytatta.

- Vetkőző hastáncosnők leszünk egy sztriptíz bárban, nem látszik rajtunk? Már tanulunk spiccelni. Na, szevasztok, fiúk, sajnálom, nekünk menni kell, nincs időnk veletek szórakozni. Sok szerencsét és ne higgyétek, hogy nem érzünk együtt veletek.

- Mázlisták! - morogta irigykedve Dömötör Anti, amikor utat engedett. - Ne feledkezzetek meg rólunk, ha úgy hozná a helyzet. És remélem, a házépítésnél is látlak még benneteket.

- Oké! - intett Vince. Legbelül a szíve szakadt meg a sok elkeseredett arc láttán.

A Teréz-körúton bementek egy áruházba, ahol tíz perc alatt tetőtől talpig átöltöztek, a régi ruháikat összecsomagoltatták és megkérték az eladót, hogy estig, vagy másnap reggelig itt hagyassák. Az eladó fintorgott, de aztán a kezébe nyomott ezres jobb belátásra bírta, már vitte is a raktárba. A válla fölött még visszaszólt:

- Ha jönnek, engem keressenek, a nevem Kutas. Írják fel, nehogy elfelejtsék.

- Most mit csinálunk? - kérdezte Vince kinn az utcán. - Még jócskán van időnk.

- Tudom is én. Gyere, ülünk be egy kávéra. Inni nem ajánlatos, mert Györkös úr megöl bennünket, ha megérzi rajtunk a piaszagot.

- Azért mégis elképesztő, hogy pont akkor talál ránk a te híres Györkösöd, amikor a legnagyobb zürben lennénk. Tudod, Ilussal tényleg összehaláztunk valami hülyeség miatt, csak járkáltam az utcán, mint egy dúvad. Még jó, hogy találkoztam a srácaiddal, mérgemben elfelejtettem volna, hogy fel kell menni hozzátok. Ki is ment a fejből, ez az igazság. Mennyi minden múlik egy véletlen...

- Nem egészen volt véletlen... - szólta el magát Korompai.

- Hogy érted ezt? - lepődött meg Vince.

- Ha nem jössz, Györkös úr emberei elmentek volna érted. Ugyanis lent ültek egy kocsiban és téged figyeltek, de már attól kezdve, ahogy kiléptél a kapun. Amikor megérkeztél a játszótérhez, jelentették telefonon. De sürgősen felejtsd el, hogy jártattam a pofámat.

- Akár egy amerikai krimiben.... - hökkent meg Vince. - Bandatagok lettünk, öreg?

- Ne fantáziálj, mert lecsaplak. Nekünk nem kell részt vennünk semmiféle akcióban.

- Akcióban...?

- Így mondták...

- Úristen, te Jóska, mibe keveredtünk? Ennek börtön lesz a vége, vagy kinyiffantanak bennünket, lelőnek, mint egy kutyát. Én ezt nem csinálom, pajtás.

- Dehogyan nem csinálod. Muszáj. Györkös úr nagyon megkedvelt. Nem tudom, mit zabál rajtad, de korán reggel felhívott és azt mondta... á, nem érdekes...

- Mondjad, ha már elkezdted.

- Hát megdicsért, hogy... valószínűleg jó választás voltál, meg ilyesmi... - dadogta egyre nagyobb kínban Korompai. - Meg még azt is mondta, hogy alkalmasnak látszol a terveihez.

- Miféle terveihez?

- Honnan tudjam? Őt kérdezd, ne engem.

- Hm. Ez egyre érdekesebb - tűnődött Vince. - Mást nem mondott?

- Hát... de elő ne hozd Györkös úrnak vagy valamelyik emberének, mert engem ott helyben megnyúznak... Már egy ideje rága a fületem, hogy kellene neki egy olyan ipse, akit bizonyos célra kinevelhetne... nehéz ezt így visszaadni... Beszéltem neked erről.

- Lehet, nem emlékszem rá. Szóval mi az a bizonyos cél?

- Azt nem árulta el, csak hogy jó eszű legyen az illető, meg szorgalmas, ne káposztalé lötyögjön a fejében, és a telefonban azt mondta, hogy te pontosan olyan vagy, mint amilyet elképzelt. Értelmes...

- Tulajdonképpen mikor kerültem szóba köztetek?

- Hogy mikor? Mondtam, mielőtt először felhívtalak hozzánk.
- És képes voltál évekig lapítani, ahelyett, hogy figyelmeztetted volna - Vince érezte, hogy kezd dühbe gurulni. - Megbízásra barátkoztál velem.
- Hülye vagy? Tényleg nagyon bírtalak. Te más vagy, mint a többiek.
- Nem tudom, mitől lennék más. Műveletlen, vidéki bugris vagyok.
- Szoktál olvasni. Láttam nálad könyveket, újságokat.
- Te is megtehetnéd, hogy beiratkozol egy könyvtárba.
- Én? Az asszony kívágna vele együtt, azt hinné, bediliztem. Világéletemben utáltam a betűket.

Elhallgattak. Korompai bánatosan lógatta busa fejét, ökleit úgy ütögette össze, mint a ringben, a gongszóra várva. Vince gondolatai vadul száguldoztak, próbálta összerakni mindazt, amit a másiktól hallott, de sehogy se álltak egybe a dolgok. Mi a fenét akar tőle Györkös, mire szemelheti ki éppen őt, amikor válogathat a felső tízezerből tagjaiból, minden ujja alá talál százszorta különbet, diplomásokat, meg olyanokat, akik nyelveket beszélnek, vagy ha neki úgy tetszik, akár az alvilágból is, lehetetlenség, hogy Pozsár Vince segédmunkás az, akire rászorulna. Valami súlyos okának kell lenni, ha ennyire ráhajtott, hogy még kopókat is küld rá.

Beleborzongott a gondolatba: a legjobb barátja, akiben vakon megbízott, éveken át leste minden lépését, minden szavát és ő nem is tudott róla!

- Van még valami? - kérdezte gyanakvóan Korompaitól.
- Semmi, haver. Mindent elmondtam, amit tudtam.
- Biztos? Az érmeidre esküszöl?

Korompai arca lángra gyúlt, szemei összeszűkültek.

- Hagyjuk a nagyjelenetet, oké?
- Rendben! - mondta Vince, mert látta, hogy akkor se tud többet kiszedni a másiktól, ha revolvért szegez rá. - Gyere, induljunk. Messzire kell mennünk?
- A Bajcsy-Zsilinszky útra.
- Akkor nyomás, legfőljebb ott elténfergünk egy keveset. Piszkosul betetted a bogarat a fülembe.

Egymást vizsgálgatták, kölcsönösen elismerték, hogy úgy néznek ki, mint két frissen szalajtott nyugati üzletember. Vincének még életében nem volt egyszerre ennyi új holmija. Korompai arról panaszkodott, hogy a cipő szorítja a lábát, mert csak negyvenhatost talált. Nyakkendőjét csáléra kötötte, Vincének kellett egyenesbe ráncigálnia.

Tizenkettő előtt három perccel bekopogtattak Györkös úr titkárságára. Választ nem hallottak, ezért Korompai óvatosan benyitott az ajtón.

- Elnézést... - dadogta idétlenül vigyorogva. - Györkös úr vár ránk.

Az irodában ketten tartózkodtak, egy fiatalabb és egy ötven körüli nő, egyik jobban ki volt mázolva, mint a másik. Az idősebb a számítógép előtt ült és a billentyűket verte, a fiatalabbik harsányvörös lakkot kent a körmére. A jobboldali falat teljes széltében zsúfolt könyvespolc borította.

- Kicsodák maguk? - nézett fel az idősebb titkárnő, miközben az ujjai megállás nélkül röpködtek tovább a billentyűzeten.

- Györkös úr tizenkét órára rendelt ide bennünket - felelte vigyázzállásban Korompai.

- Pozsár Vince és Korompai József?

- Igen. Ő a Pozsár, én meg a Korompai.

- Jó, várjanak egy pillanatig. - Felemelte a telefont és csak annyit mondott a kagylóba: Megérkeztek. Igenis... értettem. - Felállt a számítógéptől és hátat fordítva, a válla fölött mondta: - Györkös úr fogadja magukat. Jöjjenek utánam, mutatom az utat.

A szájuk is tátva maradt a meglepetéstől, amikor kiderült, hogy a könyvespolc középső része valójában egy rejtett átjáró, és meglehetősen szűk, barátságtalan folyosóra nyílik. A titkárnő intett, hogy kövessék, előresietett, majd néhány lépés után megtorpant.

- Ez a folyosó, amint látják ott a végén, egy lépcsőbe torkollik, amely az épület hátsó frontján lévő melléktúróhoz vezet. A jövőben azt használják, ne a főbejáratot és különösen nem a titkárságot. Bizonyára kapnak egy belépőkártyát, ha Györkös úr is úgy látja jónak. Ez az... - emelte fel a kezét és egy alacsony, alig észrevehető ajtóra mutatott. - Bemehetnek. Itt soha nem kell kopogtatniuk.

Vince érezte, hogy a szíve majd kiugrik a helyéről, a szájpadról kiszáradt, de Korompai szürkére sápadt arcáról is lerítt, hogy legszívesebben elszaladna. A nagy darab ember olyan hervatag volt, mintha a harmadik menet végén lenne, két rászámolás után.

Vince lenyomta a kilincset, az ajtó nesztelenül kinyílt. Csöppnyi szobában találták magukat, ahol meglepetésükre négy hallgatag, komor férfi ült körbe egy üdítővel megrakott asztalt, kezükben kártya, magasan felnyírt tarkójuk, iszonyatosan kigyúrt felsőtestük nem hagyott kétséget a beosztásuk felől. Végigmérték a belépőket, de amúgy meg se moccantak - nyilván valami úton-módon már tudtak az érkezésükről. Az egyik felmordult és hüvelykujjával a következő ajtóra mutatott.

- Arra...!

Most Korompai ment elől, elvégre ő volt a főnök jó embere.

Györkös úr csipőre tett kézzel, a hatalmas iroda közepén állva várta őket, szájából hosszú szivar lógott. Egyedül volt. Vincének kikerekedtek a szemei a pazarul berendezett helyiség látványától. Akkora íróasztal állt a Györkös ábrázoló olajkép alatt, hogy alkalomadtán akár franciaágynak is használhatták volna. Terjedelmes bőrkanapé, óriási fotelek vetek körbe egy cifra faragású, márványlappal borított mahagóni dohányzóasztalt, rajta ezüsttálcan mindenféle italok, kristálypoharak, a lépcsőzetesen széthúzott ezüst ládikában cigaretták, szivarok, mellette élethűen megmintázott, meredező farkú, meztelen férfialakot ábrázoló bronzszobor - mint később kiderült, közönséges öngyújtó -, a falakon festmények, melyeken színes foltok, négyszögek és karikák keveredtek egymással, Vincének elképzelése sem volt, mit akarhatott ábrázolni a művész, de most esze ágában se volt, hogy ezen törje a fejét.

- Leszámoltatok a gyárban? - kérdezte Györkös úr köszönés helyett.

- Igen - hangzott a válasz.

- Na, mutassátok magatokat, madárkaim - enyhült meg Györkös arca. - Lehetne jobb is... Megfordulni! Jó, elmegy. Korompai, ne állj ilyen szétvetett lábakkal, nem a ringben vagy. Ez az... Te fiam, Pozsár, túrhetően nézel ki, lám, mit tesz a ruha, egészen emberformád lett. Akkor most beszélgetni fogunk. Ne oda üljetek, a bőrfotel nektek túl kényelmes, még a végén

megszokjátok - nevetett a saját viccén. Észrevétlenül megnyomott egy gombot, ami valahol az íróasztala sarkába volt elrejtve, mire a fal egy darabja halkán félrecsusszant. Mögötte ugyanekkora szoba volt, lényegesen egyszerűbb berendezéssel. Középen ovális asztal állt, körbevéve magas támlájú székekkel.

- Ez az én kedvenc tárgyalóm - mondta Györkös és levágta magát az asztalfőnél lévő egyetlen karosszékre. Intett a másik kettőnek, mire azok is helyet foglaltak az asztal túlsó végén, szemközt Györkös úrral - Hangszigetelve van, gyakorlatilag lehallgathatatlan. Ha majd jöttök jelenteni, mindig itt találkozunk. Innen, ezen az alacsony ajtócskán át - mutatott a háta mögé - közvetlenül lejuthattok az utcára, ugyanoda, ahová a kis folyosó is vezet. A testőreimhez semmi közötök nem lesz, nem is szabad velük érintkezni vagy észrevenni őket, persze, ez visszafelé éppen ellenkezőleg van, ők nagyon is szemmel tartanak benneteket, különösen téged, Pozsár. Kaptok mindketten egy mobiltelefont, majd valaki elmagyarázza a kezelését. Most csak annyit: ha egymásután kétszer lenyomjátok a nullát, a bejárat kapu kinyílik és ez egyben azt is jelenti, hogy jöhettek, tiszta a levegő. Lesz egy beléptető kártyátok is, de ti a telefonkódot használjátok. A kártya csak a kapuhoz jó, a telefonkód viszont ezt az ajtót is nyitja. Világos? Szépen leültök itt és vártok, lehet, hogy egy percre, de az is lehet, hogy órákon át. Ha a lenti kapu a két nullára nem nyílik, megfordultok és hazamentek, az aznapi munkának vége, hacsak más utasítás nem érkezik előzőleg. Eddig tudatok követni? Korompai, te is megértetted?

- Igen - bólintottak leesett állal a vendégek.

- Nagyszerű! Ezen kívül, Pozsár, te majd kapsz egy autót, még nem tudom melyet, valami egyszerűt, fontos, hogy ne legyen feltűnő, azzal fogsz jární, s hogy a benzinköltségre ne legyen gondod, majd hitelkártyával tankolsz, legközelebb átveheted a *Kettesről*. Korompai állandóan veled lesz, fogjuk fel úgy, hogy ő a személyi testőröd, magyarul, te vagy a fej, ő pedig a beosztott. Mi van, Korompai, mit nyújtózkodsz, nem tetszik valami?

- Bocsánat, Györkös úr, én hoztam a Vincét és ő fog nekem dirigálni?

- Ez volt az utolsó alkalom, hogy hülyeségre nyitod a lepcsés száját, különben laposra veretlek az embereimmel és kivágok, mint a szopós macskát, megértetted? Én mondom meg, mikor ki dirigál és kinek, ez nem kívánságműsor. És ne merj még egyszer pofákat vágni vagy közbeszólni, ha én beszélek. Látod, most megzavartál... Hol tartottam? Ja igen, tehát Pozsár kap egy kocsit. Kíváncsi vagyok, melyet szeretnél?

- Ha megvehetném a háziak Trabantját, nekem az is kiválóan megfelelne.

- Nem mondhatni, hogy nagyzási mániában szenvedsz, ezt méltányolom. Mennyibe kerül?

- Olyan háromszázötven-négyszázezer forintba tartják - vágta rá Vince kapásból, bár tudta, hogy Hodosának az összeg töredékéért is boldogan odaadnák, csak szabadulhassanak tőle. Már egy éve a garázsban porosodott, elhatalmasodó színvaksága miatt az öregnek nem újították meg a jogosítványát, s csak fizették fölöslegesen a súlyadót meg a kötelező biztosítást. Mindegy, akkor is többet kell mondani, a főnök úgyis sokallni fogja és igyekszik majd lejjebb srófolni az összeget. Blöff - de hátha bejön.

Györkösnek azonban a szempillája sem rezdült.

- Jó, vedd meg, lehetőleg még ma, legkésőbb holnap reggel. És ne alkudozz, mint egy kofa, utálom az alkudozást. Juttasd eszembe, ha végeztünk, odaadom a pénzt. Most kérdezhetek.

- Árulja el, Györkös úr - hajolt előre Vince -, minek ez a titokzatoskodás meg a biztonsági örök és mi a terve velünk? Fel nem tudom fogni, miben lehetünk a hasznára, hogy ennyi tömérdek pénzt áldoz ránk. Hogy nem kis dologról van szó, arra mérget veszek. Jóska említette, hogy...

- Ne dumálj már annyit - rezzent össze ijedten Korompai. - Nem mondtam semmit.

Györkös tűnődve fürkészte Korompai elfehéredő arcát:

- Mi van, Korompaikám, kitört rajtad a beszélhetnék? Így bízhatok meg benned? Lehet, hogy rosszul emlékszem, de tudtommal nem adtam felhatalmazást arra, hogy helyettem, a nevemben nyilatkozz, vagy rólam zagyválj össze marhaságokat.

- De főnök, esküszöm, egy árva szóval sem... Kérdezze meg Pozsárt...

- Elég! Már így is túl sok van a rovasodon. Figyelmeztetlek, ha rájövök, hogy átversz, az Isten legyen irgalmas hozzád. Na jó, menjünk tovább - Györkös búbajos mosollyal Vincéhez fordult.

- Édes fiacskám, remélem, neked több sütnivalód van, gondolkozol, nem úgy, mint ez a két lábon járó homokzsák - bökött fejével Korompai felé, akinek egyből lila lett a feje - Szeretem, ha a körülöttem lévőknél megvan a magukhoz való eszük, de azt nem tűröm, hogy többet fecsegtessenek, mint amennyi rájuk tartozik. Igazad van, nagy dolgokra akarlak felhasználni... no nem mind a kettőtöket, csak téged, Korompai a nélkülözhetetlen fölösleg, de azért az ő szerepe is fontos, csak más szempontból. Kétségtelen tény, hogy valaha ő is szóba került, mint esetleges jelölt, de hamar megbizonyosodott, hogy alkalmatlan rá. Amikor viszont téged megláttalak, az első pillantásra tudtam, hogy igen, végre megvan az az ember, akit kerestem és én - ezt jól jegyezzétek meg, gyermekeim - sohasem tévedek.

- És miből látta meg, hogy biztosan én vagyok az, akit keres, ha szabad érdeklődnöm? - Vince érezte, hogy a hátán lassan, csiklandósan elindul lefelé egy verejtékpatak, de nem mert vakarózni.

- Mondtam már, most mindent kérdezhetek, még vitatkozni is szabad, sőt el is várom. Nos, hogy miből láttam? Lehet megérzés... Olyan jóféle becsületes, vidéki paraszttarcod van és amikor beszélsz, a szemed nem sötöd le, mint aki attól fél, hogy elárulja magát. Van benned valami hamisítatlan eredetiség, amit nehéz volna szavakban meghatározni. Talán az, hogy nem váltál tősgyökeres, dörzsölt pestivé, ott moccanog benned a falusi tisztességtudat, messziről látni rólad, hogy nem tudsz, és nem is igen szoktál hazudni, s nekem pontosan ezekre a tulajdonságaidra van szükségem. Van még valami?

- Én egyszerű tanulatlan ember vagyok, Györkös úr, nyolc általánosom van...

- Tudom, fiacskám, már lenyomoztattalak.

- Ne haragudjon, ki nem állhatom, ha lefiacskámozna. Kétgyermekes apa vagyok, éppen tegnap múltam harminc éves. És azt sem szeretem, ha szimatolnak utánam.

- Helyes! - kacagott fel vidáman Györkös, közben Korompai is vetett egy görbe pillantást. - Nagyon helyes! De a fiacskám marad, legalábbis egyelőre, kedvenc szójárásom, próbáld megszokni. Ha meggondoljuk, életkor szerint valóban a fiam lehetnél. Más kérdés persze, hogy akkor nem nyolc általánosod lenne, hanem minimum két diplomád és négy nyelvet beszélnél folyékonyan.

- Miért, maga mennyit beszél? - vakkantotta Korompai.

- Semmi közöd hozzá - Györkös rá se nézett a bunyósra, továbbra is Vincéhez intézte a szavait. - Ha hihetek az emberismeretemnek - márpedig ezt sem árt megtanulnotok, én veszedelmesen jó emberismerő vagyok -, még sokra viheted.

- Sose lehet tudni. De még mindig nem mondta meg, mi a konkrét célja velünk.

Györkös elővette belső zsebéből az arany cigarettatárcát és rágyújtott, ezúttal egy vékony cigarettára, a szivarhoz hozzá se nyúlt, pedig még ott izzott a hamutálcán. Hátra hajtott fejével kifújta a füstöt a mennyezet felé, vékony, arisztokratikus arcán megfeszült a bőr.

- Hát akkor most nagyon figyeljetelek, báránykáim. Olyan dolgokat fogtok hallani, amiket nem biztos, hogy első hallásra megértetek, de majd igyekszem világosan fogalmazni. Előre bocsátom, ha abból, ami itt elhangzik, csak egy betű is kiszivárog, ha csak halovány célzást merészelnétek tenni akár otthon, akár máshol, nektek végetek. Korompai, érted, mire gondolok, igaz? Agyonveretem mindkettőtöket.

- Magáról fel is tételezem - felelte komoran Vince. Korompai meg se mukkant, csak a fogai koccantak össze.

- Nyugodtan elhiheted, fiacskám, nem szokásom a levegőbe beszélni. Tehát a lényeg, s aminél egyelőre nektek nem kell többet tudni: úgy határoztam, hogy belekóstolok a nagypolitikába, pártot kívánok alakítani, pontosabban már félig-meddig meg is alakítottam, hamarosan bejegyzik hivatalosan a Magyar Jövő Pártját, röviden, az MJP-t. Én azonban nem úgy fogom csinálni, ahogy az a sok fafejű, felfuvalkodott hólyag, aki ki se dugja az orrát az elefánt-csonttornyából, én azt akarom, hogy az alulról érkező kívánságokat, a valós problémákat töviről-hegyire ismerjem, hogy kellő időben, megfelelő módon tudjak választ adni a lakosságot foglalkoztató kérdésekre.

- Csak választ kínál, megoldást nem? - szaladt ki Vince száján.

- Óh! Nagyon jó kérdés! - kapta fel meglepődve a fejét Györkös. - Lehet, hogy több eszed van, mint hittem? Benne vagy valamelyik pártban, vagy voltál a tagja?

- Soha nem voltam tagja semminek, kivéve a szakszervezetet, mert az kötelező volt. Nincs is hozzá kedvem. Ez persze más, ez számomra nem politika, hanem munka és nem hinném, hogy velem akarná megíratni a beszédeit.

- Igazad van, rád más feladat vár, de erről később. Tehát, amint mondtam, pontosan akarom tudni, mit gondol a nép, miről, miként vélekedik, mi a véleményük rólam, egyszóval kristálytisztán akarok látni. Semmi kedvem úgy járni, mint a többi pártvezér, akiket körülvesznek a talpnyalók és teletömik a fejüket dicshimnuszokkal, a végén elhiszik, hogy ők a világ legbölcsebb, legigazságosabb, tévedhetetlen politikusai. Szükségem van fülekre, akik helyettem meghallják, miről susognak az emberek, mi fáj nekik, hol lehet szorítani és hol kell okvetlenül lazítani egy picit. S az egyik ilyen fül te lennél, Pozsár.

- Maga most ugye ugrat engem, Györkös úr? - szólt közbe Vince. - Ezt a mesét nem veszem be.

- Miért ugratnálak? Miből gondolod?

- Magának olyan birodalom van a keze alatt, mint egy kisebb királynak, láttam a palotáját, s hogy miféle alakok vigyázzák minden mozdulatát. Feltételezem, hogy a vállalatainál se értelmi fogyatékos bedolgozók intézik az ügyeket, a beosztottait úgy használja fel, ahogy magának jólesik, és akkor még egy szóval sem említettem a baráti körét, mert biztosan vannak barátai, rajongói, lekötöztetettjei, akik egy intésére elhordják a Gellért-hegyet. Attól, hogy gazdag, még lehet rendes ember, sőt akár szerethet is egyesek. Ne akarja hát elhítni velem,

hogy éppen én, a bugyuta, műveletlen segédmunkás, pont én vagyok az, akin a politikai sikere múlhat. Ez képtelenség, ez egész egyszerűen nevetséges.

- Te egyre jobban tetszel nekem, Pozsár Vince - szívott nagyot a cigarettájából elgondolkozva Györkös. - Alábecsültelek volna? Érzek benned egyfajta ösztönös őstehetséget, olyan lényeglátó, természetes intelligenciát, amit az iskolapadban nem lehet megtanulni. Egyébként tökéletesen fogalmaztál és helyesen látod a dolgokat. Csak egy bibi van, amivel nem számolsz. Először is: nem csupán te leszel, akit az imént vázolt célra alkalmazok, hanem sokan, de róluk nem beszélünk, azt akarom, hogy ne is tudjatok egymásról, ne is találkozzatok, hogy még véletlenül se befolyásolhassátok oda-vissza a különféle benyomásokat. Másrésztől azok, akik a napi munkájuk vagy az üzleti érdekük folytán tőlem függenek, akiknek az én kezemben van a megélhetésük, a sorsuk, semmi pénzért nem mernének őszinték lenni velem, mert félnének, hogy megsértődöm és bosszút állok, pedig esküszöm a keservesen összelopkodott vagyonomra, soha nem tennék ilyet, legalábbis megválogatnám, hogy kivel. Tekintsd babonának, vagy aminek akarod, most már ragaszkodom ahhoz, hogy igenis rád, csak azért is rád van szükségem. Nehezen tudnám megindokolni, miért. Talán megérzés?... Olyan lennél nekem, mint egy kabala... Tudod, mit jelent ez a szó?

- Tudom hát, nekem is van.

- Csakugyan? Elárulnád, mi az? Pusztán kíváncsiságból kérdezem.

- Persze, nem titok. Egy papucs, egy közönséges házi papucs, amit tegnap kaptam a feleségemtől születésnap ajándékként.

- Papucs, mint kabala! - nevetett Györkös. - Nagyon jó, ilyet még nem hallottam, de miért ne lehetne egy papucs is kabala, ha hisz benne az ember. Én azonban nem erre, nem ilyen gyerekességre utaltam, amikor a kabala kifejezést használtam. Számomra te egy eleven jelkép leszel, Pozsár, olyan, mint Mátyás király udvarában a híres bolond, a Mujkó, akinek büntetlenül szabad volt mindent kimondania, és Hunyadi Mátyás király öfelseje nem szégyellt tanácsot kérni tőle, mert tudta, hogy ő a legokosabb és a legőszintébb híve az összes főúr között. Meg is védte tőlük, ha úgy hozta a helyzet.

- Értem én. Udvari bolondnak szúrtak ki - Korompai felröhögött, de a főnök szigorú pillantására gyorsan elhallgatott és a körmét kezdte rágni.

Györkös folytatta:

- Ne lovagoljunk a szavakon, nem azt mondtam, hogy az udvari bolondom légy, csak példalóztam, talán nem a legszerencsésebben. Akkor fogalmazunk másként: te egyszerű, szegény sorsú ember vagy, aki a társadalom legalsó fokán épphogy csak eltengődik, ilyenek között élsz, ismered a hozzád hasonlóknak minden gondját, örömét, vágyát, azonosulni tudsz velük - és csakis velük! Én viszont gazdag vagyok, olyan gazdag, ami meghaladja a fantáziádat, ráadásul nemzetközi tapasztalatokkal bíró, több diplomás értelmiségi, magyarul, az elképzelhető legnagyobb szakadék tátong közöttünk, amit józan ésszel lehetetlenség áthidalni. Márpedig át kell hidalni, mert ezen múlhat minden tervem. Ha mégis megpróbáljuk, a megszokottól homlokegyenest eltérő módon kell tennünk: nem alá- és fölérendelt viszonyban, hanem egymást kiegészítve tudunk hasznos párt alkotni. Egy hozzám hasonlóval mit kezdjek? Ugyanazt mondja, ugyanúgy gondolkodik, mint én. Nálad azonban olyan szempontok is felmerülhetnek, amikre én álmomban se gondolhatok, mert nem élek, nem is éltem soha abban a közegben, amiben te...

Györkös úr újabb cigarettára gyújtott. Vince kezdte sejteni hová akar kilyukadni a másik, s kíváncsian várta, miként fogja tálni. Györkös tovább beszélt:

- A következőképpen képzelem az együttműködésünket: én szeretek szónokolni és meggyőződésem, hogy tudok is, s minden alkalmat megragadok, hogy tömegek előtt beszéljek, csak az a baj, hogy olykor elragad a hev és összevissza rögtönzők marhaságokat, amiket utólag nehéz megmagyarázni vagy visszaszívni, különösen az újságírók előtt. Ez még nem is volna baj, hadd firkáljanak, legalább forog a nevem, sokkal inkább érdekel, hogy „a nép, az istenadta nép” mit gondol. Nos, te, meg ez a félnótás bokszoló minden nyilvános fellépésen ott leszte és figyelitek, miket sutyorognak az emberek a beszédem alatt és után, aztán minden szépítés nélkül jelentitek nekem. Egyelőre ez a munkátok. Érthető?

- Nagyjából. De ha így van, ha a nép közé akar beültetni bennünket, miért kellett ilyen csicsásan kiöltözködnünk? A munkások nem szoktak hétköznapi nyakkendőben politikai gyűlésekre járni. Rólunk meg csak úgy bűzlik az újjazdagság szaga. Az első pillanatban kiszúrják, hogy nem közéjük tartozunk és mukkanni sem mernek, mert azt hiszik, a titkoszolgálat beépített emberei vagyunk. Ilyen eleganciához a Trabant sem stimmel. Nemigen illik össze a kettő.

Györkös elismerően csettintett. Jobban megnézte magának a vékony termetű, értelmes arcú fiatalembert, aztán lassan bólintott.

- Hm. Igen, ez így igaz. El kell ismernem, hogy erre valóban nem gondoltam. Barátom, magának remekül vág az esze!

- *Magának?* - kérdezte csöppnyi gúnnal Vince. - Mi van, már nem tegez?

- Csak úgy mondtam... tegezlek, ne félj. - Györkös szemmel láthatóan zavarban volt, hogy rajtakapták egy baklövésen. - Rendben van, úgy öltöztök, ahogy jónak látod, azért egy rendes, tiszta öltöny nem árt, ha ott lóg a szekrényben. Később majd többet is... na nem, ezzel még ráérünk. Maradjunk annyiban, hogy figyelitek a közhangulatot. Azt se bánom, ha időnként felállsz és kérdezel tőlem, persze, lehetőleg olyat, amire könnyű válaszolni, jobban mondvá, ami tetszik a népnek. Néha vitatkozhat, gorombáskodhat is, de azért ne vidd túlzásba.

- Pedig azt kéne - Vince kezdte élvezni a szerepét, holott még bele se kóstolt istenigazából. - Éppen, hogy azt kellene, Györkös úr, időnként túlzásba vinni, felhívni magamra a figyelmet. Ha valami olyasmit mond, amivel akarva-akaratlanul maga ellen hangolja a hallgatóit, akkor én azonnal felállok és elmondom, mi bántja a csőrüket, hogy még véletlenül se maradjon bennük tüske, megválaszolatlan kérdés, s hogy maga ott melegében rájöjjön, mit kell helyreigazítania. S ha azt tapasztalják, hogy hajlandó szóba állni a nép egyszerű gyermekével és nem fél, hogy leesik a koronája, maga lesz a nemzeti hős, különösen, ha nem használ idegen szavakat. Az se volna katasztrófa, ha sokat szerepelek és így közismert lennék, mert a hallgatóság szemében én akkor is közéjük tartozónak számítok, és idővel úgy tekintenének rám, mint a szószólójukra, aki szembe mer szállni a hatalmasságokkal, s ha én mondom nekik, hogy márpedig magának igaza van, akkor azt jobban elhiszik. Ha meg netán mások is kedvet kapnának a szájalásra, ott lesz Korompai, meg a többiek, majd ők elrendezik őket. Egyszerű ez, mint egy balegyenes és a haverom ahhoz nagyon ért.

- Na jó, de miért kell magadra vonni a figyelmet? Magyarázd meg világosabban.

- Nem kell ezen magyarázni semmit, az előbb már elmondtam a lényegét. Egyet higgyen el nekem, a falusi bunkónak: nincs nagyobb politikai érték, mint az olyan ellenzék, amelyik a háttérben a mi malmunkra hajtja a vizet. Az ilyen ellenzék felbecsülhetetlen, aranyat ér. Hasznosabb, mint a rivális pártot mocskolni, mert azt sose veszik jó néven a jobb érzésűek. Egyik kutya, másik eb - legyintenek rá az emberek. Ezek se tudnak mást, mint amazokra mutogatni, azok meg vissza. Hiszen éppen ettől utálatos a politika, ne essen maga is ebbe a hibába. Már elnézést, nem áll szándékomban kioktatni.

Györkös elragadtatva állt fel és izgatottan tett néhány lépést.

- Ide figyelj - szögezte a kérdést Vincének -, honnan szeded ezeket a gondolatokat?

- Mit tudom én - lepődött meg Vince is önmagán. - Egyszerűen felötlik bennem, használom a józan paraszti eszemet.

- Te zseni vagy, fiacskám! Egy valóságos politikai fenomén. Hogy lehet az, hogy megragadtál a nyolc általánosnál? Miért nincs szakmád?

- Hosszú történet, nem szívesen beszélek róla...

- Azért próbáld meg, nagyvonalakban. Érdekel.

- Hát, ha annyira ragaszkodik hozzá... Az anyai nagyszüleim valamikor, még a háború előtt jómódú kisbirtokosok voltak, de a Pozsár-ág sem állt rosszul. Persze mindent elvettek, kuláklista, meg a szokásos hercehurca, internálás, hosszantartó betegség, bele is haltak, két hónap különbséggel, először az apám, aztán az anyám. Ne haragudjon, semmi kedvem részletezni, miket meséltek az életükről, ismeri a történelmet, jobban, mint én, hiszen benne élt. A lényeg, hogy tíz éves koromban árva lettem, dolgoznom kellett, szakmát tanulni nem volt meg az anyagi hátterem, el kellett tartani magamat, ha nem akartam más nyakán élösködni, vagy intézetbe kerülni, s már az is nagy dolog volt, hogy a nyolc általánost sikerült elvégeznem. Tudom, még most sem volna késő, de van két fiam, akiket el kell tartanom. A könyveket viszont mindig nagyon szerettem és jó az emlékezőtehetségem. Amit egyszer elolvasok, az többnyire megragad bennem. Minden maradék időmet a falu könyvtárában töltöttem, itt Pesten is állandóan hordtam haza válogatás nélkül, amiben betű volt, röhögtek is rajtam sokan, de nem törődtem velük. Az utóbbi időkben sajnos nem volt pénzem könyvekre.

- Azért szoktál annyit papolni - vihogott Korompai, de senki nem törődött vele.

- Tíz évesen? Akárcsak én. Különös véletlen... - mormolta maga elé alig hallhatóan Györkös. - Ne félj, ezután lesz rá pénzed, majd én gondoskodom róla, hogy legyen és arról is, hogy tanulhass. Na jó, azt hiszem, itt megállhatunk, ennyi eligazítás kezdetnek bőven elegendő. Így van?

- Félig-meddig. Azért ha megengedi, volna még egy kérdésem.

- Ki vele, hadd halljam!

- Tételezzük fel, hogy győz a következő választáson és magát előléptetik mondjuk miniszterelnöknek. Azért az én beosztásom továbbra is megmarad? Vagy, hogy pontosabb legyen: olyan szinten is kell az udvari bolond?

Györkös megcsóválta a fejét és nagyot hahotázott. Szikár teste rázkódott a nevetéstől.

- Hahaha! Ott lesz csak rád igazán szükségem, de egészen más minőségben. Van olyan érzésem, hogy mi már sosem fogunk megszabadulni egymástól.

Visszasétált az asztalhoz. Leült, hosszasan koncentrált, mintha összegezni akarná a hallottakat. Vagy jó két perc telt el így, míg végre megszólalt.

- És most te következel, Korompai. Mennyit értettél meg abból, amit beszéltünk?

Korompainak lángra gyúlt az arca. Eddig többnyire csöndben ült, oda se nagyon bagózott, most meg egyszerre nekirent a Györkös úr - hát persze, hogy nyelni se tudott.

- Hogy mennyit értettem...? - hebegte leforrázva - Beszélték mindenféléről, Vince életéről, Mátyás királyról, meg hogy nagyon kell figyelünk...

- Mire?

- Hát... azt nem tudom. Majd meg tetszik mondani.

- Helyes. Ügyes fiú vagy, Jocó. Látod, így szeretlek, ilyen maflának, benned ez az érték. Akkor most tényleg nyisd ki a füled, elmagyarázom, mi lesz a dolgod. Mától kezdve úgy követed mindenhová Pozsár Vincét, mint az árnyék. Ahová ő megy, te is mérsz vele, nem vitatkozol, ha meg valaki bántani akarná, megvéded az életed árán is. Ez a munkád, semmi más, ezért kapod a fizetésedet. Ő a te közvetlen felettesed, nem én, megértettél? Ha meghallom, hogy ellenkezni mersz vele, ha höbörögsz, kettéharaptatlak a gorilláimmal.

- Az ágyba is el kell, hogy kísérem?

- Hagyja csak, főnök, bízsa rám, ezt majd én megbeszélem Jóskával - szólt közbe Vince. Kissé restellte magát Korompai helyett is. Nem hitte volna, hogy a barátja ilyen sötét agyú.

- Jó, te tudod. - hagyta rá Györkös. A telefonkészüléken lenyomott egy gombot, majd azt mondta:

- Hozhatja! - mire nyílt az ajtó és kefefrizurás, kétméteres óriás lépett a szobába. Könnyű nyári trikó feszült csodálatosan kidolgozott mellkasán, felsőkarja majdhogynem vastagabb volt, mint Vince combja. Lapátnyi kezében két darab mobiltelefont és két darab plasztikkártyát tartott. Szó nélkül letette az asztalra és már fordult volna ki, amikor Györkös utána szólt:

- Egy pillanat! - Az óriás lecövekelt és a fejét hátrafordította. Györkös rámutatott: - Ezt az nagyra nőtt úriembert úgy hívják, hogy *Kettes*. Igen, jól értettétek: *Kettes*. Mondjuk, ez a keresztnéve is, meg a családi neve is. Ha valamit jelteni akartok, csak annyit mondjatok a telefonba, hogy a *Kettessel* szeretnétek beszélni, ő mindig tudni fogja a választ. Maga pedig, *Kettes*, jól nézze meg ezt a két embert, jegyezze meg az arcukat, különösen a kisebbikét. E pillanattól kezdve ő tabu, érinthetetlen, úgy vigyázzanak rá, mint a két szemükre, vagy rám. Egy haja szála sem görbülhet! A nagyobbikat ismeri?

- Ismerem hát... - mondta a *Kettes* ajkát biggyesztve.

- Ők összetartoznak, ha az egyiknek baja esnék, az annyi, mintha mindkettőjükkel történt volna. Vagy mintha velem. Mondja meg a többieknek is. A fiatalember neve Pozsár Vince. Ne felejtse el! Szabad bejárása van hozzám éjjel-nappal, kivéve, amikor... érti, mire gondolok... de olyankor is szóljanak, hogy itt van. Minden világos? Ismétélje el!

- Pozsár Vince, ő a célszemély, de Korompaira is vigyáznunk kell, a kicsi akkor jön, amikor akar, kivéve, ha itt van magánál a...

- Elég! Köszönöm, elmehet.

Az ajtó nesztelenül becsukódott.

- Ezeket tegyék el. A kártyákat be kell dugni az ajtón lévő leolvasóba, majd a fiúk megmutatják, hol van, azzal nyílik a mágneszár, de ne felejtsetek, hogy ti inkább a telefonkódot használjátok. A telefon éjjel-nappal legyen nálatok, sose kapcsoljátok ki, még éjszaka sem. Ti nem hívhattok engem, kizárólag a *Kettesen* keresztül tartjuk a kapcsolatot. Ha viszont ti kaptok ezen keresztül utasítást, azonnal, gondolkodás nélkül indultok a megadott címre. Kifogás nem létezik! Holnapután tizennyolc órára legyetek a Józsefvárosi Művelődési Házban, ott fogok beszédet mondani.

- Értettem - mondta katonásan Vince és felállt. - Gondolom, végeztünk.

- Igen, végeztünk - felelte Györkös elégedetten. Kezet nyújtott Vincének.

- Örülök neked, fiacskám, jobban, mint hittem volna. Azt hiszem, jól kijövünk majd egymással. Mi még nagy dolgokat fogunk együtt véghezvinni.

- Rajtam nem fog múlni, főnök. Már elnézést, hogy emlékeztetem... de a Trabantra még nem adta ide a pénzt.

Györkös egyetlen megjegyzés nélkül leszámolt négyszázötvenezer forintot, majd némi gondolkodás után hozzátett még ötvenezret.

- Benzinre, amíg a hitelkártyát meg nem kapod - mondta röviden. - De óvatosan vezess! Számlát nem kérek.

5. FEJEZET

Vince visszarakta másodikba a sebességet - nyikorog a sebváltó, állapította meg, sürgősen szét kell szedni -, aztán indexelt és befordult a kis mellékutcába. Már vagy öt perce keringett, helyet próbált találni, közben a visszapillantó tükörből figyelte a fekete BMW-t, követi-e még mindig.

Követte bizony. Ott jött mögötte, szigorúan betartva a szabályos távolságot. Ha lassított, a BMW is ugyanazt tette, ha meg odalépett a gázpedálra, a következő pillanatban a nagy fekete autó máris felvette a tempót, mielőtt idegen kocsi furakodna közéjük.

Végre meglátta egy Opel fehéren világító tolatólámpáját. Két rövidet dudált neki, megvárta, míg kifarol, majd gyorsan becsusszant a helyére. Kíváncsi volt, mit fog csinálni a BMW, tovább megy-e, vagy az is keres magának helyet. Azt ugyan keresheti, nevetett magában.

Amint kiszállt, a BMW hátsó ajtaja is kinyílt, kilépett két jól megtermett alak és közönyös arccal nekitámaszkodtak az autójuk oldalának. Vince úgy tett, mintha nem törődne velük, lezárta a Trabantot és sietősen elindult a Művelődési Ház felé, de alig tett meg harminc métert, hirtelen megtorpant egy könyvesbolt előtt.

Kivételesen nem a könyvek érdekelték, hanem a BMW-sek.

Nem tévedett: a két férfi ott állt tőle két lépésnyire egy másik kirakat előtt. Tehát jól sejtette, a nyomában vannak, állapította meg és az idegességtől torkába ugrott a gyomra. Kik ezek, Györkös úr emberei, vagy ellenségek? Úristen, mi folyik itt - toporgott rémülten -, csak nem akarják megtámadni? Elfutni semmi értelme, úgylis utolérnék egy perc alatt, vagy lelőnék, mint a veszett kutyát.

Ekkor az egyik férfi feléje indult és lassan sétálva elhaladt mellette. Amikor egy vonalba kerültek, foga között, alig hallhatóan odasziszegte:

- Nyugi, Pozsár, a *Kettestől* vagyunk, soha többé ne mutassa ki, hogy észrevett bennünket.

Vince megkönnyebbülten sóhajtott. Szóval ezek a testőrei? S ő még menekülni akart előlük. Eddig egy Ford kísérgette, azért ijedt meg az idegen autótól. Hirtelenében nagyon melege lett, kipirulva bámult a kirakatban sorakozó könyvekre és átkozta magát, amiért Korompai nélkül indult el. Jóskát influenza verte le a lábáról. Amikor ma délelőtt meglátogatta, félájultan, negyven fokos lázzal feküdt és meglehetősen ramatyul nézett ki. Vince jelentette a *Kettesnek*, de azt válaszolta, semmi gond, ekkora állat hamar meggyógyul, ne törődjön vele, csak végezze a munkáját. Ők úgylis vigyáznak rá.

Lassan lecsillapodott. Végére is, ha ezt a parancsot kapták, az a dolguk, hogy a nyomában legyenek. Meg kell adni, jól csinálják. Hozzá kell szoknia, hogy fontos ember lett, akit a szélről is óvnak. Nem is rossz, legalább nem kell tartania attól, hogy valaki beleköt az utcán vagy ellopják a pénztárcáját.

Hodosán bácsi hitte is meg nem is, amikor bejelentette, hogy érdekelné a Trabant.

- Vigyed, édes fiam, ha akarod, még én fizetek neked, csak végre szabaduljak meg tőle.

- Mennyiért adja, Miska bátyám?

- Nézd, tudom, hogy ti is szegények vagytok, egyikőtök se keres valami túl sokat. Legyen mondjuk... harmincezer. Nem muszáj egyszerre kifizetni, ráérték részletekben...

- Hogy képzeli ezt? Annyi pénzért biciklit is vehetnék a fiaimnak, mióta ígérem...
- Jó, hát akkor legyen huszonötezer, az a fontos, hogy ne álljon itt hiába a garázsban.
- Nem úgy értettem, Miska bácsi...

Nem volt szíve kihasználni az öreget és kereken százötvenezer forintot számolt le neki. Hodosán papa kis híján kezet csókolt és először el se akarta fogadni, attól tartva, hogy Vince bolondozik vele. Úgy kellett erővel a markába nyomni a pénzt.

- Tegye el nyugodtan, Miska bácsi, maga se jár rosszul, én se, majd Boriska néni elkölti. Ne féljen, azért maradt ennivalóra nekünk is. Inkább csináljuk meg a szerződést. Már előkészítettem.

- Használhatod a garázst, nekem már úgyse kell. Látom, nagyon megszaladt, Vince fiam!
- Nem panaszkodhatok...

Jólesett örömet szerezni, s így is maradt tisztán háromszázezer, amivel nem kellett elszámolnia, plusz a benzinpénz. Még azon a napon elintézte az átíratást, a biztosítást, és másnap korán reggel nekiesett, apró darabokra szedte, s mint afféle született ezermester, valósággal újjá varázsolta a nem túlságosan lestrapált autót. A kopott alkatrészeket kicserélte, kívül belül lepucolta, kiporszívózta, aztán elvitte a gumishoz és a lehető legjobb márkából rakatott fel egy garnitúrát. Komplet pótkereket is vásárolt, mert az hiányzott, akárcsak az elakadást jelző háromszög és az elsősegély doboz. A megfiatalodott kocsi úgy ment, mint a parancsolat, Vince roppantul élvezte a vezetést.

Ilus először bolondnak nézte, amikor bejelentette, hogy megveszi Hodosánéktól a Trabantot.

- Neked elment a józan eszed? - lázongott. - Hát persze, neki most ez a legfontosabb! S ha az égből pottyant állásod, vagy minek nevezzem, hiszen ma sem tudom igazából, mit csinálsz, megszűnik? Akkor mi lesz? Miből tartjuk fenn? A munkanélküli segélyből? Nem is kapnál, mert te mondtál fel...

Vince szó nélkül leszámolta elé a maradék háromszázezret.

- Tessék, nem saját zsebből vettem. Györkös úr utasítása volt, kell a munkámhoz, ő fizeti, és ennyit sikerült megspórolnom. Miska bácsi odavan az örömtől, alig tudtam megszökni a hálálkodásától. S itt van még külön ötvenezer, benzinre. Később kapok egy hitelkártyát, azzal fogok tankolni.

- Én már nem értek semmit - forgatta kezében a pénzt Ilus. - Szerelmes beléd az az ember?

Vince zokon vette az asszony viccelődését.

- Ezt többé ki ne ejtsd a szádon, kérlek, még a végén elhiszem. Györkös úr ugyanis a pletykák szerint tényleg a fiúkat szereti, de remélem, nem én vagyok az esete. Egyéb se hiányozna. Mi van, anyukám, féltékenykedünk? - nevetett a feleségére, de ez nem volt igazi, szívből jövő nevetés.

Szerencséje volt, időben érkezett az Újpesti Művelődési Központba, ahol Györkös a harmadik tagtoborzó gyűlését tartotta, növekvő részvétel mellett. A háromszázhusz fő befogadására szolgáló színházteremben talán, ha százötvenen-kétszázan lehettek, legtöbbször unatkozó nyugdíjas, vagy a politikai rendezvények állandó látogatói, akik imádnak mindenhol megjelenni és fontoskodni. A színpadon, egészen elől egy asztal állt, mögötte három szék, üresen. Hátról, egymást keresztezve a nemzeti zászló és a Magyar Jövő Pártja zászlaja díszelgett. A pártzászlón fokozatosan távolodó, széles út látszott, valamilyen délibábos, szivárványos

ködbe vesző, csillogó-villogó városkép irányába haladt, fent a jobb sarokban a párt betűjele, az MJP volt olvasható, mellette egyetlen kézbe összemarkolva búzakalász, kalapács és egy író toll. Az úton aranyozott betűkkel kivarrt felirat kacskaringózott: „*Györkös Ottó vezetésével a boldogabb, biztonságos jövő felé!*”. Kissé csiricsáré volt, de messziről jól festett.

Vince helyet foglalt a negyedik sorban. Közvetlenül mellette két enyhén spicces, olcsó tréningruhát viselő, nyugdíjas korú férfi ült és összehajolva röhengséltek. Szórólapot tartottak a kezükben, amit előzőleg minden székre kikészítettek, azt böngészték, gúnyos megjegyzéseket fűzve a szöveghez. Páran odapisszegték, csöndre intve őket, de egy pillanatig sem zavartatták magukat. Vince hegyezte a fülét, aztán hagyta a fenébe, mivel csak a vaskosabb szavak jutottak el hozzá, azokat meg úgyse érdemes a jelentésbe beleírni. Időközben a terem lassan megtelt, már csak imitt-amott volt üres szék.

Györkös nem túlzott, valóban tehetséges előadónak bizonyult, kiválóan bánt a hangjával és egyszerű szavakkal, logikusan és rendkívül közérthetően, nyomdakész választékossággal fogalmazott. Modorából eltűnt a merevség, a hüvös távolságtartás. A színpadon közvetlen volt és végtelenül kedves, magával ragadó, jólesett ránézni. Vince mindig elámult ezen a különös átalakuláson, s csak sajnálni tudta, hogy az irodában nem *ezt* a Györkös Ottót látja viszont.

A szónok, mint mindig, ezúttal is úgy kezdte - bár ez most nem illett ide -, hogy másokkal ellentétben ő nem tartja kevésnek a megjelentek számát, éppen annyian vannak, ahány komoly gondolkodású, intelligens emberhez eljutott a gyűlés híre, s akik számára becsületbeli ügy a nemzet jövőjének alakulása. Ha csak egyetlen olyan személy ülne a teremben, aki képtelen felülemelkedni a maga érdekein, aki nem érez felelősséget a nép sorsáért, s hitványul csakis önnön boldogulását tartja szem előtt, míg mások szenvedései hidegen hagyják, túl sokan lennének. Nem a létszám, hanem az összetétel, nem a mennyiség, hanem a minőség a döntő - hízelgett ügyesen a közönségnek.

- Inkább legyünk kevesebben, barátaim, de ahogy körülnézek, az itt megjelenők minden tekintetben fölötte állnak az arctalan tömegnek, és nagyobb ereje van tíz egymást becsülő, tisztelő honpolgárnak, mint a parlamenti pártok acsarkodó, saját soraikon belül is folyvást irigykedő, haszonleső, karrierista léhűtőinek együttvéve. Jóval többen vagyunk, mint legutóbb, s legközelebb még többen leszünk...

Györkös Ottó megvárta, míg a taps lehalkul. Szemével megkereste Vincét, majd így folytatta:

- Ezer bölcs tudománya nem ér fel az erős akarattal, s mi nagyon akarjuk a változást. Én Óbudán nőttem fel, nem ebben a kerületben, de ugyanilyen szegényes, elhanyagolt utcákban csatangolva tanultam meg, hogy az ember csak önmagára és sorstársaira számíthat, s nem azokra, akik a bársonyszékekből prédikálják a holnapután szépségeit, miközben ők már ma is a földi mennyország gyönyöreiben élvezkednek, és fogalmuk sincs a kisemberek minden napjainak szorongató gondjairól. Vagy elfelejtették, milyen nehéz mostanság a megélhetése annak, akinek összes vagyona a két munkás keze, feltéve, hogy tudja hol használni, hogy van-e munkája a dolgozó embernek? Ne szólamokkal akarjanak jóllakatni bennünket! Mi nem vagyunk irigyek, minket nem az érdekel, hogy ők miként élnek, éljen mindenki úgy, ahogy a lehetőségei és a képességei megengedik, az irigykedés nem a mi természetünk. De azt elvárjuk és megköveteljük, hogy ugyanazokat a körülményeket, amikkel ők rendelkeznek, számunkra is megteremtsék, hogy elmondhassuk, nem csak szavakban vagyunk egyenlők, hanem a lehetőségek terén is. Ismét időszerű lett a jelszó: munkát, kenyeret! Figyeljenek, mert most valami nagyon furcsát fognak hallani. Azt tanítják, hogy a kapitalisták kizsákmányolják a dolgozókat. De kérdem én, melyik a rosszabb: a kizsákmányolás, vagy az, ha nincs *hol* kizsákmányolni a munkást, vagyis munkanélküli?

A teremben kitört az első vastaps. Vince meglepődve kapta fel a fejét, próbálta felfedezni, honnan indult el a hatalmas tapsvihár, de mindenki egyforma lelkesedéssel csapkodta össze a tenyerét.

- Jól beszél, igaza van! - hallatszott egy borízú bekiabálás.

Györkös mosolyogva megvárta a csöndet, aztán meleg, bensőséges hangon mondta:

- Azt szeretném, barátaim, ha a mi pártunk nem a harácsolók pártja, nem az újjgazdagok búvóhelye lenne, hanem az egyszerű emberek olyan gyülekezete, ahol mindenki társa mindenkinek. Mint a régiek mondták: mindenki egyért, egy mindenkiért. Ha ezt betartjuk, nincs olyan cél, amit el nem érhetünk.

A hallgatóság megint tapsolni kezdett, többen felálltak és éljeneztek.

- Mielőtt szétosztanánk a belépési nyilatkozatokat, megkérdezem, óhajt-e valaki hozzászólni?

Azonnal felemelkedett egy kéz: sörtehajú, pirosposzgás arcú férfi jelentkezett szólásra.

- Már ne haragudjon, uram, ez mind szép és jó - mondta ellenségesen -, de már így is annyi párt van, mint a rosseb, az ember ki se igazodik köztük, mi az ördögnek még egy újabb. Megmagyarázná ezt nekem valaki? Mert mindegyik csak fogadkozik, hogy így lesz meg úgy lesz és a végén minden marad a régiben. Maga se külön, egy szavát sem hiszem!

- Van még másnak is kérdése? - kérdezte Györkös.

- Nekem volna, ha szabad! - Vince úgy érezte, most jött el az ő fellépésének az ideje. - Én ettől az úrtól szeretném megkérdezni, aki előttem szólalt fel, mi kifogása van az ellen, hogy egy új párt alakul? Nem kötelező belépni és nem neki kell fizetnie a fenntartását. Amíg nem ismerjük a párt programját, fel kell tételeznünk, hogy jót akar és nem az lesz az első dolga, hogy állami támogatásért folyamodik. Kérem, uram, hallhatnánk valami közelebbit a párt hosszú távú elképzeléseiről? Mert hogy miként él a nép errefelé, azt mi is legalább olyan jól tudjuk, mint ön. Ne a jelenről, a jövőről tessék beszélni.

Györkösnek arcizma sem rándult, a legcsekélyebb mértékben sem engedte sejtetni, hogy ismeri a kérdező személyét. Bólintott és azt mondta:

- Természetesen önnek is válaszolok, de ha nem haragszik, én az előbbi úrral értek egyet. Igaza van, túl sok a párt Magyarországon. Az ő helyében engem is idegesítene, mire jó az eddigi nem tudom én hány párt mellé egy újabbal előhozakodni, amikor a meglévők sem csinálnak semmit azon kívül, hogy felelőtlenül ígéretnek. Az úrnak tökéletesen igaza van, gratulálok, uram, nagyon jó a meglátása. Mert kérem szépen, hiába jegyeznek be akár naponta új és még újabb politikai szervezeteket, attól még nem lesz olcsóbb a kenyér, legfeljebb a kövér pártelnökök száma nő meg. Csakhogy van egy alapvető különbség, tisztelt uram, a mi pártunk és a többi között. Akarják hallani, miben mutatkozik meg ez a különbség?

- Halljuk, halljuk!

- Csodálkozni fognak, hölgyeim és uraim: a különbség az, hogy önökkel együtt én sem tudom, mi a kivezető út a jelenlegi válságból. Nem döngetem a mellem azzal - és itt válaszolok a másik úr kérdésére is -, hogy nosza, emberek, boruljatok térdre, mert megérkezett a rég várt Messiás, aki elvezet benneteket a tejfel-mézzel folyó Kánaánba. Én sem tudom, hol van ez a Kánaán, hogy melyik út visz hozzá, s hogy létezik-e egyáltalán, csak remélem, hogy van. Éppen ezért szeretném, hogy a jóakaratú polgárok okos gyülekezete összedugja a fejét és együtt keressük meg a helyes irányt, a mi Kánaánunkat. Ha ezt a gyülekezetet a mai ostoba szokások miatt pártnak kell nevezni, ám legyen párt, hiszen nem az elnevezés a fontos, hanem

az együttes akarat. Hosszú távú programot majd akkor tudok mondani, ha ismerem mindazok véleményét, akik meg is valósíthatják azt, mert ne feledjék: a nép mindig tudja, hol szorít a cipő, az öntelt politikusok eddig csak romlásba taszították az országot. Ígéretéseket várnak tőlem? Hiába várják. Én csupán egyet tehetek, de arra felteszem az életemet: határozzuk meg együtt a célt és én segítek kiharcolni. Képesek vagyunk erre? Az én hitem az, hogy igen, és egyben ez az én hosszú távú programom. Kérdezem tehát a jelenlévőktől: akarjuk megtalálni a szebb magyar jövőt? Válaszolatok!

Ha lehet, most még az előbbinél is nagyobb tapsvihár tört ki. A közönség megbűvölten, egy emberként ugrott fel és teli torokból kiabálta:

- Akarjuk! Akarjuk!

- Fogtok követni engem?

- Igen! Igen! Igen!

- Köszönöm, barátaim - mondta meghatottan Györkös, és fejet hajtott a tomboló közönség előtt.

Vince hitetlenkedve figyelte a szónokot: nem létezik, hogy ez ugyanaz a személy, aki a titkos irodájában fogadja őt meg Korompait, aki egy kisebb hadsereggel felérő testőrséggel veszi magát körül. A háta is borsódzott, ha elgondolta, hogy az a könnyeivel küszködő, a fejét szerényen lehajtó férfi ott fenn a színpadon, hazudik, egy szava sem igaz, s ő ennek veszedelmes ripacsnak a kiszolgálója.

Valamelyik Györkös színészkedik - de melyik? Egyszer úgyis kiderül az igazság...

Most fiatal lányok és fiúk lepték el a termet, belépési nyilatkozatokat, mellé mutató golyóstollakat osztogattak, „*Magyar Jövő Pártja = Györkös Ottó*” felirattal, amit mindenki megtarthatott emlékebe.

A papíron a szokványos adatokat kellett beírni: név, lakcím, foglalkozás és egy nyilatkozat, miszerint az illető személy a *Magyar Jövő Pártja* tagja kíván lenni és a később megalkotandó alapszabályt önmagára nézve kötelező érvényűnek ismeri el. A fiatalok udvariasak, mosolygósak és rendkívül segítőkészek voltak, néhány röpké perc múlva nemigen akadt ember a teremben, aki ne lett volna tagja az új pártnak - kivéve Pozsár Vincét.

Erre vonatkozóan nem kapott utasítást.

- Még egy kevés figyelmet kérek - mondta a mikrofonba Györkös. - Mától minden szerdán délután ötkor itt találkozunk, átmenetileg ez lesz a székhelyünk. Kérem, üljenek vissza, szeretném, ha megismernék közvetlen munkatársaimat, akik segítettek abban, hogy ezt a mai rendezvényt megtarthassuk. Ha bármilyen okból én nem tudnék itt lenni, egyikük majd helyettesít, s hozzájuk épp oly bizalommal fordulhatnak, mint hozzám, jótállok mindkettőjükért.

Elegáns mozdulattal lemutatott a nézőtérre, ahol felállt két férfi. Az egyik negyven év körüli lehetett, szemüveges, jellegzetesen értelmiségi, alakja csenevész, háta meggömbült a sok üléstől, szanaszét álló ritkás haja, szakálla korán őszülő, lötyögő ruháján látszott, hogy közönséges konfekciós öltöny, és gyanúsán hasonlított ahhoz, amelyet Vince és Korompai vásárolt néhány héttel ezelőtt.

A másik homlokegyenest az ellentéte volt: zömök, széles vállú, enyhén pocakosodó, tipikus munkáskinézet, abból a fajtából, amelyet ezerszám látni őrző szurkolóként a futball-meccseken vagy a tüntetéseken, zászlóval és transzparenssal a kezükben. Zavartan egymásra mosolyogva felvonultak a színpadra Györkös mellé. Vince a másodikban meglepődve ismerte fel Krajcsákot.

- Legyen szabad bemutatnom doktor Vermes Egon tanult barátomat és hűséges bajtársamat - karolta át a nyápic férfi vállait Györkös. - Az életemet is rá merném bízni, de talán még a feleségem hálószobája kulcsát is - mire nagy kacaj robbant ki. Vermes félszegen meghajolt, hosszúkás lófeje rózsaszínre váltott, és így még csúnyább volt. Nem is kapott egyetlen tapsot sem.

Most a másik következett. Györkös őt is melegen átölelte:

- Ha akarnak egy igazi önfeláldozó, galamblelkű barátot, ajánlom szíves figyelmükbe az én nagy munkabírásu cimborámat, sorsom hűséges követőjét, Krajcsák Tibort. Figyelmeztetek minden ellenségünket, hogy amúgy kemény fickó, senkit ne tévesszen meg a gyermekien jámbor ábrázat, mesélik, hogy valaha ő volt az iskola réme. Akik kedvelik az ökölvívást, emlékezhetnek félelmetes jobbhorgaira. Azóta megszelídült, de jaj annak, aki közülünk bárkit sértegetni merészelne.

Krajcsák vigyorogva integetett és egyik lábáról a másikra himbálta vaskos testét. Hirtelen odalépett a mikrofonhoz és rekedtes hangján belebömbölte:

- Nem vagyok ám olyan félelmetes, mint amilyennek kinézek. De ha balhé van, csak szóljatok.

A megbabonázott tagság fergeteges röhögéssel jutalmazta a rövid, de annál velősebb bemondást. Krajcsák magasba tartott hüvelykujjal, durva, ragyás arcán csibészes mosollyal lekacsintott a nézőtérre, mintha jelezni akarná: oké, fiúk, értjük egymást!

Vermes nem szólt semmit, csak álldogált kissé oldalra húzódva, mint aki kettőig sem tud számolni. Györkösnek úgy kellett erőnek erejével a mikrofonhoz ráncigálnia, ahol csak annyit mondott fakó, szintelen hangon, komikusan raccsolva:

- Ööö... Kévem szépen, tisztehetek nekem... ööö...nincs szavam, én teljesen a... ööö... a párté vagyok, azt teszem... ööö... ami a kötelességem, ott... ööö... segítkeöö, ahoh kehh, ahoh... ööö... szükség van a tudásomha és a... ööö... a munkámha! Ez minden, amitöö... mondhatoköö. A tetteim ahapján...ööö... ítéljenek hóham.

A nép csalódottan vette tudomásul, hogy a hervadt tintakukactól hiába várnak egy zaftos beköpést, azért a taps neki is kijárt, ha csak ímmel-ámmal is.

Egy kaján hang tisztán hallhatóan megjegyezte:

- Csakhogy sikerült végignyögnie! Az ilyen, aki még magyarul se tud, menjen a jó bűdös...!

Vince együtt tapsolt a többiekkel, közben igyekezett minden körülötte elhangzó szót, véleményt megjegyezni. Láta, hogy a testőrei közül az egyik két lépésnyire áll tőle és buzgón éljenez, míg a másik zsebre vágott kézzel a terem kijáratánál ácsorgott.

- Szerdán találkozunk, barátaim, ne feledjétek el a dátumot - vette vissza a szót Györkös. - Hozzátok el ismerőseiteket, a családtagjaitokat, munkatársaitokat is. És most, a mai rendezvényünket berekesztjük, azonban még nincs vége. Mindazok, akik itt alapító tagként kitöltötték a belépési nyilatkozatot, megérdemelnek egy szerény áldomást a mai nap emlékére. A

kisteremben és az előcsarnokban felállítottunk egy büfét, ahol mindenki kedvére fogyaszthat, ami jólesik, természetesen ingyen. Hajrá, Magyarország! Éljen a *Magyar Jövő Pártja*!

- Éljen! Éljen! Éljen!

- Éljen Györkös Ottó, pártunk nagy vezére! - kiáltotta a mikrofonba Krajcsák.

A kifelé tülekedő népség megtorpant és egyszerre üvöltötték:

- Éljen Györkös! Él-jen Györ-kös! Él-jen Györ-kös! Él-jen Györ-Kös!

A *Magyar Jövő Pártja* nagy lépést tett - egyelőre még csak a büfé irányába.

6. FEJEZET

- Ügyesen csinálta, főnök, le a kalappal - mondta Vince másnap reggel a titkos irodában, amikor jelentéstételre érkezett. - Esküszöm, már én is azon a ponton voltam, hogy aláírom a belépési nyilatkozatot. Úgy kellett visszafogni magam.

- És mi az ördögért nem írta alá? - dohogott az újdonsült pártvezér. Arcán most bezzeg nyoma sem volt a gyűlésen mutatott nyájasságnak. Szemei szúrósan tapadtak Vincére. - Utóvégre, ha valakinek, hát magának aztán igazán illik tagnak lennie.

- Semmi kifogásom ellene, Györkös úr, de hadd emlékeztessen, azt tetszett mondani, hogy előzetes hozzájárulása nélkül semmit sem csinálhatok, márpedig erre vonatkozóan nem kaptam utasítást.

- Valóban - ismerte el Györkös. - De akkor is...

- Megmondom, mikor fogom aláírni a papírt. Amikor olyan helyen leszünk, ahol vonakodnak belépni az emberek. Mindig kell lenni egynek, aki elkezd, bár ha meggondolom, ezt akárhányszor megtehetem, legfőljebb majd kihúzzák a nevemet a listáról.

- Furfangos agya van, Pozsár, mindig kivágja magát, csak nehogy egyszer én vágjam ki azt a pörgős nyelvét - nevetett Györkös úr. - Rendben van. Halljuk, miket beszéltek az én derék híveim.

- A maga derék hívei úgy bezsongtak, hogy egy szavába került volna és mennek maga után az Országház elé tüntetni vagy verekedni. Fenemód ért a melósok nyelvén. Árulja el, hol tanulta?

- Hogy hol?... - Györkös elmélázott, egy pillanatig lehámlott róla a szigorú főnök arckifejezése. Most olyan volt, mint egy deresedő hajú kamasz, akinek eszébe jutott az első randevúja. Aztán megrázta magát és ismét a régi lett. - Talán majd egyszer elmesélem. Folytassa.

- Mit?

- Na ne játssza itt nekem az értetlent. Természetesen azt, hogy miket beszéltek az emberek. Szóval az a véleménye, hogy sikerült megfognom őket?

- Igen. Nagyon! És az is tetszett, ahogy Krajcsák úr lehaverkodott a tagokkal, csak nehogy túlzásba vigye. Láttam, ahogyan a büfénél hajigálta be a korsó söröket és úgy káromkodott, mint egy kocsis. Ezt nem mindenki veszi jó néven, és magára is rossz fényt vet. Ismeri a közmondást, madarat tolláról...

- Ne ízetlenkedjen! - csattant fel Györkös úr, de rögtön hangot váltott. - Jó, jó, bocsánat, igaza van, majd leállítom. Javíthatatlan, primitív állat ez a Krajcsák, a cipőmérete is nagyobb, mint az IQ-ja. Sajnos, szükség van rá. Egy percre nem vagyok mellette, vége, azt is elfelejti, hogy eljött otthonról. Más?

- Attól tartok, most megint haragudni fog, de akkor is elmondom. Ha magának volnék, a Vermes Egon urat nem engedném a munkások közé. Ő nem közénk való. Elhiszem, hogy rettentően okos meg művelt, én nem tudom megítélni, de elég ránézni arra a penészvírág értelmiségi ábrázatára, az embert kileli a hideg. Mire elnyökögi a mondókáját vége a gyűlésnek, és viszketni kezd a jónép tenyere, hogy na, ez is csak egy olyan nadrágos, aki magasról leszarja a fejünket.

- Vigyázzon a szájára, Pozsár! Utálom az ordenáré beszédet. Különbözik Vermes Egonnak három diplomája van és öt nyelven beszél. Zseniális koponya, elsőrendű nemzetközi jogász!

- És raccsol, mint a fene, alig lehet kihámozni, mit gagyorászik. Mindent elhiszek, ha maga mondja, de ezzel nem fogja megatni a melósokat. Tőlük lehet a feltámadott Jézus Krisztus is, attól nekik nem fog jobbra fordulni az életük, sőt még jobban kiütközik a Vermes-félék és a köztük lévő különbség. Higgyen nekem, nem ő kell cégérnek a munkáskerületekben. Vigye oda, ahol a magafajtája van. Az ő világa az úri negyed vagy a Rózsadomb, nem Újpest, nem a Józsefváros vagy mondjuk a vörös Csepel.

- Hm. Így gondolja?

- Így én bizony, Györkös úr. Ha magának lennék, keresnék egy bajuszos, széles vállú vasöntőt, az se baj, ha sose látott Martin-kemencét, csak úgy nézzen ki. És ne meressen rám ilyen vasvillaszemeket, maga hatalmazott fel, hogy ami a szívemen, az a számon, én csakis az utasításához tartom magam.

- Semmi baj, Pozsár úr. Tegye a dolgát, ahogy megbeszéltük. Mi van a Trabantjával? Gurul még?

- De gurul ám! Szétkaptam, összeraktam, megint szétkaptam, megint összeraktam, elszórazom vele. Tegnap a sebáltó rendetlenkedett, de majd megcsinálom. Jó öreg csotrogány az még. Mindenesetre attól nem kell tartani, hogy ellopják vagy le hagyom vele a gorilláit.

- Szóval kiszúrta őket, hiába cseréltek kocsit? - nevetett Györkös.

- Hát hogyan szúrta volna ki, nem vagyok vak! Őszintén szólva, nem értem, miért van rájuk szükség. Az rendben van, hogy vigyáznak rám, no de hogy ennyire? Nem bánt engem a kutya se.

- Ne is törődjön velük. Gondoljon arra, hány ember költ vagyonokat a személyi biztonságára, maga meg ingyen kapja. Na és Korompai? Tudja már, mi van vele?

- Éppen akartam újságolni, lehet, hogy kórházba kell vinni szegény srácot. Tegnap este a gyűlés után felugrottam megnézni. Hát mit mondjak... Gondoltuk, egyszerű influenza, de az ügyeletes orvos szerint tüdőgyulladás. A felesége ki van borulva, alig bírtam lelket verni belé, szegény nagyon aggódik. Hazafelé ismét meglátogatom...

- Sajnos, rossz hírem van. A szavaiból ítélve még nem értesült arról, hogy a barátját ma hajnalban szállította a mentő az Uzsoki utcai kórházba. Majd keresünk neki egy jó orvost. Ne eméssze magát, gondom lesz rá. Van még jelenteni valója?

- Nincs. Félek, nem dolgozom meg a fizetésemért.

- Azt majd én döntöm el. Most elmehet. De előtte fussa át ezeket a programokat és próbálja megjegyezni fejben. Ezeken kell ott lennie. Addig én elintézek valamit - mondta Györkös és kiment az irodából.

Néhány perc múlva visszatért és csodálkozva látta, hogy Vince nyugodtan dudorászik, a programfüzet mellette hever.

- Mi van Pozsárkám, már kész is? Mindent tud?

- Nagyjából...

- Mi lesz például tizenhatodikán?

- Tizenhatodikán...? - ráncolta a homlokát Vince - Azt mondja, hogy... Kőbányára megyünk, a Pataky Művelődési Központba, este hatkor. Nagygyűlés...

- Tizennyolcadikán?

- Egy pillanat... igen... Pesterzsébet, Csili, szintén tizennyolc órai kezdés...

Györkös belenézett a füzetbe.

- Stimmel, öregem! Mondtam, kacifántos agya van magának, még sokra viheti.

- Ámen! - nevetett Vince és gyorsan elhúzta a csíkot.

Úgy határozott, tesz egy kitérőt és beugrik Korompai Jóskához. A gorillák ott nyomakodtak mögötte, de már nem törődött velük, hadd jöjjenek. Ők is a munkájukat végzik. Ha arra kapnának parancsot, hogy verjék laposra, nyilván egy percig sem haboznának.

Meglepetésére Gizit ott találta a kórházban, éppen egy orvossal veszekedett magából kikelve, hangja végigsüvített a folyosón, de nem lehetett érteni a szavait. Furcsa, Gizinek ilyenkor a munkahelyén kéne lennie. Remélte, hogy csak szabadnapot vett ki és nem elbocsátották. Jó, most van pénzük, de akkor is... Korompainé híres volt spórolós természetéről, aki fogához veri a garast és egyetlen forintért képes negyedórán át alkudni a piacon.

Ahogy közelebb ment, megütközve látta, hogy az asszonynak könnyben úszik az arca, szemei dagadtak a sírástól. Most döbbsent rá, mi olyan szokatlan rajta: hát persze, tetőtől talpig feketében van, még soha nem látott rajta fekete ruhát, most meg... Úristen, csak nem...? - hasított belé a szörnyű sejtés.

- Szia, Gizi - érintette meg Korompainé karját. - Mi van? Jóska állapota rosszabbodott?

Gizi rámeresztette nagy kék szemeit és görcsös zokogásba tört ki. Nekidőlt a falnak és csak sírt, sírt, egy árva szót sem lehetett kiszedni belőle.

Vince most már komolyan megrémült. Az orvos már a kötözőnél járt, de Vince futott utána, hátha megtudhat tőle valamit. Gyorsan kivett a tárcájából egy ötezrest és a zsebébe csúsztatta.

- Mi van a barátommal, doktor úr? - kérdezte rosszat sejtve. - Miért zokog a felesége?

- Az ön barátja... kérem, fogadja őszinte részvételemet... - nyújtott kezét az orvos -, ma reggel öt óra tíz perckor meghalt.

- Megh... meghalt? - hebegte Vince a fejét rázva - Hogy érti azt, hogy meghalt?

- Sajnos, ezt csak egyféleképpen lehet értelmezni, kérem. Korompai úr elhunyt, vagyis elhalálozott.

- Ez... ez lehetetlen... Tegnap este még beszélünk... Magas láza volt, igen, no de ilyen hirtelen... Hogyan történhetett ez? Körül volt véve orvosokkal és nem tudták megmenteni? Egy ilyen masszív, kisportolt embert? Mi a jó bűdös franc folyik itt? Nem hiszek magának! - Vince már üvöltött. - Lefogadom, hogy valami disznóságot csináltak vele, csak nem merik bevallani, de majd én megmutatom....

- Mi a probléma? - lépett melljük váratlanul az egyik testőr. - Segíthetünk?

Vince se látott, se hallott, kétségbeesésében most még a gorillának is örült.

- Ezek a csirkefogók megölték a legkedvesebb barátomat - szipogta és fejét ráejtette a testőr mellére. - Maguk ismerték Korompai Jóskát.

- Igen, ismertük, de figyeljen rám, csillapodjék, ne hisztériázzon itt, mint egy tériszonyban szenvedő majom. Mi a probléma, doktor úr?

- A pacienst túl későn hozták be, már nem lehetett segíteni rajta. Akut vírusfertőzés... súlyos tüdőgyulladással. Ezt magyaráztam a feleségének, de az is csak azt hajtogatta, hogy gyilkos, gyilkos. Egyébiránt - fordult Vincéhez - azt hiszem, a maga felesége volt itt, uram, nemrég ment el, azzal, hogy önt értesíti. Bizonyára elkerülték egymást. Nézze, én megértem a fájdalmukat, nem haragszom, hogy kiabál, hozzá vagyunk szokva, de önök is értsék meg, a mi helyzetünk sem könnyű, hiányoznak a hatékonyabb drága külföldi gyógyszerek, amikkel talán megmenthettük volna. Ugye, a restriktió... Elnézést kérek, várnak rám... - tárta szét a karját bocsánatkérően és gyorsan eltűnt az egyik kórteremben.

- Mit csináljak most? - kérdezte Vince gyámoltalanul.

- Menjen oda az asszonyhoz - mondta a testőr és gyöngéden taszított rajta egyet -, igyekezzen megnyugtatóni, aztán vigye haza. Majd mi mindent elrendezünk, amit ilyenkor kell.

- Jelentik a főnöknek?

- Majd a *Kettes* jelenti. Ez az ő reszortja. Már szoltunk neki, hamarosan ideküld egy embert. Na, menjen már, nem látja, hogy a nő rögtön összeesik? Mire vár még?

- Gyere - lépett Korompainéhoz Vince. - Itt egyelőre úgyse tehetünk semmit. Hazaviszlek. Vagy inkább hozzánk jönnél? Ilus majd gondodat viseli és a srácokat is áthívjuk.

- Hozzátok... - nyöszörögte elfúló hangon Gizi és hagyta, hogy Vince a vállát átkarolva kivezesse a Trabanthoz. A nagy darab nő teljes súlyával ránehezedett a vékony termetű férfira. Majd összerogyott alatta, de most ezzel sem törődött.

Idegességében nem találta a slusszkulcsot, kapkodott, a kormányt csapkodta. Végre nagy keservesen sikerült elindulniuk, de csak vánszorogni mert.

- Uramisten, alig látok a könnyektől, vakon nem tudok vezetni, még belerohanok egy autóba! - szentségelt magából kikelve. - Hol az istenben vannak ilyenkor az örök?

Kirakta az indexet és lehúzódott oldalra, mire a BMW azonnal lefékezett mellettük.

- Ne haragudjanak, piszkosul kikészültem - ment oda hozzájuk Vince -, nem segítenének?

- Mit akar, mit tegyünk? - kérdezte az, aki az anyósülésen ült.

- Jöjjön át egyikük és vezesse a Trabantot. Nagyon kiborultam, képtelen vagyok figyelni a forgalomra, félek, hogy nekimegyek valaminek.

A testőrök tanácstalanul néztek össze: most mi legyen? Ilyen helyzetre nem voltak felkészülve. Szigorúan tilos volt együtt mutatkozniuk Pozsárral, tulajdonképpen már az is szabálytalan, hogy leálltak vele diskurálni a kórházban, hát még itt a nyílt utcán.

- Megkérdezzük a *Kettest* - döntött a sofőr, - majd ő intézkedik. Addig üljön vissza a kocsiba és várjanak.

Öt perc se kellett és egy motorkerékpár állt meg Vince Trabantja mellett. Ketten ültek rajta, a hátul kuporgó fickó leugrott és szó nélkül feltépte az autó ajtaját. A motoros szinte helyben megfordult s már száguldott is visszafelé.

- Nyomás hátra a nő mellé - mondta az ismeretlen Vincének -, én vezetek. Pancser.

A hátul szorongó utasoknak minden haja szála az égnek állt, amikor a Trabant kilőtt alattuk. Ettől kezdve száz alatt csak az élesebb kanyarokban mentek, a kerekek jajongva visítottak, a karosszéria úgy rázkódott, mintha sziklás hegyoldalon rohannának lefelé.

- Mit csinál, az ég szerelmére, nem ez nem forma egyes verseny!

- Nyugi! - emelte fel kezét a sofőr. - Rádiója nincs?

Amikor megérkeztek a Hodosán-ház elé, Vince megkönnyebbülten sóhajtott.

- Ezt megúsztuk - mondta, zsebkendőjével törölgetve homlokáról az izzadságot. - Maga mellé se ülnék be még egyszer.

- Egész tűrhető kis járgány - vigyorgott a sofőr. - Még soha nem vezettem Trabantot, kíváncsi voltam, mit tud. Fogja, itt a kulcs. Be tudja riglizni?

- Hagyjon békén! - mérgelődött Vince, közben lezárta az autót. - Gyere, Gizi, menjünk.

A válla felett hátrapillantva még látta, hogy a BMW felveszi a sofőrt és a túloldalon, két házzal arrébb leparkolnak. - Dögöljete meg! - mormogta az orra alatt.

Ilus alig fél órája érkezett haza a kórházból és friss, forró kávéval, hidegtállal várta őket. A két asszony összeborulva keserves bögsbe kezdett, Vince alig győzte őket vigasztalni, jöllehet, ő sem volt sokkal különb állapotban.

- Mi lesz most velünk, Szűzanyám, miből fogunk élni? - sóhajtozta negyedórával később Gizi, miután nagy nehezen beleeröltettek egy csésze kávé. Enni végképp nem volt hajlandó. - Tartalék pénzünk alig van, mindent a hiteltörlesztésbe fizettünk, és ott a két fiam. Megörülök, vagy a Dunának megyek.

- Hát persze, az a legjobb megoldás, az öngyilkosság, buta tyúk - korholta Ilus erélyesen. - Utánad az özönvíz, igaz? Törődjön más a gyerekeiddel, mi? Majd kapsz mindjárt két egyforma pofont és magadhoz térsz! Nem te leszel az első anya, se az utolsó, aki apa nélkül neveli fel a gyerekeit. Valami mindig történik, és azt se feledd, hogy mi itt vagyunk neked, ránk számíthatsz.

- Mindenesetre én most átmegyek a srácaidért és elhozom őket, legyen velünk ők is - mondta Vince.

- Iskolában vannak - szipogta Gizi. - Még nem is tudják, hogy az apjuk... jaj Istenem!

- Tényleg, látod - nézett Ilus Vincére -, a drágalátos főnökötök tehetne valamit Giziért, elég régóta jóban van Jocóval.

- Nem is rossz ötlet - felelte Vince és előkapta a mobiltelefont. Beütötte a számot és várt.

- Tessék - jelentkezett azonnal egy rideg hang.

- Itt Pozsár Vince...

- Tudom. Mondja.

- Figyeljen, lehetne most soronkívül beszélni a főnökkel vagy a *Kettessel*?

- Várjon.

Vagy tizenöt másodperc telt el, addig a készülék teljesen süket volt, Vince már azt hitte, megszakadt a vonal, amikor végre ismét megszólalt.

- *Kettes*. Mit akar a főnöktől?

- Szeretnék vele beszélni a barátom, Korompai Jóska halála miatt. A felesége itt van nálunk...

- A főnöknek több esze van, mint magának, mert ő már kiadta a rendelkezéseit. Egyelőre csak annyit mondjon a hölgynek, hogy holnap reggel megkapja az ura egész évi fizetését végkielégítésként, azonkívül alkalmazni fogják egy bankban, nem lesznek anyagi gondjai. A temetést mi intézzük.

- Ezt komolyan mondja? - hüledezett Vince.

- Én sohasem viccelek, ezt tanulja meg - mondta a *Kettes* és szétkapcsolta a vonalat.

- Mi van? Beszélj már az istenért - estek a férfinak izgatottan a nők.

- Nem értem... - motyogta Vince. - Esküszöm, egyre kevésbé értem ezt a Györköst. Szent ez az ember, vagy a világ legnagyobb szélhámosa? Isten bizony kezdek félni tőle - és elmesélte, amit a *Kettestől* hallott.

7. FEJEZET

Szomódi Zoltán kikapcsolta az üzenetrögzítőt és nagyokat pislogva, értetlenül bámult maga elé.

Megszokta a világos, egyértelmű parancsokat, megszokta, hogy gondolkodás nélkül teljesítse azokat, erre lett kiképezve - de most zavarban volt.

Kicsi gyerekkorától fegyelemre nevelte az apja, Szomódi Árpád, aki negyvenkét évet húzott le a rendőrségnél, mint első osztályú nyomozó. Még nem volt hat éves, amikor először lőtt célba pisztollyal, és tizenkét évesen kísért el titokban apját - annak tudta nélkül - egy veszélyes bevetésre, amikor is egy nyolc tagú betörőbanda letartóztatásában vett részt, mint száját tató szemlélő. Hatalmas verést kapott, amikor az öreg értesült kollégáitól a stikliről. A pofonok azonban nem szegték kedvét, ellenkezőleg, akkor döntötte el végérvényesen, hogy apja és nagyapja nyomdokaiba lépve, ő is fegyveres testületnél kívánja leélni az életét. Ettől kezdve ennek az elhatározásnak szentelte minden gondolatát, kitűnően végezte az iskolai tanulmányait, színjelesre érettségizett, a rendőrtiszti főiskolát kitüntetéssel fejezte be. Tizenhat éves volt, amikor megnyerte első országos ifjúsági bajnokságát ökölvívásban, majd ugyanezt megismételte két esztendő múlva immár felnőtt kategóriában. Benne látták a jövő nagy szuper-nehézsúlyú olimpiai bajnokát, de fittyet hányva minden rábeszélésnek, áttért a cselgáncsra majd a karatéra és végigtanulmányozta a keleti harcművészeti stílusokat. Huszonnyolc évesen visszavonult az aktív versenyzéstől, de addigra begyűjtött minden lehetséges bajnoki címet, a profi világbajnokságot is beleértve és ő lett a rendőrség s a titkosszolgálat harcművészeti kiképzője. Tanítványai rettegték, mert nem ismert kíméletet, ugyanakkor istenként imádták és felnéztek rá.

- Én csak fájdalmat okozok - szokta mondani -, de az ellenfeled a halálokat akarja.

Harminchatodik születésnapja utáni héten kérte fel Györkös Ottó, hogy szervezze meg és vezesse vállalatainál a biztonsági szolgálatot, s egyben legyen az ő személyes testőre. Szomódi ekkor már családos ember volt, három gyermekről és egy nyomorék feleségről kellett gondoskodnia, aki a harmadik szülés után deréktól lefelé megbénult. A rendőrtiszti fizetésből megoldhatatlan lett volna normális életet nyújtani a családjának, ezért, hogy némi mellékkeresethez jusson, kénytelen volt alkalmanként biztosítási feladatokat is elvállalni, másodállásban.

Györkös Ottóval egy nemzetközi gazdasági konferencián ismerkedett meg, ahol az egyik multinacionális cég pakisztáni elnök-vezérigazgatóját védte, s akit az autója mellett megtámadott egy állig felfegyverzett arab maffiabanda azzal a céllal, hogy elrabolja. Szomódi egy szál maga verte félholtra a négy merénylet, s ehhez mindössze tizenkét másodpercre volt szüksége. Amikor a szirénázó rendőrségi autó megérkezett, a négy pórul járt gazfickó a földön feküdt, széttett lábbal és karokkal, arccal lefelé, mellettük, az autónak támaszkodva Szomódi Zoltán karba tett kézzel, olyan nyugalommal majszolta a rágógumiját, mintha a Városligetben sétálna, még a haja sem borzolódtott össze.

Györkös felajánlotta, hogy az ötszörösét fizeti annak, amit a plusz munkával és a ritka jutalmakkal együtt rendőrként megkeres, ráadásként magára vállalja az asszony amerikai gyógykezeltetésének teljes költségét. A felépülés garantálva - tette hozzá.

Szomódi negyvennyolc óra gondolkodási időt kért - aztán öt másodpercperec múlva igent mondott.

Egyetlen feltételt kötött ki, ami abból állt, hogy szabad kezet kap emberei összeválogatásában és saját maga irányítja a kiképzésüket. Felettesei próbálták visszatartani, még fizetésemelést is ígértek, de Szomódi csökönyös volt, akár egy öszvér: ha szavát adta a megbízójának, állni is fogja azt. Igazság szerint nem a magas fizetés csábította, hanem a remény, hogy a felesége valóban meggyógyulhat.

Soha nem értette, miért van szüksége ekkora védelmi apparátusra Györkös Ottónak. Összesen tizenheten voltak őrző-védők, egytől-egyig kiválóan képzett, hétpróbás önvédelmi harcos, akik egyformán jól bántak minden létező lőfegyverrel és a késsel, de pusztán kézzel is képesek lettek volna leteríteni egy bikát. Idejük legtöbb részét itt töltötték, ebben az edzőteremmel kiegészített luxus-várakozóban. Felváltva, ketten éjjel-nappal Györkös mellett vagy a közelében tartózkodtak, másik kettő pedig a házát őrizte, de a legcsekélyebb jel sem mutatott arra, hogy a főnököt bárki meg akarná támadni. Mindazonáltal, Szomódi szigorúan ügyelt rá, hogy az emberei és ő maga is jó formában legyenek.

Ugyanilyen bizonytalan volt Györkös Ottó foglalkozását illetően is.

Annyit tudott, hogy nyolc vagy tíz különféle nagyvállalatnál vannak érdekeltségei, de hogy tulajdonosa-e ezeknek, vagy csupán részvényese, arról nem sikerült meggyőződnie, igaz, nem is nyomozott utána. Ahol a főhadiszállásuk volt, az bizonyosan Györkös úr kizárólagos fennhatósága alá tartozott és ez sem volt kevés; a hat emeletes irodaházban mintegy háromszázötven fő dolgozott és emeletenként működött egy-egy pénztár. A világ minden tájáról érkező, fehér, sárga, barna, fekete bőrű vendégek reggeltől napestig egymásnak adták a kilincset, s mind Györköshöz igyekezett. Az irodaházhoz tartozó elegáns szálloda állandóan tömve volt külföldiekkel, akikre szintén a Szomódi-különítmény vigyázott.

S most éppen e gondosan őrzött épület miatt főtt a biztonsági szolgálat vezetőjének a feje.

Elejére pörgette a szalagot és még egyszer végighallgatta az üzenetet.

- Szüntesse meg a vendégszálló őrzését, az embereit azonnali hatállyal vonja vissza. A végrehajtásról jelentést kérek. *Egyes.*

Egyes - vagyis a főnök, Györkös Ottó. Utána Szomódi Zoltán következett, a *Kettes*. Soha nem szólították egymást másként a telefonban, Szomódi még a beosztottaitól sem fogadott el más megszólítást.

Érthetetlen, miért éppen a vendégház őrzését függesztik fel, ami a rengeteg idegen miatt a legveszélyeztetettebb hely. Éppen, hogy oda kell összpontosítani a nagyobb erőket - nem elvonni! Itt valami nincs rendjén!

Mobiltelefonjába egyetlen számot pötytyintett. A vonal túlsó végén kimért hang szólt a készülékbe:

- Végrehajtotta?

- Kétségeim vannak az utasítás helyességéről - mondta Szomódi.

- Hát ne legyenek kétségei.

- Beszélhetnék személyesen?

- Mit akar mondani?

- Nem telefontéma...

- Rendben van. Jöhet.

A Somrajainak két ajtón kellett áthaladnia és kopogtatás nélkül benyitott a hátsó irodába, ahol már várt rá az *Egyes*.

- Tessék, foglaljon helyet - mutatott egy székre Györkös. - Hallgatom.
- Köszönöm - felelte a *Kettes* -, jó nekem állva is. Szeretnék magyarázatot kapni a rendelkezésre vonatkozóan.
- Nincs magyarázat. Hajtsa végre és kész.
- Így nem vállalhatok felelősséget a vendégei biztonságáért - jelentette ki komoran a *Kettes*.
- Magától értetődik - bólintott az *Egyes*. - Nem is várja el magától senki.
- Ez azt jelenti, hogy ki vagyok rúgva?

Most a főnökön volt a sor, hogy meglepődjék.

- Honnan veszi ezt a számságot?
- Ha egyszer nincs ránk szükség...
- Ki mondta, hogy nincs magukra szükségem? Én kizárólag a vendégházról beszéltem.

Szomódi rezzenéstelen arccal nézett az ablak irányába, vonásairól az égvilágon semmit sem lehetett leolvasni. Magában emésztgette a hallottakat, nyilván a válaszon tűnődött. Györkös gyönyörködve bámulta a *Kettes* kisportolt, férfias alakját, széles, izmoktól dagadozó vállait, a hatalmas kezeket, hosszú combokat és arra gondolt, ha ez a fickó nem Magyarországon él, hanem Amerikában, rég filmsztár lehetne. Hátán bizsergető borzongás futott végig, kénytelen volt zsebbe nyúlni, nehogy a másik észrevegye kezdődő erekciját. Uramisten - gondolta elragadtatva -, ha egyszer... csak egyetlen egyszer...! - de gyorsan elhessegette magától a vágyat. Ez a nagy barom megfojtaná, ha félreérthető módon próbálna hozzá közeledni.

- Az utasítást tudomásul vettem, végrehajtom - mondta szárazon a *Kettes*. - Elmehtek?
- Ha már itt van, kérem, mégiscsak üljön le - mondta Györkös föl s alá sétálva, az iménti felindultsága miatt még mindig kissé fátyolos hangon. - Most nem a biztonsági szolgálat vezetőjével akarok beszélni, hanem a magánemberrel.

Szomódi szó nélkül lehuppant a székre és várakozóan tekintett a főnökére. Feje még így ülve is majdnem egy magasságban volt a másikéval, pedig Györkös sem tartozott az alacsonyak közé.

- Bizonyára tud arról, hogy pártot alakítottam.
- Természetesen. Hiszen ott voltam minden gyűlésen.
- Van egy kis bibi. A hivatalos bejegyzés még nem érkezett meg, valahol, valakik ülnek rajta. A jogászaik időben beadták, minden a legszabályosabb volt, alakuló gyűlés, vezetőség, folyószámla, és a többi. Magának bizonyára vannak kapcsolatai. Nem tudna utánanézni, hol vagy kinél akadt el az akta?

Szomódi megvonta a vállát. Nem ilyesmire számított. Az ügy, de még inkább a már-már kérelmező modor, amivel Györkös a problémáját elővezette, hökkentette meg.

- Én soha nem politizáltam... - próbált kitérni a válasz elől, de Györkös ingerülten félbeszakította.
- Nem azt kértem, hogy lépjen be a pártomba, hanem, hogy nyomozza ki, miért totójaznak annyit és ki az, aki betart nekem. Olyan nagy kérés ez? Külön megfizetem a fáradozását.

- Nem a pénz... - mondta óvatosan Szomódi. A hangoskodás nem hatott rá. - Nem ismerek senkit, aki a politikában keveri a kártyát, ha erre gondol. De azért megpróbálhatom. Van esetleg valaki, akire gyanakszik? Könnyebb volna egy konkrét nyomon elindulni.

- Igen, van bizony. Az illetőt úgy hívják, hogy Egyed Szilveszter. Tessék, itt van egy részletes leírás, ebben megtalál mindent, amit érdemes róla tudni. Mellékeltem néhány fényképet is, bár nem a legfrissebbek. S talál ott még egy nevet: dr. Kárász Magda. Főosztályvezető annál a banknál, amely - egy csomó más mellett - Egyed tulajdona, s mellesleg ott dolgozik Korompainé is, nem véletlenül. Egyed és dr. Kárász Magda elválaszthatatlan partnerek, az öregúr még Amerikából hozta magával. Hogy miféle kapcsolat van kettőjük között, nem tudom, csak sejtem, soha nem érdekeltek igazán, eddig nem volt jelentősége a számomra. Most azonban más a helyzet. Egy pillanatig sem szabad őket szem elől téveszteni, mert meggyőződésem, hogy ők ketten állnak a háttérben, mindenek előtt Egyed Szilveszter. De vigyázzon, Kárász Magda veszedelmes nő, a bankszakma a kisujjában van, emellett rendkívül művelt, vonzó megjelenésű, és számítóan ravasz, mint a róka. Nem is róka, hanem kígyó, a legveszedelmesebb fajtából. Tőle jobban kell tartanunk, mint Egyedtől. Tízszer is gondolja meg, kit állít rá.

- Értem. Mások nincsenek?

- Ha ezt a két személyt sikerül semlegesíteni, a többi nem ellenfél.

- Világos. Majd utána nézek. Szabad nekem is kérdezni valamit?

- Tessék!

- Önnek jól menő cégei vannak, jelentős vagyonnal rendelkezik, nem mondhatni, hogy bármi-ben is hiányt szenvedne, családról, rokonságról - amennyire én tudom - nem kell gondoskodnia. Elárulná, miért akarja nyakába venni még a politikát is? Ha nem akar, ne válaszoljon.

Györköst váratlanul érthette a kérdés, mert abbahagyta a járkálást és rámeredt Szomódira. Leült a biztonsági vezetővel szemben, állát tenyerébe ejtette, ajkát harapdálta, szemmel láthatóan küzdött önmagával, hogy válaszoljon-e, vagy rendreutasítsa a másikat.

- Tudja mit, essünk túl ezen a beszélgetésen, előbb-utóbb ügyis sort kellett volna rá keríteni, legalább a jövőt illetően, a mihez tartás végett, tisztában leszünk egymással - mondta Györkös. Felállt és karjait hátrafonva ismét sétálni kezdett a szobában. - Őszinte leszek, amennyire csak ember őszinte lehet. Tehát arra kíváncsi, miért akarok politizálni? Jó, rendben van, de kissé vissza kell mennem az időben, mert ha már belevágunk, fontos, hogy minden részletet megértsen. Kezdjük a pénzzel, ami engem, hangozzék bármily hihetetlenül is, sohasem izgatott. Valahogy úgy voltam vele, mint más a piszokkal: rám ragadt. Akármire is nyúltam, pénz lett belőle, s egy idő után a gazdagság elveszíti az érdekességét. Bizonyos idő után, mint minden más, ez is unalmassá válik.

Odament az ablakhoz, rátámaszkodott a párkányra. Sokáig nézte az utca forgalmát. Majd visszafordult, és Szomódinak úgy tűnt, mintha egy másik ember állna előtte. Még a hangja is lágyabb lett.

- Amikor özvegy édesanyám meghalt, enyém lett minden, az óbudai családi ház, és annyi rengeteg magyar és amerikai pénz, hogy nem akartam hinni a szememnek, már csak azért sem, mert amióta az eszemet tudtam, úgy kellett kikönyörögni minden fillért, anyámtól egyebet sem hallottam, milyen szegények vagyunk, mert a kommunisták így meg úgy... ismeri ezt a szöveget. Képzelterti a meglepetésemet, amikor kiderült, iszonyúan gazdagok voltunk mindvégig, festmények, amiknek értékével akkor még nem voltam tisztában, arany ékszerek, gyémántok, briliánsok, amit akar. Nem sorolom... A lényeg, hogy nekem csóróként kellett

lógnom a kádergyerekek között, nehogy megsejtsék rólunk az igazságot. Csak egy istenverte, átkozott nagybácsira kellett volna tekintettel lennem, de ő nem sokáig zavarta a vizet. Ide nem tartozó politikai okok miatt emigrált, de havi rendszerességgel támogatott anyagilag, ugyanis az örökségről ő sem tudott, azt hitte, nyomorgok. Bolond lettem volna felvilágosítani! Így aztán gyerekfejjel, de felnőtt ésszel, csakis magamra hagyatkozhattam. Megértettem, ha vinni akarom valamire, az úgynevezett „jó” társaságban kell forognom, vagyis eleinte az úttörőknél, később a KISZ-ben...

Cigarettát vett elő, meggyújtotta és gyors egymásután mélyeket szippantott. Szomódi megkövülten hallgatta. Csodálkozva látta, hogy Györkös Ottót mennyire felkavarja a múlt, s már nem is neki, hanem önmagának emlékezik.

- Egyetemi éveim alatt egy újpesti általános iskolában óraadással kerestem meg a tankönyvekre valót, nehogy gyanút keltsek, mert az ékszerekről, a titkos örökségről nem szerezhettem senki tudomást. 1956 tavaszán viszont megvettem az első autót, egy ócska Skodát, ez volt minden. Nagykorúságom pillanatától az apanázs sem érkezett tovább. Nem érdekelt. Egy életre megfogadtam, hogy soha nem akarok függni senkitől, semmitől és akkora hatalmat építetek fel magamnak, amivel mindenki fölé kerülhetek. 1956 októberében az első adandó alkalommal disszidáltam Bécsbe, onnan pedig tovább, meg sem álltam Amerikáig. Az értékesebb képeket még idehaza eladtam valutáért, az ékszereket és mindent, ami mozgatható és elrejtethető volt, vittem magammal. A ház nem izgatott, azóta már le is bontották. Pénzem tehát volt, rengeteg pénzem, hozzá eszem, tehetségem és nyelvtudásom. Az itthon megtanult közgazdasági ismereteim segítségével sikerült odakinn minden elképzelésemet megvalósítani, sőt még annál is többet. Legelőször is honosíttatni kellett a diplomámat és még egyet szerezni hozzá, mégpedig a jogi doktorátust, és három év múlva, soronkívül, már ízig-vérig amerikai állampolgár voltam.

- Magának jogász-doktorátusa van? Soha nem említette. Miért nem használja? Dr. Györkös... egész jól hangzik.

- Minek? Hadd higgyék, hogy bepalizható vagyok. Így hamarabb rájövök, mivel akarnak rászedni és én szorongatom meg az ellenfeleim nyakát. Már csak ezért sem célszerű a doktori címet viselni.

- Hogy került vissza mégis Magyarországra, ha olyan jól ment a sora? Hazacsalogatta a honvágy?

- Ennek is megvolt az oka, de az egy másik történet. Egyszer majd azt is elmesélem, ha itt lesz az ideje. A lényeg, hogy 1970-ben amnesztiát és a magyar állampolgárságom visszaadását kértem Kádáréktól, amit akkoriban örömmel megadtak boldog-boldogtalannak, csak a dollárját hozza. Hazajöttem és azóta mást sem teszek, mint igyekszem jobb irányba terelgetni az ország sorsát. Ezt a gondolatot dédelgetem évek óta, ezért vettem részt a gazdasági életben, és a rendszerváltás idején ezért alakítottam céget cég hátára, hogy amikor eljön a megfelelő pillanat, legyen mire támaszkodnom.

- És úgy érzi, most eljött?

- Igen, úgy érzem. Jövőre ismét választások lesznek. Addigra olyan erős pártot építetek ki, amivel lesöpröm a palettáról az ellenfeleket. Na persze, attól is függ, sikerül-e ütőképes csapatot felállítani. Értelmes, céltudatos emberekre van szükségem, akiket magam választok ki.

- És mi lesz a vállalataival?

- Már nincsenek. Mindet eladtam.

- Ezt nem mondhatja komolyan... - döbbsent meg Szomódi.
 - De igen, halálos komolyan mondom. Jelen pillanatban ezen az épületen, a vendégházon és a saját házamon kívül, ahol lakom, gyakorlatilag nincs semmim, helyesebben szólva az összes kint és itthon szerzett vagyonom kilencven százaléka külföldi bankokban és értékpapírokban van. S az nem kevés. Csodálkozna, ha azt mondanám: nem okozna számomra gondot kifizetni a magyar államadósság túlnyomó részét? Pedig ez az igazság. Szabad vagyok, mint a madár, semmi másra nem kell koncentrálnom, mint a pártom felfuttatására.
 - Örület!
 - Gondolja? Igen, lehetséges, hogy örült vagyok, de kiszámítottan az, és én bízom önmagam-ban.
 - Erre kellett Pozsár és Korompai? Az két fajankó? Már elnézést... De nem hinném, hogy éppen ők azok, akikre alapozni lehet egy pártot vagy egy új államrendet. Inkább hátra-mozdítók...
 - Nem egészen. Korompai bunkó volt, szükséges kolonc, aki legfőljebb arra lett volna alkalmas, hogy figyelje az emberek reakcióit, rá kár több szót vesztegetni, nyugodjék békében. Pozsárral viszont más a helyzet, ő telitalálat, főnyeremény. Rendkívül megtévesztő a szerény külső és az iskolázatlansága. Valójában egy zseni, egy őstehetség, csak szerencsére még nem tud róla. Vele sokkal nagyobb terveim vannak. Ha sejtené a jámbor, mire van kiszemelve, agyvérzést kapna.
 - Miért, mire van kiszemelve?
 - Erre nem válaszolok. Korai...
 - Akkor még egy kérdést engedjen meg. Ha nem akar, természetesen erre sem kell válaszolnia.
 - Kérdezzen nyugodtan.
 - Néha látok maga körül felbukkanni különös embereket. Mind magyarul beszél és mégis a vendégházban laknak, a közelükbe sem szabad szagolni, saját védelmük van. Annyit mindenesetre láttam, hogy megkülönböztetett tisztelettel bánt velük. Kik ezek?
- Györkös egy pillanatra elkomorult. Összehúzott szemekkel nézett Szomódira és sokáig várt a válasszal. A végén csak annyit mondott.
- Majd ha eljön az ideje, megtudja. Azokat egyelőre hagyjuk ki a játékból. Elégedjen meg annyival, hogy nélkülük egy lépést sem tudnék tenni, rajtuk áll vagy bukik a politikai karrierem.
 - Egyed Szilveszter meg az a nő, Kárász Magda, közéjük tartozik?
 - Ellenkezőleg! Ők az én leghalálósabb ellenségeim. Egyelőre... titok. Magánügy.
 - Akkor miért mondta el mégis? Mi közöm ezekhez a titkokhoz? - ráncolta a homlokát Szomódi.
 - Hogy mi? Jó, akkor most nagyon kapaszkodjon, mert olyat fog hallani, ami első hallásra talán mellbe vágja. Később akartam ezzel előhozakodni, de ha már benne vagyunk... Szeretném, ha maga is tagja lenne annak a belső stábnak, mely a pártom gerincét alkotja, s amiből a majdani kabinet kikerül.
 - Én...? - kacagott fel recsegetve Szomódi. - Úgy érti, hogy én, mint kormányzati tényező?

- Igen, maga. Tudom, tudom, nem politizál és ki nem állhatja a politikusokat. Eleget hallottam már a szájából. De azért ne hamarkodja el a választ. Maga becsületes, talán túlságosan is az, s a politikában ez nem a legkívánatosabb erény, viszont az a poszt, melyre - ha a dolgok úgy alakulnak, ahogyan remélem -, felkérni szándékozom, éppen ilyen embert kíván. Kemény, határozott, vaskezü.

- Miért, mi az a poszt? Netán egy önálló őrző-védő céget akar létrehozni és én lennék a vezetője?

- Hideg, Szomódi úr, nagyon hideg. Sokkal rosszabb! Szabad a gazda? Felkészült?

- Mondja már, ne kerülgesse a forró kását!

- Belügyminiszterré akarom kinevezni, ha kormányra kerülünk.

Szomódinak fennakadtak a szemei és úgy bámult a másikra, mintha hirtelen angyalszárnyai nőttek volna. Aztán lassan felállt és az ajtóhoz sétált.

- Na jó, nekem ebből a cirkuszból elegendem van! Magának agyára ment a politika. Ha vicces kedvében van, keressen más bohócot... - morogta dühödten, de Györkös nem engedte befejezni a mondatot. Megmarkolta Szomódi karját és visszaerőltette a székére.

- Várjon! Hová rohan, még nem végeztünk. Üljön vissza és hallgasson nyugodtan végig. Egyelőre fogalma sincs, miről van szó és máris összetolja magát?

- Mi jöhet még? Esküszöm, kezdek félni magától. Nem úgy értem, hogy fizikailag...

- Nincs abban semmi szégyen, hogy a nagy harcos begyulladt - nevetett Györkös. - Nyugi, barátom, nem harap a bácsi. Inkább nyissa ki jól a fülét. Elárulok valamit: nem csak maga, én is utálok a politikát, legalábbis azt, amit mostanság annak neveznek. Maga mondta, hogy se kutyam, se macskám, se családom. Egyetlen élő rokonomról tudok, az a bizonyos nagybácsi, de ő nem számít. Akkor viszont mit gondol, mire fogom hagyni ezt az irdatlan vagyont? Az államra? Azt már nem! Hogy elherdálják, szétlopkodják, hiábavalóságokra pocsékolják? Nem vagyok bolond! Úgy határoztam, hogy minden pénzemet, az utolsó fillérig, arra költöm, hogy ebből az országból paradicsomot varázsoljak! Azok a titokzatos fickók, akikről beszélt, ennek a monumentális tervnek a kidolgozói és majdani végrehajtói. Összegyűjtöttem a világ négy sarkából a legkiválóbb magyar elméket. Amikor azt látja, hogy gazsulálok előttük, csupán annyiban van igaza, hogy én az eszük, a tudásuk előtt hajtok fejet, egyébként kivétel nélkül mindegyik az életét adná értem, amiként én is őértük. Eddig minden érthető, ugye?

- Nagyjából...

- Remek! Maga legalább olyan jól tudja, hogy az országban jelenleg szörnyű állapotok vannak, a törvény betűi annyit sem érnek, mint egy ócska ponyvaregény. Miért? Mert az emberek lelkébe belenevelték a bűnt, a nemtörődömséget, a *minden a miénk* elvet és az is lop, aki nincs rászorulva, pusztán azért, mert ugyanezt teszik, akik valamilyen hivatalhoz jutnak: rákényszerítik őket a különféle érdekcsoportok. Az én leendő pártom csak fedőszervezet, uram, mert az alkotmány értelmében más eszközökkel lehetetlenség a hatalmat megragadni, legfeljebb puccsal. S nekem hatalomra kell kerülnöm, ha az ég a földdel összeszakad, akkor is. S ha már ott leszek, jaj a gazembereknek! De én egyedül kevés vagyok, megfelelő társak kellenek. S maga ilyen. A legjobb arra, hogy ezekbe a nagy lapátkezeibe szorítsa a csalókat, a tolvajokat, az állami bűnözőket. És most kifejttem magának bővebben, mi lenne a dolga...

Egy óra múlva Szomódi Zoltán úgy támolygott ki az irodából, mint a szélütött. Becsukta maga mögött az ajtót és háttal nekitámaszkodott a falnak.

- Uramisten! Lehet, hogy megőrültem? Vagy ő bolondult meg? - suttogta maga elé. - Én, mint belügyminiszter? Pedig ettől a megszállottól minden kitelik, még az is, hogy sikerül neki... Érdekes, arról nem beszélt, hogy önmagának milyen pozíciót szánt.

Visszament a helyére és a megbeszéltek értelmében elkezdte felírogatni, kik azok, akik szóba jöhetnek, ha majd az ő kezében összpontosul a közbiztonság. Nem volt nehéz dolga, ismert mindenkit, aki számított. Közben nagyot sóhajtott:

- No, fater - somolygott az orra alatt -, gondoltad volna-e a fiadról, hogy milyen jövő áll előtte, amikor az első pofont adtad? Annak a nyaklevesnek köszönhetek mindent. Ígérem, nem hozok szégyent az emlékedre. Nem csak amiatt fogok ezért az emberért harcolni, mert segített meggyógyítani a feleségemet, hanem mert úgy érzem, tényleg jót akar. Ha csak a fele igaz annak, amit elmondott, lesz itt olyan rend, hogy megemlegetik! Na de hogy Pozsár Vince!...

8. FEJEZET

Korompainé összecsukta az irattartót és bevitte a főnöknőjéhez.

- Elkészültem az anyaggal, főosztályvezető asszony, örülnék, ha átnézné.

- Nehéz volt? - érdeklődött kedvesen dr. Kárász Magda.

- Kissé kijöttem a gyakorlatból - vallotta be Korompainé. - Majdnem egy évig takarítottam abban a gyárban, ahol a férjem dolgozott, mielőtt szegény meghalt. A szövegszerkesztőt is át kellett tanulmányoznom, hogy kiigazodjam rajta. A korábbi munkahelyemen még a régebbi programot használtuk, de úgy érzem, ezzel sem lesz gond. Nyugodtabb volnék, ha elolvasná, nem rontottam-e el valamit.

- Jó, majd elolvasom - vette át a dossziét Kárász Magda és betette az egyik fiókba. - Egyébként mit szól az anyaghoz? Már úgy értem, a tervezethez. Van valami észrevétele, meglátása?

- Semmi az égvilágon. Mi lehetne? Nem az én dolgom felülbírálni a vezetőség döntéseit.

- No mégis - biztatta mosolyogva a főosztályvezető asszony. Gyönyörű nő volt, néhány évtizeddel ezelőtt fotómodellként a fél világ ismerhette az arcát, még egy-egy kisebb filmszerpben is feltűnt, de aztán végleg az üzleti életben kötött ki, elragadta az amerikai pénzvilág, ahol kitanulta a szakma minden fortélyát. Tudta önmagáról, hogy a férfiak még most is, jóval túl az ötvenen, megfordulnak utána, s meg is tett mindent annak érdekében, hogy a varázsa ne csökkenjen. Naponta tornázott, elegánsan öltözködött, gondosan követve a legújabb divatot - volt miből -, de mindig vigyázott arra, hogy ruháit az egyéniségéhez igazítsa. Azon kevés nő közé tartozott, akinél a szépség az okossággal párosul.

- Bátran mondja el a véleményét. Szeretem, ha a munkatársaim gondolkoznak. Foglaljon helyet.

- Hát... - Gizi zavarban volt. Korábbi főnöke, az üzemi főmérnök - rabiátus, politikai vonalon felfuttatott, nagyképű, ostoba hólyag - meg is fojtotta volna, ha kommentárt fűz a jegyzőkönyvekhez. Most nem tudta, mit vár a főosztályvezetője tőle és attól tartott, ha ügyetlenül nyilatkozik, könnyen idő előtt befejeződik a próbaidő, amiből pedig már csak néhány nap volt hátra. - Megmondom őszintén, nem mindig voltam képes követni a tárgyalás menetét. Igyekeztem gépiesen rögzíteni az elhangzottakat, arra nem volt időm, hogy értékeljem is, ki mit mondott és miért. Flesh úr akkora tempót vett a szerződéstervezet diktálásánál, hogy szerintem nem én, de még a résztvevők is csak nyomokban tudták követni. Szerencse, hogy ment a magnó, utólag bizony nagy segítségemre volt.

- Igen, ebben van igazság - nevetett dr. Kárász Magda. - Csodálatos észjárású a vezérigazgató úr. Amíg mi a részleteken rágódunk, ő már kilométerekkel jár előttünk és azt is tudja, mi lesz az ellenfél harmadik lépése. Hallotta, hogy sorra veri a nemzetközi sakkmeistereket? Igen! Ha versenyezni támadna kedve, ő lehetne a legközelebbi világbajnok, de persze esze ágában sincs. Neki a pénz az istene, meg az üzlet. És talán egy icipicit a nemzetközi szakmai hírnév.

- Azt látom, hogy bár mindenkihez végtelenül udvarias, valójában rettenetes fegyelmet tart.

- Miből látja?

- Nos, ahogy ránéznek... ahogyan a szeme rebbenését is követik. Feltűnt, hogy még Györkös úr is jól nevelt úri fiúként viselkedett a tárgyaláson, sosem láttam ilyen visszafogottnak.

A főosztályvezető asszony úgy tett, mintha nagyon meg volna lepődve.

- Mi a csoda! Maga ismerte régebből is Györkös Ottót?

- Csak futólag. Tetszik tudni, a férjem valamikor híres ökölvívó volt, nehézsúlyú bajnok, és Györkös úrral jó viszonyban voltak. Persze Györkös úr az egész csapattal és az edzővel is nagyon jó viszonyban volt - tette hozzá gyorsan Gizi, nehogy a másik félreértse. - Szeretett lejárni a tréningekre, s nem létezett olyan mérkőzés, amelyről hiányzott volna. Egyszer-kétszer a lakásunkon is megfordult.

- Ne mondja! És mikor volt maguknál utoljára?

- Nem sokkal Józsi halála előtt. Talán éppen a gondviselés küldte, mert munkát adott neki és a férjem barátjának, pontosan akkor, amikor az üzemet, ahol mindketten dolgoztak, felszámolták. Az az igazság, hogy nekem is sokat segített azzal, hogy ide beajánlott.

- Igen, Ottó jó ember. Megkérdezhetem, hogy hívják a férje barátját? Feltéve, ha nem kellemtelen a múltra emlékeznie... Nem akarok sebeket felszaggatni. Megértem, én is elveszítettem a szerelmemet.

Gizi egészen meghatódott a főosztályvezető asszony hangjából sugárzó együttérzéstől.

- Már beletörődtem a megváltoztathatatlanba. Józsi csendes, jámbor, jóra való természetű volt, ha nem is egy lángész. Szerette a családját, a fiait rajongott, a kocsmának a táját is elkerülte. Nem mondom, néha összejöttek a régi sporttársakkal, de ő akkor sem ivott, maximum egy-két pohár sört, soha nem láttam részegen...

- Bocsásson meg, Gizike - állította meg az emlékezést Magda -, a férje barátjáról beszéltünk...

- Ó, ne tessék haragudni, kissé elkalandoztam. Pozsár Vincének hívják, egyszerű, faluról fölkerült fiatalember. Nagyszerűen megértették egymást. Ugyanott segédmunkáskodott, ahol az én Józsim.

- Ő is olyan kocsmakerülő, mint a férje volt?

- Igen. - Gizi nem értette, mitől olyan érdekes a főosztályvezető asszony számára Pozsár, de ha már kérdezi, miért ne válaszolna neki. - Vince csak a családjának él, nekik is két fiuk van, nagyjából egykorúak az enyémmel., Pozsárné, Ilus, jó barátnőm. Nem könnyű az életük, egy aprócska nyári konyhában laknak albérletben, szegények alig férnek el. Egy embernek is kicsi volna, hát még négynek...

- Tehát összejárnak - állapította meg Magda és mintegy mellékesen feljegyzett valamit az előtte fekvő papírlapra. - El tudom képzelni, mekkora hangzavar lehetett, amikor együtt voltak. Még beszélgetni sem tudhattak. Gondolom, a két férfi folyton politizált...

- Azok? Á, soha! Jósát nem érdekelte a politika, csak a sport. Vince jobban odafigyelt, mi történik a világban, de ő is inkább a regényeket bújta.

- Újságot nem is olvasott?

- Józsi?

- Nem, a barátja... a Pozsár.

- Ja, hogy a Vince?... - csodálkozott Korompainé. Vajon mi a jó fenéért olyan fontos Pozsár Vince a főnöknőnek, tűnődött magában. - Lehet, hogy olvasott, nem tudhatom. Tetszik tudni, nem volt azoknak pénzük arra, hogy rendszeresen járassanak újságot. Négyükre alig jutott ötven-hatvanezer.

- Amúgy tisztességes, becsületes embernek ismeri őket?

- Nagyon! - bólogatott lelkesen Gizi, miközben lázasan járt az agya, hová fog kilyukadni ez a különös beszélgetés. Bárcsak sikerülne Ilust is beszervezni, biztosan találnának részére valami jól fizető állást. - A felesége is végtelenül megbízható, aranyos teremts. Merem ajánlani...

- Rendben van, Gizike, végeztünk - váltott hangnemet Magda. - Majd szólok, ha átnéztem az anyagot. Egyébként meg vagyok elégedve a munkájával és nem hinném, hogy akadálya lenne a véglegesítésének. Ezt vegye kijelentésnek. Elmehet.

- Köszönöm szépen - állt fel Gizi.

Már az ajtónál volt, amikor utolérte a főosztályvezető asszony hangja.

- Hol dolgozik most a maga Pozsár Vince barátja?

- Már mondtam, a Györkös úrnál. De hogy mit csinál, azt ne tessék kérdezni, mert fogalmam sincs. Hogy őszinte legyek, nehéz elképzelni, mire használhat Györkös úr egy segédmunkást. De megkérdezhetem Ilust, esetleg szólok neki, hogy jöjjön be...

- Szükségtelen. Köszönöm, Gizike.

Amikor Korompainé kiment, Dr. Kárász Magda a telefonért nyúlt és beütötte a számokat.

A vonal túlsó végén erőtlen, öregesen elcsukló hang mekegett:

- Te... tessék!

- Sajnos, egyelőre csak annyit sikerült kiszednem a nőből, amennyit eddig is tudtunk - mondta dr. Kárász, mindenféle bevezetés vagy köszönés nélkül. Nyilván már várták a hívását vagy közvetlen vonallal voltak összekötve. - Györkös dugdossa az emberét és úgy őrizteti, mint a szeme fényét. Két eset lehetséges: vagy a szeretője, amit nem tartok valószínűnek, mivel Pozsár nő ember és imádja a feleségét, vagy valamilyen egyéb rejtélyes célja van vele. Akarja, hogy további információkat szerezzek?

- Ok... okvetlenül, kedvesem. Legjobb volna, ha... ha... saját kezűleg venné kézbe az ügyet. Ismerkedjék meg személyesen ezzel a... a... hogy is hívják....

- Megenged egy kérdést, elnök úr?

- Az... attól függ. Mindenesetre, kérdezzen, s majd meglátom... vá... válaszolok-e.

- Miért olyan fontos mindenkinek ez a jelentéktelen proli?

- Hát éppen ez az, hogy jelentéktelen, pontosan... emiatt kell... kiderítenünk, miért őrizteti annyira Györkös ezt a kis senkit? Egyetlen magyarázatot...ööö... fogadok el, mégpedig, hogy kiszemelte valami nagy... ööö... feladatra. De miért éppen őt és főként, mire? Igen, ez a nagy kérdés. Ez nem lehet véletlen. S ha neki jó, akkor nekünk...ööö... még jobb, ezért le kell csapni a kezéről mindenáron. Álljon a mi oldalunkon, aztán majd elvállik, mire használható. Ha semmire, eldobjuk...ööö... megszüntetjük.

Hosszú csönd állt be a beszélgetésbe. Magda ujjával dobolt az íróasztalon és próbálta feldolgozni a hallottakat. Cigaretta vett elő a fiókból és rágyújtott.

- Bocsásson meg... - mondta akadozó hangon -, remélem nem venné tiszteletlenségnek, ha kétségeim lennének. Elképzelhetetlennek tartom, hogy Pozsár kiválasztott személy volna - hogy az ön terminológiájával éljek. Egy segédmunkás? Ez nonszensz! Ottó nem bolond. Szerintem ugrat minket.

- Talán. Ne feledje, Györkös remek pszichológus, csavaros jogászagya van, lehetetlenség a tervei mögé látni. Nem kívánom indokolni a feltevésemet. A maga feladata... ööö... pusztán annyi, hogy ellenőrizze, igazam van-e, vagy tévedek. Létkérdés, hogy ne érhesen bennünket meglepetés. Kezdjen hozzá. Ha más mód nincs, csábítsa el nekem ezt a Pozsárt. Magának, édesem, mint tudjuk, ez gyerekjáték.

- Vagyis feküdjek le vele?

- Miért? Olyan nagy kérés ez? Hehehe...

- Szó sincs róla. A cél érdekében mindent! - ahogy öntől tanultam annak idején Amerikában.

- Akkor rajta, drága Magdám, vessen be mindent. Bízom magában.

- Köszönöm. Amennyiben hozzájárul, a nőn keresztül fogom megszervezni a találkozást.

- Ez már a maga asztala, kedvesem. Várom a jelentését, amilyen gyorsan csak lehet. De vigyázzon, nehogy Györkös megsejtse, hogy puhatolózunk az embere utána. Emlékeztetem, hogy a fiatalurat állandó személyi testőrség követi éjjel-nappal, s ha valakivel egy szót vált, Györkös egy perc múlva tudni fogja. Hát még ha magával meglátják! Legyen nagyon... körültekintő! Pá, drágám, sok szerencsét! Vége!

A vonal megszakadt. Magda formás ajkát csücsörítve sokáig meredt maga elé. Az elhangzottakon morfondírozott. Ha az öregúr eljutott arra a gondolatra, hogy Györkös egy ismeretlen, tanulatlan, műveletlen figurát akar egekbe emelni, akkor az úgy van, ezen kár meditálni, tényként kell a dolgot kezelni - csakhogy képtelen volt felfedezni az ésszerűséget Györkös gondolkodásában. Mire jó az neki, hogy nem a Magyar Tudományos Akadémia valamelyik nemzetközileg elismert, tekintélyes tagját veszi maga mellé, egy tudóst, netán egy világhírű művészt - akárkit! Válogathat a gazdasági élet színe-javából, minden ujjára akad száz jobbnál jobb, összehasonlíthatatlanul alkalmasabb személy. Hogy jön ide ez a jöttment, ez a nullának is kevés? S ha igaz volna is az öregúr gyanúja, mit jelent számukra - és személy szerint az ő számára -, hogy nem az ő játékosuk kap főszerepet?

Ismét kezébe vette a telefont. Ezúttal egyetlen programgombot nyomott be, a hívott szám azonnal jelentkezett.

- Vagyok...! - suttogta egy rekedtes hang.

- Pontosabban, hol?

- Ahogy megbeszéltük, a Városligetben.

- Van valaki a közelében?

- Senki. Nyugodtan beszélhetünk.

- Figyeljen! Derítse ki az illető személy mai vagy holnap esti programját. Tudni akarom, mikor tartózkodik otthon, azonkívül gondoskodjék arról, hogy ne is rendeljék be az irodába.

- Ami az első kérdését illeti, arra már most is válaszolhatok. Ma este száz százalék, hogy otthon lesz, mert a főnöknek mára van beütemezve a pásztorórája. Erre mérget vehet, ugyanis én fuvarozom hozzá a bébit. A másodikkal lehet egy kis gond, de majd megoldjuk.

- Mi a probléma?

- A *Kettes*. Nála sohasem tudni, mi jut az eszébe.

- Mindenesetre, próbálja meg. Ha nem sikerül, hívjon fel. Délután öt és hét óra között akarok találkozni a barátunkkal.

- Elmegy hozzájuk?

- Megörült? A nő lakásán leszek. Végeztem - fejezte be ridegen dr. Kárász Magda a beszélgetést.

Várt néhány percet, kirakta maga elé a fiókba süllyesztett szerződéstervezetet, középtájon szétnyitotta, majd beleszólt egy mikrofonba:

- Kérem, Gizike, fájjon be hozzám egy pillanatra, ha ráér.

Hamarosan nyílt az ajtó és szorongó arccal Korompainé lépett az irodába.

- Tessék parancsolni, főosztályvezető asszony. Csak nem követtem el valami hibát?

- Ellenkezőleg, kitűnő munka, maga nagyon szépen dolgozik. Éppen azért hívtam, hogy kifejezzem elismerésemet. Tekintse elintézettnak a véglegesítését. Mennyi most a fizetése?

- Bruttó ötvenezer...

- Csak? - játszotta a meglepettet dr. Kárász Magda. - Persze, próbaidőre nem is szoktunk többet adni. Nos, mit szólna, ha megemelnénk mondjuk hatvan... nem, az kevés lesz, ott van a két nagy fia, tudom, mivel jár ez... nos, kaphatna mondjuk kilencven ezret, természetesen nettóban, de nálunk nem ritka a jutalom, a tizenharmadik havi fizetés pedig magától értetődő. Elégedett volna ennyivel?

Gizi hápogott a boldogságtól. Legmerészebb álmában sem reménykedett ekkora emelésről. Még levegőt is elfelejtett venni örömeiben.

- Hogy elégedett vagyok-e? Istenem, hát hogyné! El se merem hinni! Hálásan köszönöm, főosztályvezető asszony!

- Hagyja már ezt a hivataloskodást, Gizike. Magda a nevem, most már véglegesen kollégák vagyunk, kérem, szólítson így. Kár, hogy nem tarthatok italt az irodámban, rögtön meginnánk a pertut.

Gizi még nem tért magához az örömtől. Csak bámult, arcáról, homlokáról szakadt a veríték. Nem sokon múlt, hogy elragadtatásában a nyakába ne boruljon a főnöknőjének.

- Mit szólna, ha munka után beülnénk valahová egy kávéra, egy konyakra - kérdezte Magda.

- Mit szólnék...? Jézusom... Természetesen nagyon jó volna, csak... De kérem, meg ne sértődjék, az ég szerelmére...

- Mondja ki bátran. Mi a probléma? Sietnie kell haza?

- Hát igen... Az a helyzet, hogy a fiaim... tetszik érteni... Megérkeznek az iskolából farkaséhesen, s ha nem adok nekik enni, felfalják az egész hűtőszekrényt.

- Óh, így mindjárt más - mosolygott kedvesen dr. Kárász Magda. - Vagyis anyai kötelességei vannak. Ám én makacs vagyok, drágám, még nem ismer eléggé. Ha egyszer elhatározom, hogy márpedig ma kávézni és konyakozni fogunk, akkor az úgy is lesz. Támadt egy ötletem! Kíváncsi rá?

- De mennyire...!

- Nos, csalunk egy órácskát, megszökünk és az én kocsimmal elmegyünk bevásárolni, veszünk finom falatokat, kávé, egy üveg italt és elmegyünk magához, csapunk egy görbe estét.

- Hozzám...? Nem úgy készültem... rendetlenség van...
- Kit érdekel az? Asszonyok vagyunk. Ha látná, mi van nálam! Tehát megegyeztünk?
- Természetesen... - dadogta Korompainé szédelegve -, megegyeztünk. Én nem is tudom...
- Jó, akkor most menjen vissza a helyére és folytassa a munkát, nekem még rengeteg elintéznivalóm van. Délután fél háromkor legyen a garázsban, ott találkozunk. Köszönöm, drágám, egyelőre végeztünk.

9. FEJEZET

Gizi titokban a karját csipkedte, nem álmodik-e, amikor az elegáns Mercedesben suhantak a lakótelep felé. Hogy ő ül itt, a mindenki által rettegett főosztályvezető asszony mellett, akivel hamarosan pertut fog inni! - ez messze túlhaladta az ő földön járó fantáziáját. Micsoda megtiszteltetés! Szűzanyám, ha a szomszédok meglátják, amint ezzel a szépséges dámával beszáll a liftbe, erről fog beszélni holnap az egész lépcsőház! Milyen szerencse, hogy reggel beágyazott, pedig nem volt szokása! Már csak azért fohászkodott, hogy a fiúk nehogyan hamarabb érkezzenek haza, mint ők, mert egy szempillantás alatt felforgatják a lakást.

Dr. Kárász Magda kiválóan, bár kissé erőszakosan, mindvégig szitkozódva vezetett és ritkán mutatott nyolcvanöttnél kevesebbet a kilométeróra.

- Jaj, milyen tündéri kis fészek! - lelkengett, amikor beléptek Korompaiék nagyszobájába. Magában arra gondolt: pfuj, ez az undorító külvárosi szag, a találomra összehajigált limlomok, művirágok, a vitrin tömve hülyébbnél hülyébb műtűrökkel, legelől Déryné gitáros porcelánszobra, üvölt az ízléstelenség, sehol egy rendes kép, hányinger az egész. Hogyan tudnak ezek így élni, ebben a zsúfoltságban összeszorulva, egymás szájában...

Hangosan viszont áradozva dicsérte a berendezést, az ügyes válogatást, az elhunyt férj érmeit és győzelmi serlegeit. A főfalat Korompai másfél méteres fotója díszítette, teljes ökölvívó felszerelésben, csapzottan, boldog mosollyal, vérző szemöldökkel, amint a vezetőbíró magasba emeli a karját.

Magda eléje állt és csodálattal nézte a kötélizmokat, a félelmetes bokszesztyús öklöket.

- Micsoda férfi! Boldog, kielégített nő lehattél mellette, drágám - mondta ezúttal őszintén.

Negyedóra múlva meghitten szürcsölték az útközben vásárolt első osztályú kávé és már túl voltak a pertuiváson is. A gyerekek nem sok időt töltöttek a lakásban: éppen csak köszöntek, Gizi a kezükbe nyomott egy-egy jókora szendvicset, s már rohantak is vissza a játszótérre.

- Jó itt nálad - sóhajtott Magda és hátradőlt a kényelmetlen, szűk fotelban. - Szeretem ezt az egyszerűséget. Nincs zaj, nincsenek szertartások, az ember önmagát adhatja, nem kell a főnököt játszani. Irigylem a barátaidat, akik hozzád járnak. Tényleg, még nem is kérdeztem, sok vendéget fogadsz?

- Szinte senkit - felelte Gizi -, nincs nekem arra se pénzem, se időm. A szomszédasszonyon kívül egyedül Ilus, Pozsár Vince felesége szokott felugrani, de ritkán, hiszen ő se igen ér rá.

- Szívesen megismerkednék vele. Vagy akár a férjével is. Olyan szépen beszéltél róla, hogy kedvem volna a szeme közé nézni, miféle fickó az, akit a barátnőm kedvel.

Gizi nagyot nyelt a „barátnő” szóra. Nem túlzás ez egy kicsit? - ágaskodott benne ösztönösen a gyanakvás. Hol van ő ehhez az úrinőhöz, akinek minden ujján arany és gyémántgyűrű csillog, egyetlen darab árából hónapokig megélnének, nem is beszélve arról a szakadékról, ami közöttük, a főnök és a beosztott között húzódik. Szeme sarkából odapillantott az éppen cigarettára gyújtó Magdára és arra gondolt: vajon mit akarhat tőle?

Magda folytatta a csevegést.

- Nem lehetne most azonnal áthívni őket? Látom, van a telefonod, szólj oda nekik.

- Azt hiszem, Ilus nincs otthon, kivételesen délutános, tízig dolgozik...

- Annyi baj legyen, hívd át a férjét. Veszett jó hangulatban vagyok!
- Miért ne... - vonta meg a vállát Gizi. Egyre biztosabb volt benne, hogy itt valami másról szól a történet, amelynek ő csupán mellékszereplője, alighanem Pozsára megy ki a játék. Ám legyen, Vincének megvan a magához való esze, tudja mit csinál, legalábbis remélte.
- Fejből tudta Vince mobilszámát. Az első csöngetés után Vince szólt a készülékbe.
- Pozsár...
- Szia, Vince, én vagyok, Gizi. Mit csinálsz?
- Szia, Gizi! - Érezni lehetett a férfi hangján, hogy meglepte a hívás. - Semmit. Olvasgatok.
- Nincs kedved átjönni hozzánk?
- Miért, mi van? Csak nem történt baj?
- Ugyan, mi történt volna - Gizi igyekezett könnyedén viselkedni, de a hangja árulkodott. - Egy kedves barátnőm van itt, szeretne megismerni.
- Engem? Ki az?
- Majd megtudod. Kapj fel valami rendes ruhát és indulj.
- Jó, megyek, ha annyira ragaszkodsz hozzá. De még mindig nem értem...
- Félsz, hogy Ilus kiporolja a nadrágod, mi, mert két lánnyal randevúzol?
- Esküszöm, te nem vagy magadnál, Gizi - nevetett Vince. - Oké, mindjárt ott leszek.

A testőrautóban ma Krajcsák volt szolgálatban, egyik megbízható emberével. A Magda retiküljében megbúvó kis adó-vevő segítségével minden szót hallottak, azt is pontosan tudták, kivel beszél a megfigyelt személy, s hogy ki várja a Korompai lakásban, de ahelyett, hogy jelentették volna a *Kettesnek*, társával összenéztek és jót vigyorogtak.

- Alakul ez! Minden pontosan úgy történik, ahogy el volt tervezve - mondta Krajcsák és még feljebb tekerte a kihangosítót. - Okos csaj ez a Magda! Egyszer szívesen eljátszadoznék önagyságával. Megmutatnám neki, hol lakik az Jóisten, azt elhiheted - és nagyot röhögtek a társával.

10. FEJEZET

Magda úgy pattant fel, mintha egy világsztár érkezett volna meg, még el is pirult, amikor Vince a szobába lépett. A bemutatkozáskor mélyen a férfi szemébe nézett és lányos zavarban suttopta:

- Igen, ilyennek képzeltem azok alapján, amiket Gizi mesélt magáról.

- Jóságos ég - tiltakozott mosolyogva Vince -, miket hordtál össze rólam, Gizi? Asszonyom, egy szavát se vegye komolyan, inkább kérdezze meg a feleségemet, majd ő elmondja az igazságot.

- Kísérteties, mennyire emlékeztet a volt szerelmemre. Ahogy bejött...! Óh, Istenem! - Magda maga volt az élő, eleven meghatottság, és egy láthatatlan könnycseppet törölt ki a szeme sarkából. - Ő volt ilyen határozott fellépésű, férfias, aki mellett minden pillanatban és minden helyzetben biztonságban érezhettem magam. Igen, pontosan olyan, mint az én drága jó Bélám volt.

- Ugyan már, miket beszél... - szemérmeskedett Vince. - Úgy beszél rólam, mint egy mesebeli hős lovagról, aki most szállt le a hófehér paripájáról. Nem is ismer. Csalódást kell okoznom, én csupán...

- Óh, kár szerénykednie, higgye el, mi nők megérezzük, ha egy igazi férfi kerül a közelünkbe.

- Attól tartok, kettőnk közül nem ön az, aki istápolásra szorul, hölgyem.

- Szólítson Magdának, örömet szerez vele.

- Ahogy óhajtja, kedves...ööö... Magda. Gizi említette, hogy szeretne megismerkedni velem. Itt vagyok, tessék, miben állok rendelkezésére? Remélem, Gizi, nem veled van valami probléma?

- Velem? El sem tudom mondani, milyen boldog vagyok - ömlengett az asszony. - Képzeld, Magda véglegesített és a fizetésem...! Meg se merem mondani, mennyi! Jóska végkielégítésének a kamata és a havi fix több, mint amit remélhettem. És ezt mind-mind a barátnőmnek, Magdának köszönhetem. Ezért is vagyunk itt, hogy megünnepeljük.

- Nincs kedve koccintani velünk? - kínálta Magda.

- Nem, bocsássanak meg, sohasem iszom alkoholt, ha nem okvetlenül muszáj. Azt hiszem bőven elegendő az ünnepléshez az is, ha gratulálok Gizinek, hogy ilyen nagyszerű főnöke van.

- No, a kedvemért, Vince - nógatta a férfit Korompainé. - Csak egy kortyocskát...

- Jesszusom! - sikkantott fel váratlanul Magda. - Már ennyi az idő? Teljesen kiment a fejemből, hogy fontos vendégeket várok. Jaj, hogy ebből mekkora kellemetlenség lesz...

- Sajnálom, hogy miattam... - kezdett mentegetőzni Gizi, de Magda belefojtotta a szót.

- Hagyd csak, édesem, te nem tehetsz semmiről, egyedül az én hibám, nekem kellett volna gondolni rá. Az viszont sokkal nagyobb baj, hogy megittam azt a két konyakot és nem merek volánhoz ülni. Amilyen peches vagyok, az első rendőr megállít. Hagyjam itt a kocsit és menjek taxival? Mennyire biztonságos ez a környék?

- Semennyire - tárta szét a karját Vince sajnálkozva -, ez is épp úgy Budapest, mint a belváros. Ráadásul egy ilyen gyönyörű hófehér Mercedes messziről szemet szúr mindenkinek. Láttam odalenn...

- Mondja, nem vinne haza? - lépett egészen szorosan hozzá Magda. Mellük összeért, Vince orrát megcsapta az asszony parfümjének finom, érzékies illata. Elvörösödött és zavartan hátralépett.

- Természetesen, örömmel, bár még soha nem vezettem Mercedest, de ha megmutatja, mi, hol van, majdcsak elboldogulok. Mikor akar indulni?

- Máris - szedelőzködött villámgyorsan Magda, Gizi őszinte bánatára.

- Ne haragudj, édesem - fuvolázta a szépasszony -, látod, ilyen zaklatottan élek, ne irigyelj. No, puszika, szívem, holnap találkozunk. Angyali kis lakásod van! - tette még hozzá, s már futott is kifelé, Vince alig tudta követni.

Az autóban nem sokat beszéltek, a nő mindvégig a férfin legeltette a szemét. Vincét idegesítette a már-már tolakodó felkínálkozás és fogalma sem volt, mivel váltotta ki. Annyira nem volt buta, hogy ne tudja: ez a hirtelen nagy behódolás nem az ő férfiúi bájának szól, hanem valami célja van. Időnként odasandított: hát igen, állapította meg magában, nem akármilyen fehérnép, ha nem is éppen első áldozós leányka. Vajon milyen érzés lehet egy ilyen agyonápolt testet meztelenül végigtapogatni...

Melege lett és érezte, hogy feszülni kezd a nadrágja. Magda tekintete odatévedt, tenyerével finoman megsimogatta a kidudorodó részt.

- Ne csinálja ezt, kérem! - rezzent össze Vince. - Ha felizgat, nem tudok vezetni.

- Nem is kell már sokáig. Látja azt a sárga villát? Ott lakom. - Elővett a táskájából egy távirányítót és menet közben kinyitotta a duplaszárnas kovácsoltvas kaput, majd a garázs ajtaját is, így egyenesen, megállás nélkül behajthattak. Mögöttük a kapu automatikusan becsukódott, amiként a garázs ajtója is. Ott ültek a félhomályos kocsiban és egymásra meredtek.

Vince kínosan feszengett, nem tudta, mit kellene tennie, hogy ne váljon nevetségessé.

- Akkor én talán megyek is - mondta nem túl nagy meggyőződéssel.

- Nem mész sehová! - búgta a fülébe Magda. - Hazudtam, nem is várok vendéget, veled akarom lenni kettesben. Gyere! - mondta és megragadta Vince kezét, húzta magával. Alacsony ajtón mentek át, ezután lépcső következett, majd hamarosan beléptek egy lefüggönyözött helyiségbe, ahol alig volt bútor, a szoba közepét óriási kerek ágy uralta, a mennyezeten és a falakon körben tükrök csillogtak. A túloldalon - szemközt az ágygal - egy meztelen nő életnagyságú fotója lógott a falon.

Magda rávetette magát a férfira és vadul szájon csókolta, Vince még soha nem élt át ilyen őrjöngő szenvedélyt. Meg se próbált ellenkezni, magatehetetlenül tűrte, hogy a nő a tarkóját borzolgassa, ajkaival, nyelvével végigcirógassa a nyakát, az állát, forró lehelete égette a bőrét, mint a parázs.

- Szoríts magadhoz! - követelte a nő lázasan.

- Nem szabadna... - nyögte Vince, de karjai ellenkezőleg cselekedtek: szinte maguktól fonódtak Magda csípőjére, ujjai le-föl szánkáztak a hátán, a cipzárt kereste. Összefonódva, egymáshoz tapadva az ágyra zuhantak, Magda combjai szorosan átkulcsolták a férfi derekát, teste gyors, ütemes ringásba kezdett... Vince érezte, pillanatok választják el, hogy a csúcspontra érjen - amikor a nő megrázkódott.

- Igazad van, örültség, amit csinálunk - mondta félig kábulatban, alig kijózanodva.

Vince nehezebben tért magához, megdöbbenetette a hirtelen hangulatváltás és csak bámult kukán, a fejét rázva, nem értett semmit.

Mi történik? Ugratás? Vagy rafinált szerelmi előjáték? Fene tudja, mi a szokás ezeknél az úrinőknél.

Ágyéka környékén lüktető fájdalom sugárzott szét, s tapasztalatból tudta, hogy napokon át fogja kínozni, de úgy döntött, akkor sem könyörög, ha belepusztul is.

Magda időközben teljesen lehiggadt, a haját, a ruháját igazgatta. Még egy futó csókot lehelt a férfi homlokára, majd pajzánul rámosolygott és azt mondta:

- Figyelmeztetlek, legközelebb nem úszod meg ennyivel! Szedd rendbe magad, fésülködj meg, és menjünk át a másik szobába.

Pazarul berendezett nappaliba léptek, a falakat drága festmények és lecsüngő virágok borították. Amerre nézett, mindenhol növények pompáztak, a kert felőli oldalon mennyezetig érő üvegfalon át vöröslött a lemenő nap fénye, bearanyozva a bútorokat, a sárga bőrgarnitúrát. Süppedő szőnyegen lépkedtek, a levegőben mámorító, nőies illat lengett - Vince kezdett megint felizgulni, de uralkodott magán.

- Foglaljon helyet - tért át magázódásra Magda. - Milyen italt kér?

- Ha volna alkoholmentes sör, az jól esne...

- Ne gyerekeskedjen, nem óvodában van! Kaphat sört, de igazit. Vagy inkább valami erőset inna?

- Már mondtam, ritkán szoktam inni alkoholt.

- Nem baj, most fog. Egy konyakba nem hal bele.

Vince nem mert vitatkozni. A nő térült-fordult, s már hozta is a félig telt öblös kristály-poharakat. Lerakta az asztalra és ő is leült, szoknyája combközépig felcsúszott, a rózsaszínű bugyi kivillant, de úgy tett, mintha nem venné észre vagy nem érdekelné.

- Egészségére, Pozsár úr!

- Mi ez a cirkusz? - kérdezte Vince böszülten, mielőtt belekortyolt volna a konyakba. - Le akar itatni? Ki nem állhatom, ha bolondnak néznek.

- Senki sem akarja bolondnak nézni, miféle csacsi beszéd ez? Maga egyszerűen tetszik nekem és kész. A mi köreinkben, drágám, a szex körül nem szokás nagy hűhót csapni, egyenjogúak vagyunk.

- Az előbb még tegeződtünk.

- Az akkor volt, most meg ez van. Mindent a maga idejében. Senkivel nem fekszem le, mielőtt legalább felületesen meg nem ismerem az illetőt. Például magáról az égvilágon semmit sem tudok és ez zavar. Mit csinál, mivel foglalkozik, mi a kedvenc időtöltése? Beszéljen magáról.

- Mire kíváncsi? - tétovázott Vince, közben járt az agya, mint a gép: amit Gizi összehordott róla, nem elég? Mit akarhat még tudni? - Nézze, hölgyem, én nem vagyok senki, semmi. Nincs miről mesélnem, hacsak arról nem, hogyan fogtam gyerekkoromban békát a Kőrösben, de az aligha érdekelné.

- Valamiből csak élnie kell. Vagy munkanélküli? Ne restellje, nem maga az egyetlen, szívesen segíték elhelyezkedni. Egy szavamba kerül.

- Köszönöm, van munkám.
- Igazán? Na látja, ugye, mégis lesz miről beszélgetnünk. Tehát hol dolgozik?
- Lehet, hogy ismeri a főnökömet, Györkös Ottót.
- Hallottam róla. Állítólag kitűnő üzletember.
- Igen, az. Nála dolgozom, mint... hogy is mondjam... afféle szaladj ide-szaladj oda...
- Ezt nem hiszem, maga elhallgat valamit. Szégyelli talán? - hajolt előre a nő, a szemei perzseltek.
- Nem arról van szó, hogy szégyellem... - Vince roppant zavarban volt. A valóságot nem mondhatja el, akkor meg miként elégítse ki a nő kíváncsiságát. Egyáltalán miért olyan kíváncsi?
- No, majd én segítek - mondta Magda elhidegült hangon. Koccintottak, de Vince épphogy csak megnedvesítette az ajkát, mert félt, hogy a fejébe száll. - Maga, drágám, Györkös Ottó legszűkebb környezetéhez, a bizalmasai közé tartozik. Akárcsak az a boksoló barátja, aki meghalt. Így van?
- Valahogy így... - ismerte el Vince. - De honnan tud maga erről? S ha tudja, minek kérdezi?
- Lehet, hogy többet tudok, mint vélné, szívem. Maga egy tapasztalatlan, befolyásolható, jóindulatú nagy gyerek. Kisfiú! És aggódok magért.
- Szép, hogy ezt mondja. Bár felfoghatatlan számomra, miért értem aggódik, miért nem azokért, akik magához tartoznak? Gondolom, vannak barátai, udvarlói, sőt...
- Maradjunk annyiban, hogy *sőt*. Megtiltom, hogy folytassa!
- Nem sértegetni akartam, elnézést kérek.
- Semmi baj, nem vagyok érzékeny. S hogy mi okom van féltetni magát? Megmondom: fel akarják használni valamire, amiért könnyen megütheti a bokáját.
- Mire?
- Nem is sejti?
- Nem én! Ha akarja, megesküszöm a Szűz Mária nevére is. Most hallom először. Györkös úr mindig jó volt hozzám, rendesen megfizet...
- Mennyit kap?
- Ne haragudjon, ez magánügy.
- Jó, nem kell válaszolnia - mosolygott lebiggyesztett szájjal Magda. - És ha tőlem megkapná a dupláját? Ahhoz mit szólna? - Újabb cigarettát vett ki az asztalon lévő dobozból és rágyújtott.
- Azt akarja mondani, hogy hagyjam ott Györkös urat és lépjek át a maguk bankjához?
- Ellenkezőleg, maradni fog Györkösnél, de nekem is dolgozik. Két fizetést kap! Tőlem is, ott is.
- Most már végképp nem értek semmit. Magyarázza meg - nézett a nőre ártatlan szemekkel Vince. Közben arra gondolt: tisztára olyan az egész, mint egy összeesküvés, okosabban teszi, ha mindent ráhagy. Györkös úr majd elintézi, ha jónak látja.

- Nézze, ne adja nekem itt a falusi fiút, pontosan tudom, hogy maga rendkívül értelmes és meglepően olvasott ahhoz képest, hogy mennyi iskolája van...

- Vagyis vizsgálódtak utánam...

- Mindegy, minek nevezi. És kérem, ne szakítson félbe az ostoba megjegyzéseivel.

- Teljesen összezavar. Most akkor értelmes vagyok vagy ostoba? Előbb csók, aztán letolás. Döntse el, szeretőnek akar alkalmazni, vagy besúgónak?

Magda figyelmesen végigmérte, de semmi ingerültség nem látszott az arcán. Elismerően csettintett a nyelvével, kiitta a maradék konyakját és új adagot öntött magának. Vince poharából szinte semmi sem hiányzott.

- Mi az, nem mer inni? Fél tőlem?

- Már mondtam, nem vagyok ivós természetű. Hol is tartottunk?

- Rendben van. Az ajánlatom a következő: tudjuk, hogy maga úgy követi Györköst, mint az árnyék, ott van minden politikai rendezvényén, testőrök vigyáznak az épségére, nehogy valaki a tyúkszemére lépjen...

- Többes számot használt. Azt mondta, „tudjuk”.

- Jól értette, drágám. És arról is értesülve vagyunk, hogy gyakorlatilag szabad bejárása van hozzá, amivel kevesen dicsekedhetnek. Nos, szeretnénk, ha eldalolná nekünk, mivel érdemelte ki ez a megkülönböztetést és mi a későbbi célja magával. Számoljon be nekünk Györkös minden lépéséről és mi a dupláját fizetjük magának, mint amennyit tőle kap. Üzlet, ennyi az egész.

- Nem annak nevezném - fintorgott Vince. - Ez közönséges árulás a kenyéradó gazdámmal szemben. Nem tudnék a szemébe nézni.

- Dehogynem, ha jól megfizetik! Kap huszonnégy óra gondolkodási időt.

- S ha nemet mondok?

A gyönyörű szemek fenyegetően összeszűkültek, Vincének végigszaladt hátán a hideg.

- Akkor magának vége, drágaságom! - sziszegte a nő egészen közel hajolva, majd harsányan felkacagott. - Kiheréltetem magát! Akkor legalább nem lesz lelkiismeret-furdalása csókolózás közben, mert megcsalja a feleségét.

- A feleségemet hagyjuk ki ebből a disznóságból.

- Miért hagynánk? Nem együtt költik el a pénzt? Maga nyakig belemászott, ha akarja, ha nem, ebből a csapdából csak előre menekülhet. Értse meg, számunkra létkérdés, hogy Györkös minden lépéséről, terveiről tájékoztatva legyünk és pillanatnyilag maga látszik a legalkalmasabb embernek arra, hogy nekünk beszámoljon, mit csinál, miket forgat a fejében, mire készül és maga meg is teszi, mert nincs más választása. Az egész családja biztonságával játszik. Vegye tudomásul, mi nem tréfálunk, uram.

- Már megint többes számot használt. Kik azok a *mi*?

- Az ne érdekelje. Kizárólag velem tartja majd a kapcsolatot. Úgy állítjuk be, mintha a szeretőm volna, legföljebb majd az asszonykája sírni fog egy picit, de ezért fájjon a maga feje. S még egy: figyelmeztetem, egy emberünk állandóan szemmel tartja magát. Ő is ott van a tűz mellett, magához közel.

- Ki az?

Magda gúnyosan felnevetett.

- Csak nem képzeli, hogy megmondom? Tehát? Huszonnégy óra!

- Huszonnégy óra...

Magda modora hirtelen visszaváltozott olyanná, mint a kis szobában volt. Rávetette magát Vincére.

- Akkor gyere, te vad parasztbika, most szétmarcangollak!

Ám Vince hűvös nyugalommal lefejtette magáról a rászoruló karokat.

- Bocsánat, asszonyom, még nem telt le a gondolkodási idő. Addig nem vagyok köteles a bikája lenni. Maga mondta, hogy üzlet, ennyi az egész, nem több egyszerű üzleti megállapodásnál. Ehhez tarom magam - és mielőtt Magda bármit is szólhatott volna, gyorsan kisietett a házból.

*

Krajcsák nagyot csapott a műszerfalra. Kikapcsolta az adóvevőt és dühösen rágyújtott.

- Hülye ez a Pozsár, vagy impotens? Egy pillanatig sem szabad leszállnunk róla, nehogy eljárjon a pofája Györkösnél - mondta a mellette ülő társának. - Azért nem hittem volna, hogy annyi vér van a pucájában, hogy még a nagyasszonnyal is szembe mer szállni. Hej, ha én egyszer beszabadulhatnék ennek a vén díszkurvának a hálószobájába!...

Talán nem ilyen bőbeszédű, ha tudja, hogy két házzal odébb a *Kettes* is végighallgatta a jelenetet Magda és Vince között. Egy magnetofon minden szót rögzített, természetesen azt is, amit a másik kocsiban mondtak.

Ha Krajcsáknak csöpp esze lett volna, feltűnik neki, hogy a *Kettes* mostanában rendszeresen őt küldi Pozsár ellenőrzésére, holott azelőtt a közelébe sem engedte. De Krajcsák buta volt és öntelt, azt hitte, ökölrel minden elintézhető.

Mire rájött, hogy tévedett, már túl késő volt.

11. FEJEZET

- Van valami újság? - kérdezte Györkös közönyösen.

- Attól függ, honnan nézzük - felelte Vince óvatosan.

Györkös nem reagált, mintha nem is hallotta volna a másik válaszát. Bőrkötéses noteszt lapozgatott, abból írt ki adatokat egy papírlapra, amit gondosan eltakart a karjával. Szokásától eltérően a foga közé szorított hosszú borostyán szipkából szívta a cigarettáját, homloka gondterhelt ráncokba futott össze. Szemei karikásak voltak, a nyaka jobb oldalán vörös foltok virítottak.

- Nagyon kitett magáért a főnök - gondolta Vince kajánul.

Györkös tovább firkált. Már-már úgy tűnt, megfeledkezett arról, hogy nem egyedül tartózkodik az irodában, csöndesen dudorászott és lábával verte hozzá a ritmust. Egyszer csak felnézett.

- Na, mi az, Pozsár, nincs mondanivalója? Két napja nem találkoztunk és maga hallgat, mint a csuka. Nem történt semmi érdekes? Hogy érti azt, hogy attól függ?

- Magának kéne eldöntenie, hogy ami történt, megtörtént-e, vagy csak képzelődtem.

- Nem tetszik, hogy ilyen titokzatos. Halljam a meséjét!

- Mond magának valamit az a név, hogy dr. Kárász Magda?

Györkös arca megmerevedett. Lerakta a kezéből a noteszt és izgatottan előrehajolt.

- Hogy került maga kapcsolatba dr. Kárász Magdával?

- Semmi különös. Csókolóztam vele egy kiadósat.

- Maga? Édes fiam, maga túl kicsi porszem ahhoz, hogy a kisujját is megérinthesse. Fantáziál!

- Lehetséges. Bár ahhoz képest, hogy csupán fantáziálok, komoly pénzt ajánlott fel, ha eladom neki a lelkemet. Szép a lakása, különösen az a kerek ágy tetszik, még nem láttam hozzá hasonlót, nem is beszélve a tükrökről meg a meztelen fotójáról.

Györkös hápogott a meglepetéstől. Úgy bámult Vincére, mint valami csodára.

- Mondjon el mindent! - parancsolta. Halántékán vibrált egy ér, ádámcsutkája vadul ugrándozott. Vince elhűlve figyelte, mennyire remegnek az ujjai, amint szivarra gyújt, pedig még a szipkában is égett a cigaretta. Szóval ekkora a baj? Talán nagyobb is, mint hitte?

Beszélni kezdett. Igyekezett nagyon pontosan fogalmazni, nehogy kifelejtсен valami lényegest. Gizi lakásával kezdte, hogyan hívták át, és azzal fejezte be, miként menekült el Kárász Magda ölelő karjaiból. Györkös egész idő alatt nem vette le róla a tekintetét, jókora füstkarikákat eregetett a levegőbe, közben jegyzetelt, vagy legalábbis úgy tett. Időnként nagyot kacagott, s volt, hogy idegesen dobolt ujjával az asztalon.

Körülbelül tíz perc telt el így, ezalatt mindvégig Vince beszélt. Amikor befejezte, Györkös csak annyit kérdezett:

- Miért mondta el nekem? Ha okosan viselkedik, kereshetett volna egy vagon pénzt. Mire elérkezünk a választásokig, magából többszörös milliomos lenne. Két vasat tartana a tűzben.

- Ezt talán nem kellett volna kérdeznie, Györkös úr. Elfelejtí, hogy becsület is van a világon? Az ember nem árulja el a jótevőjét. Az ilyesmit nem lehet pénzzel mérni, ez tisztesség és lelkiismeret dolga.

Györkös sokáig nem válaszolt, magába merűlten malmozott az ujjáival. Már tökéletesen lecsillapodott, arca is visszanyerte normális színét. Szűrés szeméit a másokra szögezve lassan, minden szót külön-külön megrágva azt mondta.

- Rendben van, Pozsár úr. Lekötelezettjének tekintem magam. Van valami kívánsága? Azt kér tőlem, amit akar, ígérem, teljesítem, amennyiben rajtam múlik. Mi az az összeg, amivel elégedett lenne?

- Szó se lehet róla - hárította el az ajánlatot Vince -, hogy képzeli ezt, én vagyok a maga adósa. A becsületért nem jár külön díjazás. Bár ami azt illeti, érdekelne, mitől lettem egyszeriben annyira fontos.

- Meg fogja tudni, ha itt lesz az ideje. Korai volna erről beszélni, csak elijeszteném. - zsebéből elővette a mobiltelefont és megnyomott egy gombot. Fél másodperc múlva beleszólt:

- Van valami jelenteni valója? - Feszűlten figyelt, majd kis idő múlva azt mondta: - Ez nagyon érdekes. Jöjjön át hozzám, legyen szíves, most azonnal.

Alig kapcsolta ki a készüléket, nyílt a kis ajtó és a *Kettes* lépett be rajta. Amikor meglátta Vincét, bizonytalanul megállt. Kérdően pillantott Györkösre, de az rámosolygott.

- Igen, tudom, mire gondol. Semmi baj. Beszéljen!

- Attól tartok, főnök...

- Ne tartson semmitől. Pozsár úr éppen az imént mesélt egy izgalmas történetet. Szeretném, ha előtte számolna be a megfigyeléséről, hogy lássuk, mennyire illenek össze a dolgok.

Vincében megfagyott a vér: a végén kiderűl, hogy ezek mindenről tudtak?

A *Kettes* megvonta a vállát, jelezvén, neki aztán édes mindegy. Ha ez a parancs, ám legyen.

- Először az lett a gyanús, hogy Krajcsákék már egy órája mélyen hallgatnak. Kimentem utánuk, nem történt-e valami baj, karambol, vagy bármi. Rákapcsolódtam a vonalukra és azt hallottam, amire számítottam.

Ezután pontról-pontra beszámolt mindenről. A végén megjegyezte:

- Hogy bent mi volt, az külön történet, természetesen az is itt van ezen, ha akarja, most is végighallgathatjuk - és egy magnókazettát nyújtott át Györkösnek. - Krajcsákék nagyon élvezhették a hálósobai nagyjelenetet, meg ami utána következett, mert végig bömbölt a kocsijukban az adóvevő, így minden szó tisztán érthető a felvételen. Magas nekem, mi bolondította meg Krajcsákot, a pénz-e, vagy a nő. Régóta gyanítom, hogy kétfelé fűjja a szelet, de nem voltak bizonyítékaim. Emlékezzék csak, mit jelentettem magának ezzel kapcsolatban egy hónapja, akkor nem akart nekem hinni, most legalább a saját fűlével győződhet meg róla. Elhiszi már, hogy jól tettem, amikor szorosabbra vettem az ellenőrzésüket? Krajcsákét, meg ezt itt - bökött megvetően a fejével Vince felé.

- Igen - bólintott Györkös -, igaza volt, de vigyázzon, nehogy Krajcsák észre vegye. Hadd csinálja a maga kis bizniszt, előbb-utóbb elvezet bennűnket a gazdáihoz. Sejtheti, kikre gondolok... S ne aggódjon, nincs semmi baj. Szerencsére mi vagyunk lépéselőnyben. Ők nem tudják, hogy mi tudjuk, hogy ők mennyit tudnak. Ördögi játék ez, uraim, olyan fogócska, ahol nem mindig az van elől, akit kergetnek. Ami pedig Pozsár urat illeti...

Elhallgatott és töprengve nézett hol az egyikre, hol a másikra. Vince kínosan feszengett, nem tudta mire vélni a furcsa hallgatást. Mi van Krajcsákkal? Csak nincs ő is a túloldalon? Szépen néznénk ki!

- Ami pedig Pozsár urat illeti - ismételte meg Györkös -, szó szerint ugyanígy számolt be nekem. Nem kellett kiszedni belőle, ő maga hozakodott elő a történetekkel, önként. És tudja miért?

- Gondolom, jutalmat ajánlott neki.

- Téved. Becsületből. Azt mondta, az ember nem árulja el a jótevőjét.

A *Kettes* elismerően hűmmögött. Zord arca megenyhült és valamilyen mosolyféle villant át rajta, amikor megszólalt:

- Bevallom őszintén, nem tételeztem fel magáról ennyi karakánságot, Pozsár úr. Vegye úgy a szavaimat, hogy megkövettem. Sajnálom... - nyújtott kezét Vincének. - Elfogadna tőlem egy tanácsot?

- Magától? Boldogan! Akár kettőt is!

- Csak egyet, de az felér kettővel. Kerülje el nagy ívben azt a szépasszonyt. Nem attól félttem, hogy elveszíti a szüzességét, hanem mert ismerem a fogdmegeiket, én képeztem ki őket valamikor. Ha azok kézbe kapják a mogyoróit, többé nem lesz kedve kandúrkodni. Egyébként máától a családjára is vigyázunk, de nehogy szóljon nekik, jobb, ha nem tudnak róla, majd úgy intézzük, hogy ne legyen alkalmuk észrevenni. Lehetne egy kérésem, főnök? - fordult Györköshöz.

- Természetesen!

- Mi Pozsár úrral kimegyünk, maga meg hívassa be Krajcsákat és számoltassa be, de hagyja bekapcsolva mindvégig a külső vonalat. Szeretném hallani ezt a jómadarat.

- Rendben van, kitűnő ötlet - egyezett bele Györkös.

Krajcsák semmi érdekeset nem mondott.

Pozsár átment Korompaiékhoz, a nő egyedül volt otthon. Hogy mit hetyegtek a lakásban, arról megvolt a véleménye, de az ő dolguk, nem gyerekek már - vigyorgott sokat sejtetően. Aztán Pozsár szépen hazaballagott. Istenem, Korompainé fiatal, egészséges özvegyasszony, érthető, ha ki van éhezve egy kis etyepetyére, és Pozsár tartozik annyival a haverja emlékének, hogy időnként helyettesíti, nincs abban semmi kivetnivaló. Más is ezt tenné.

- Szóval ennyi... - Györkösnek sehogy sem akart meggyulladni a szivarja, azzal szöszmötölt elmélyülten. - Egyszerű, hétköznapi ember ez a mi Pozsárunk, igaz?

- Ütődött balfácán, faragatlan tuskó! - válaszolta fitymálón Krajcsák. - Ha látná, Györkös úr, milyen büszkén feszít az ócska Trabantjában! Mint egy született gróf! Kész röhej! Nem is értem, miért tűri maga mellett, hacsak nem azért, hogy szórakozzon rajta. A gyűléseken is mindig maga ellen szájal, ahelyett, hogy azokkal vitatkozna, akik a másik oldalon állnak. Persze, maga tudja, mik a tervei vele kapcsolatban, én csak azt mondom, amit látok.

- Nem sokat láthat, ha csak ennyit tud mondani.

- Mit mondjak, ha egyszer nem volt más.

- Szeretné tudni, mire tartogatom Pozsárt?

Krajcsák szemei mohón felcsillantak. Izgatottan előrehajolt, szinte remegve a feszült figyelemtől.

- Igen! Nagyon szeretném!

- Miért?

- Hát... csak úgy... - hőkölt vissza Krajcsák. - Elvégre kollégák vagyunk...

- Kollégájának tekint egy faragatlan tuskót? Nem érez ebben valami ellentmondást?

- Úgy értem - dadogta Krajcsák -, egy csapatban játszunk.

- Látja, erre nem is gondoltam - mosolygott Györkös. - Egyéb jelentenivalója nincs?

- Nincs - Krajcsák hangján némi csalódottság érződött. Bizonyára szívesebben folytatta volna az iménti témát. - Pozsárral mi legyen?

- Van valami ötlete?

- Nekem? Semmi. Persze, ha tudnám, mi az ő igazi szerepe, sokkal könnyebb volna...

- Örüljön, hogy nem tud mindent, kevesebb a felelőssége. Egyelőre maradjunk ennyiben. Elmehet. Óh, míg el nem felejttem, adja ide a belépő kártyáját és a telefonját, át kell kódoltatni. Az a gyanúm, valakik kiszivárogtatják a számokat.

Györkös csak blöffölni akart, de a jelek szerint telibe talált. Krajcsák arca hamuszürkévé sápadt.

- Ez... ez hihetetlen! Mióta tudják? - makogta zihálva. Zsebkendőt vett elő, leitatta homlokáról és a nyakáról a verítéket. - Úgy érti, áruló van köztünk? S ezt csak így mondja?

- Nem az én gondom, fiacskám, ezzel törődjenek a testőreim, maga, meg a *Kettes*.

- Majd beszélek Szomódival...

- Tegye, amit jónak lát. Ha rám hallgat, zuhanyozzon le, pihenje ki a fáradalmait. *Végeztem magával!* - mondta Györkös, jól megnyomva az utolsó két szót.

Krajcsák tétova arccal felállt, láthatóan nem tudta, miként kell értelmeznie a beszélgetés végét. Kissé rogyadoztak a lábai, amikor elhagyta az irodát. A belépőkártyát és a telefont letette az asztalra.

Hamarosan ismét nyílt az ajtó, Vince és a *Kettes* jöttek vissza. Szomódi még a szokottnál is komorabb volt. Csak annyit mondott:

- Köszönöm, Györkös úr, nekem ennyi elég. A többi bízza rám. Vizsgálatásra!

Amint ketten maradtak, Vince megkérdezte:

- Elmehetek, vagy szüksége van még rám?

- Elmehet, Pozsár úr, mára befejeztük.

- Igenis, főnök. Szabadna kérdezni valamit?

- Parancsoljon!

- Isten ments, dehogy parancsolok én! Hogy mondhat ilyet? Feltűnt viszont, hogy mostanában még véletlenül sem tegez, sőt újabban már uraz is. Haragszik rám?

Györkös a fejét ingatva mosolygott, kezében lassan mozdult a szivar. Vince már azt hitte, nem akar válaszolni. Talán egy perc telt el így, néma várakozásban.

Ekkor Györkös feltekintett és azt mondta:

- Maga már rég nem az a Pozsár Vince, akivel annak idején először kezet fogtam. S ki tudja, még az is megtörténhet, hogy egyszer maga fogja engedélyezni nekem, hogy tegezhessem. És én akkor nagyon büszke leszek majd rá. Emlékezzék erre a pillanatra.

12. FEJEZET

Dr. Kárász Magda barátságos mosolyt erőltetve magára, helyet kínált Korompainét.

- Nagyon jól éreztem magam nálad, kár, hogy olyan hamar be kellett fejeznünk a látogatást. Vince még visszament hozzád?

Gizi figyelmét nem kerülte el, hogy már nem *Pozsár úr*, csak egyszerűen *Vince*. Mi történt ezek között? No fene! Szegény Ilus, ha sejtené, hogy az uracskája...

- Vince nem szokott feljágni hozzánk, drága Magdám. Amióta Józsi meghalt, most volt először vagy talán másodszor nálunk. A felesége viszont sűrűn meglátogat.

- Szép tőle. És miről szoktatok beszélni? Gondolom, háztartás, gyerekek, meg hasonlók.

- Igen, általában...

- A férjéről sose esik szó?

- De igen, hogyne, előfordul. Miért érdekel ennyire Pozsár?

Magda úgy tett, mint aki roppant mód zavarba jön, szaporán pislogott, szűzies zavarban matatott az íróasztalán.

- Nézd, én is csak egy gyöngé asszony vagyok, magányos, aki szeretetre vágyik. Hát olyan nagy bűn az, ha olykor-olykor mi nők is megfélekedünk magunkról néhány varázslatos pillanatra? Vince jóképű fiatalember, a modora megnyerő, kitűnő erőben van, és engem a rang soha nem érdekelt.

- De a családja... - ellenkezett Gizi bátortalanul.

- Ahhoz nekem semmi közöm, nem akarom elrabolni a gyerekeitől. Egy röpké futó kalandtól még senkinek nem ment tönkre a házassága.

- Feltéve, hogy nem tudódik ki.

- Ez igaz. Ha nem tudódik ki! De te vagy az egyetlen, drágám, aki elmondhatnád a feleségének, bár nem látom be, mi érdeked fűződne ahhoz, hogy odamenj Pozsárnéhoz és kitálalj neki. A mi köreinkben nem szokás a pletyka, mi felette állunk az ilyen alantas házmesteri praktikáknak.

- Fel sem merült bennem, hogy Ilusnak elmondjak valamit, minek okozzak neki fölöslegesen fájdalmat. Ráadásul azt sem tudom, miről beszélsz, miféle kalandról, de nem is tartozik rám. Az, hogy Vince hazafuvarozott, nem jelent semmi...

- Ó, még hogy semmi! - borzongott kéjesen Magda. - Akkor te, szívem, nem ismered Vincét. Micsoda hím, szenvedélyes, mint egy spanyol, tüzes, akár egy olasz, és művésze a szerelemnek, mint egy francia, rá lehetne osztani egy pornófilm főszerepét, garantáltan sikere lenne. Nem is tudom, honnan ez a fantasztikus sokoldalúsága az ágyban, a munkásasszony mellett aligha tanulhatta.

- Pozsár Vince?!...

Gizi a füle hegyéig elvörösödött. Minden érdekseje ellenére, a maga suta módján mélyen vallásos volt, szinte trágárságnak hatott számára ez a leplezetlen romlottság és szemérmertlenség. Legjobban Vincén csodálkozott: nem ilyennek képzelte és nagyon felháborodott.

- Mintha meg lennél botránkozva, szívem - kuncogott gúnyosan Magda.

- Inkább... meglepődtem - hebegte Gizi.
 - Vincén, vagy rajtam?
 - Ne haragudj, mindkettőtökön. Amiről beszélsz, nem illik se hozzád, se ahhoz a Pozsár Vincéhez, akit eddig ismertem. Két külön világ vagytok. Ő egyszerű segédmunkás...
 - De nagyon tud csókolni!...
 - Te meg nagyvilági dáma, művelt, gazdag, gyönyörű...
 - Viszont imádok szeretkezni!
 - Értem - hagyta rá csüggedten Gizi. - Hát igen... így persze mindjárt más...
- Magda arca hirtelen megváltozott. Tekintete megfagyott és a hangja is hidegen csengett.
- Úgy beszélsz, mint egy erénycsász, mintha nem direkt te hívtad volna át, hogy találkozzunk.
 - Tessék? - hűlt meg a vér Korompainéban. - De hiszen... te kérted... te ragaszkodtál hozzá...
 - Micsoda? Hogy állíthatsz ilyet? Beszéltünk róla, az tény, no de hogy ragaszkodtam volna!... Azért ez erős túlzás. Lehet, hogy pontatlanul fogalmaztam, s te szándékosan félremagyaráztad a szavaimat. Kár szépíteni a dolgot, kedvesem, úgy viselkedtél, mint egy kerítő.
 - Én? - döbbsent meg Gizi.
 - Bizony, te. És ezzel nagyon kényes helyzetbe hoztál. Gyakorlatilag ki vagyok szolgáltatva a beosztottamnak, aki, ha akar, tönkretelheti a jó híremet, úgy állíthat be, mint egy erkölcstelen nőszemélyt.
 - Remélem, csak tréfálsz...
 - Az tőled függ, édesem, hogy te miként állsz a dolgokhoz. Biztosítékra van szükségem, hogy nem jár el a csőröd, különben megeshetik, hogy elválnak az útjaink.
 - Jesszusom! Könyörgök, csak azt ne!... - jajdult fel Gizi kétségbeesve.
 - Egy szóval sem mondtam, hogy el akarlak bocsátani, legalábbis egyelőre nem, mindössze figyelmeztetlek: nem tűröm, hogy a magánéletemet kritizálják! S ne játszd itt nekem a szende kislányt, úgy viselkedsz, mintha te sose csaltad volna meg a férjedet.
 - Esküszöm a gyerekeim életére, hogy soha...
 - Elég buta vagy - mérte végig megvetően Magda. - Egyetlen férfi sem érdemli meg a hűségünket. Tehát, hogyan döntesz?
 - Miről?
 - Kinek az oldalán állsz?
 - Ezt nem értem... ez nekem magas!
 - Nos, Pozsár vagy én? Válassz!
 - Természetesen, te, elvégre...
 - Csak ezt akartam hallani. Tehát az én pártomon vagy. Rendben van, drágám, akkor semmi baj. Akkor talán meg tudunk egyezni, de van egy feltételem. Ha teljesíted, nem fogod megbánni.
 - Mindent megteszek, amit kérsz, csak ne küldj el - tért vissza a remény Korompainéba.

- Meglátjuk. Figyelj rám és próbálj minden szót megjegyezni, hogy ne kelljen kétszer elmondanom.

Gizi ösztönösen előkapta a jegyzetfüzetét és a ceruzát.

- Mit akarsz azzal a füzettel? - nézett rá értetlenül Magda.

- Hát leírni, amit mondasz, nehogy elfelejtsek valamit.

- Elment az eszed? Nem diktálni akarok, hanem elmagyarázni, mit várok tőled. Nos tehát, máától kezdve sülve-főve együtt leszel Pozsárékkal. Minden szabad percedet náluk töltöd, az se baj, ha kiutálnak, vagy pedig te hívd át őket valamilyen ürüggyel. A lényeg, hogy minél többet legyél velük, különösen a férfival, világos? Eddig tudtál követni?

- Azt hiszem, bár...

- A feladatod az, hogy kiszedd Pozsárból vagy a feleségéből, hogy mi a dolga a férfinak Györkös mellett. Nyisd ki jól a füled, hátha véletlenül elcsípsz egy szót, egy utalást és aztán jelented nekem. Tudd meg, mikor, hová, kivel megy, rögzítsd magadban, miket mesél és kiről, egyszóval, a legapróbb rezdülését is kísérd figyelemmel.

- Ennyire beleszerettél? - álmélkodott Gizi.

- Tessék? Miket hordasz itt össze? - Magdának megmerevedett az arca és egy pillanatig úgy nézett, mintha le akarná nyelni a másikat. - Megbolondultál? Engem nem a te ványadt kis Pozsárod érdekel, hanem a gazdája, Györkös Ottó! Szedd ki a fiatalúrból, hogy kiféléje, miféléje Györkösnek, mire használja, s ha ügyes leszel, megjutalmazlak.

- Kémkedjek a férjem barátja, a legjobb barátnőm férje után?

- Hagyja ezeket a regényes formulákat. Információkat fog szerezni - tért át magázásra a főosztályvezető asszony -, s ez egészen más kategória. De figyelmeztetem, ha oda-vissza játszik, vége. Az a legkevesebb, hogy páros lábbal rúgom ki, de... na jó, legyen elég ennyi. - Ismét tegezve folytatta: - Látom, majd elájulsz, és meg is van rá minden okod, szívem, ha nem engedelmeskedsz. Emlékeztetlek, hogy két gyereked van, gondolom az ő sorsuk nem közömbös a számodra. Most hazamehetsz. Naponta várom a beszámolóidat, más dolgod itt nem is lesz. Nem kell csinálnod semmit. Bejössz jelenteni és kész, már mehetsz is haza. Mire vársz még? Na, indulj már!

Gizi szédelegve, porig sújtva állt fel és fogalma sem volt, hogyan jutott ki az irodából. Tegnap még a mennyország - ma a pokol legsötétebb feneke. Ez egyszerűen nem lehet igaz! Spiclinek akarják beszervezni a hozzá legközelebb álló barátai ellen! Igen, spiclinek, erre nincs finomabb szó.

Útban hazafelé bement a templomba és a temetés óta először térdelt az oltár elé imádkozni. Önmagának is alig merte bevallani, hogy most sokkal közelebb áll az öngyilkosság gondolatához, mint amikor a férje halálhírét közölték vele.

Kötelessége őszintén elmondani mindent Pozsáréknak, kérdés, lesz-e hozzá bátorsága.

Szégyenkezve ismerte be, hogy gyáva. Vagy inkább az állását félti?... Igen, a gyerekei...

13. FEJEZET

Vince érezte, hogy egész bensőjét elárasztja a jóleső izgalommal vegyes lámpaláz, amikor leparkolt Trabantjával a művelődési központ előtti téren. A Magyar Jövendő Párt a közelgő választásra készülve ma tartotta első komolyabb programalkotó nagygyűlését és rengeteg embert vártak. A tér tömve volt autókkal, s amerre csak nézett, mindenfelől hosszú, tömött sorokban érkeztek a résztvevők, fiatalok, idősek, nők, férfiak, egyenlő arányban.

Azért elképesztő belegondolni - tűnődött a kocsiból kilépve Vince -, milyen mértékben sikerült felfuttatnia a pártot Györkösnék. Alig nyolc hónapja, hogy a legelső alakuló gyűlésüket rendezték, azóta folyamatosan özönlenek hozzájuk az új jelentkezők, egyre-másra alakulnak a fővárosi és vidéki szervezetek, s már a legtöbb nagyvárosban, községekben, sőt eldugott kis falukban is működnek jelentős létszámú csoportok. A főnök csodálatosan ért hozzá, miként bolondítsa magába az embereket, jobb szónokot elképzelni sem lehetne nála. Pedig mennyit mocskolják, bírálják a rádióban, tévében és az újságokban - kivéve azt az egyet, amit Györkös úr tart fenn -, de hiába minden pocskondiázás, lejáratási és kirekesztési kampány, a tagság úgy fogadja a szavait, mint a szentírás ígét. Egyszer Ilusnak is meg kell hallgatnia, mégiscsak tűrhetetlen, hogy még sosem látta azt az embert, akinek a jólétüket köszönhetik.

Ugyanazt a ruhát vette fel, amit még Korompaival együtt vásároltak, mert Györkös úr a lelkére kötötte, hogy rendesen nézzen ki, a nyakkendőre külön is kitért. Jól érezte magát benne, és tudta, hogy senki meg nem mondaná, kicsoda ő valójában, hogy egy ágrólszakadt segédmunkás - azt pedig végképp nem sejtetik, hogy ő a nagy Györkös Ottó első számú kedvence. Más dolog, hogy a mai napig nem jött rá, mivel érdemelte ki ezt a megtiszteltetést.

Körülnézett, a testőrei megszokott arcát kereste és meg is látta őket. Ott parkoltak le közel hozzá, éppen ekkor szálltak ki, feléje se bagózva. Furcsa - villant át az agyán -, az utóbbi napokban-hetekben Krajcsákot és az embereit, akikkel pedig szolgálaton kívül is sülve-főve együtt volt, nem látni, mintha a föld nyelte volna el valamennyit. Amikor érdeklődött felőlük, a főnök eleresztette a füle mellett a kérdést, a *Kettes* pedig úgy nézett rá, hogy jobbnak látni nem firtatni tovább. Talán vidékre helyezték, ott is kell a beleváló, minden tekintetben megbízható ember - vélte. Ésszerűbb magyarázatot nem talált.

E pillanatban valaki gyöngéden megérintette a vállát. Megpördült és csodálkozva látta Korompainé mosolygós kerek arcát.

- Szia, Gizi! - köszönt csodálkozva. - Miért nem mondtad, hogy ide készülsz, elhoztalak volna. Tegnap este egy szóval sem említetted. Nem tudtam, hogy érdekelnek a pártrendezvények.

- Félttem, hogy csak a terhedre lennék - szerénykedett Gizi. Mostanában sűrűn megfordult Pozsáréknál, legtöbbször ott is vacsorázott. Ilus néha zsörtölődött, de Vince a védelmére kelt a nőnek.

- Egyedül érzi magát szegény, hadd jöjjön, ha jól érzi magát nálunk, kit zavar...

- Miért lenne egyedül? Ott vannak a fiai - replikázott Ilus, és a férfi magában igazat adott neki.

- Veled tarthatok? - kérdezte Korompainé félénken.

- Hát persze, gyere csak - karolt az asszonyba Vince. Már az előcsarnokban jutott eszébe, hogy az ő ülőhelye ugyan biztosítva van, de mit kezdjen Gizivel? Ha magára hagyja az asszonyt, megsértődik, ha meg odaülteti maga mellé, végig fogja fecsegni az egész gyűlést és

képtelen lesz a feladatára koncentrálni. Nem, ez így nem lesz jó, éppen most, amikor fel kell szólalnia, még hozzá előzetes egyeztetés nélkül, teljesen önállóan, és Györkös úr utasítása értelmében azt mond, amit akar.

Márpedig volt mondanivalója, nem is kevés.

Tekintete összeakadt az egyik testőrével, s ez jó ötletet adott. A szeme sarkával intett, ráhunyorítva Gizire, hogy tüntessék el valahová, de tapintatosan. A testőr bólintott, jelezvén, hogy érti és összesűgött a társával. Az is odanézett, de az ellenkező irányba indult, majd fél perc múlva egy sosem látott, választékosan öltözött, idegen nővel tért vissza, aki nagy örvendéssel egyenesen hozzájuk szaladt.

- Szervusz, Ancikám! - borult Korompainé nyakába. - Évezredek óta nem láttalak! Mi van veled? Hol élsz? Jézusom, hogy megváltoztál, alig ismertelek meg, emlékszem, azelőtt olyan voltál, mint a nádszál, most meg majd kicsattansz. Nahát, ezt a meglepetést! - áradozott, s közben Gizi karját markolva, lassan de fokozatosan terelte az előcsarnok túlsó felére. Gizi hiába tiltakozott, hogy a nő nyilvánvalóan összetéveszti valakivel, az csak mondta, darálta a magáét, még levegőt is alig vett - ezalatt Vince gyorsan elosont mellőlük és elfoglalta a kijelölt helyét. Hogy Gizi a terem melyik részébe került, nem tudta megállapítani, igaz, nem is nagyon akarta. A testőr elsétált a sor szélén, szemöldökének egy alig észrevetető rezdülésével jelezve, hogy minden rendben van.

A színpad előtt hangtechnikusok szorgoskodtak, a teremben tenyérnyi szabad hely nem volt, még a lépcsőkön is ültek. A karzatról és két oldalt kamerák pásztáztak, a széksorok között kézi kamerával a vállán egy szakállas operatőr bukdácsolt, vágóképeket rögzített. A színpad balfelén szószék állt három mikrofonnal, nemzeti színű zászló és a Magyar Jövendő Párt lobogója burkolta körül. Ugyanilyen dekoráció díszítette a háttérrel is, csak sokkal nagyobb és középen óriási pártjelvény díszelgett. Elöl pártzászlóval letakart asztal, a színpad két oldalán külön mikrofonállvány a hozzászólók részére. Vincének, ha majd megkapja a jelt, a jobbra lévőhöz kell kimennie, így beszéltek meg Györkös úrral.

A hangszórókból felcsendült a Himnusz és a közönség egy emberként állt fel. Vince most fedezte fel, hogy míg ő magába merülten töprengett, Györkös Ottó - Szomódi Zoltán és egy ismeretlen férfi társaságában - kiérkezett a színpadra; bizonyára az ő tiszteletükre indították el a Himnusz bevezető zenéjét. Györkösön most nem csokornyakkendő fityegett és ettől valahogy megváltozott az arca, sokkal megnyerőbb, közvetlenebb lett. Nagyon komoly képet vágott, szemét egy távoli pontra szögezve mereven, combhoz szorított kézzel, feszes vigyázzban állt, tekintélyt parancsoló méltósággal - Vince elvarázsoltva nézte és egyszerre rádöbrent: megszerette ezt a különös embert, olyan rajongással, mintha a tulajdon apja lenne, képes volna érte verekedni, harcolni, igen, megtenne mindent.

Pedig eleinte mennyire utálta! De hol vannak már azok az idők!

A Himnusz véget ért, a közönség elfoglalta a helyét. Felemelkedett az asztal mögül az ismeretlen: intelligens, bizalomgerjesztő arca, ezüstös feje jó benyomást keltett. Mennyivel másabb ez, gondolta Vince, mint az a savanyú képű, raccsoló Vermes volt, kit az első gyűléseken látott Györkös úr oldalán és akit alighanem az ő tanácsára menesztettek. Azóta se bukkant fel.

A férfi a mikrofonhoz lépett. Beszédén csöppnyi idegen akcentus érződött, de nem hatott zavaróan

- Barátsággal és tisztelettel köszöntök mindenkit, aki jelenlétével kitüntette programalkotó nagygyűlésünket. Engedjék meg, hogy bemutatkozzam, a nevem Párkai László, foglalkozásomat tekintve tanárember vagyok, a bostoni egyetem művészettörténeti karának tanszékvezető professzora, kevés szabadidőmet a magyar őstörténelem kutatása foglalja le. Másfél hónapja érkeztem Magyarországra azzal a határozott céllal és szándékkal, hogy tudásommal, élettapasztalatommal és teljes valómmal támogassam ezt a pártot, a Magyar Jövendő Pártját, mivel megítélésem szerint az egyedüli olyan politikai szervezet a magyar pártpalettán, amely nem csak ígérni tud, de képes is cselekedni, s az eszközei is adottak. Olyan embert ismertem meg az önök vezetőjében, akire rá merem bízni a becsületemet, vagyonomat és tudományos hírnevemem épp úgy, mint hazafiúi meggyőződésemet és méltán hiszem, hogy jó kezekben van. A nagygyűlést ezennel megnyitom, felkérem Györkös Ottót, mondja el programbeszédét.

Szavai nyomán lelkes ováció tört ki, nem lehetett tudni, hogy a taps neki szól, vagy a készülődő Györkös Ottónak.

Györkös átvette Párkai helyét a szószéken. Kénytelen volt kivárni, mert olyan vastaps zúgott, hogy az ablakok is belereztek. Az első sorban ülők felálltak, mire az egész nézőtér követte a példát; Györkös meghatottan nézte az őt ünneplő sokaságot és türelmesen mosolygott.

Amikor nagy nehezen csönd lett, Györkös beszélni kezdett.

- Kedves barátaim, mindannyian! Amint láthatják, nincs a kezemben papír, amiről felolvashatnám az előre megírt szöveget, miként az szokása a politikusoknak. Ráadásul elárulok egy mindenki által jól ismert igazságot: az ilyen előre elkészített szónoklatokat többnyire nem azok írják, akik jól-rosszul elmakogják, hanem a tanácsadók, a fogalmazók, magyarul, az agytröszt, amelyik kiszolgálja, ők csupán a babért aratják le, feltéve, hogy nem fűtyülük ki, nem kergetik el, mielőtt befejezhetnék.

Megvárta, míg elül a termen végighullámozó nevetés, aztán folytatta:

- Nekem nincsenek és nem is lesznek ilyen háttér-embereim, részben mert nincs rájuk szükségem, de a fő ok az, hogy e pillanatban még magam sem ismerem a Magyar Jövő Párt választási programját, azt itt fogjuk ma, és a későbbi gyűléseken, együtt megalkotni. Az alapító tagok emlékezhetnek első összejöveteleinkre, ahol ugyanezt mondtam a párt jövőpolitikájáról: majd a tagsággal közösen meghányjuk-vetjük, mi a dolgunk. A rövid és hosszú távú célkitűzéseket persze már akkor is tudtam, hallhatták tőlem elégszer az itt ülők. Soha nem csináltam titkot abból, hogy az önök segítségével gyökeresen és alapjaiban át kívánom alakítani a magyar államigazgatási és közgazdasági rendszert...

Ismét meg kellett szakítania a beszédét, mert kitört a taps.

- Ami a megvalósítást illeti, természetesen arra vonatkozóan megvannak a határozott terveim, de a látszatát is el akarom kerülni annak, hogy mint afféle jöttment kis diktátor, én szabjam meg az irányvonalat és csakis én, mindenki mást félretolva. Ezért úgy gondoltam, legyen ez a gyűlés rendhagyó annyiban is, hogy nem a pártelnök ülteti az agyakba az irányvonalat, hanem mindenek előtt ismerjük meg minél többek véleményét, javaslatát, melyeket összegzünk, megvitatunk és a legjobbakat felvesszük a végleges programunkba. Megismétlem tehát, ne kész, változtathatatlan és persze teljesíthetetlen pártprogramot, afféle légből kapott kinyilatkoztatást várjanak tőlem. Szokják meg, hogy új korszak előtt állunk. Ne engedjék, hogy mások döntsék el, mi a jó önöknek, hogyan akarnak élni és ne tűrjék, hogy az unokáiknak, az ellenőrizhetetlen, ködbevesző jövőnek ígérjék a földi paradicsomot...

- Igaza van! Elegünk van az ígéretésekből! - harsant fel a csöndben egy éles hang, amire éktelen tapsorkán volt a válasz.

- Köszönöm. Látják, ez a közbekiáltás is azt bizonyítja, hogy önök gondolkozó, felnőtt emberek, politizáljanak hát felnőtt emberhez illően, okosan és felelősséggel. Most leülök és várom a hozzászólásokat. Ha már senki nem lesz, aki szólni kíván, egy óras szünetet tartunk és utána meghallgathatják azt a programnyilatkozatot, melyet az önök véleménye alapján állítunk össze. Mindenki, akit érdekel, részt vehet ezen a megbeszélésen. Hölgyeim és uraim, kedves barátaim, én ezzel egyelőre be is fejeztem. Várom a hozzászólásaikat.

Györkös meghajolt és nyugodt léptekkel visszament a helyére.

Most bezzeg nem tapsolt senki.

A közönség annyira meglepődött a pártelnök szavain, hogy nehezen tudott felocsúdni. Vince is hasonlóképpen érzett: Györkös beszéde fejbe csapta és elragadtatásában tapsolni kezdett, mire az egész teremben olyan tombolás indult el, amelyet még nem láttak, nem hallottak az öreg falak.

Párkai előre jött és kezét magasra tartva próbált csöndet teremteni. Nem ment könnyen, de végül úgy-ahogy sikerült. Ő is mosolygott.

- Az elnök úr beszédét követő csönd minden előadóművész legszebb álma, mert őszinte - mondta megilletődve. - Megértem, hogy elcsodálkoztak elnökük bejelentésén, miszerint nincs előre kidolgozott programja a pártnak. Bevallom, én legalább annyira meg vagyok hökkenve, mint önök, hiszen biztos voltam abban, hogy a beszéd írott változata ott lapul Györkös úr zsebében, felolvasásra várva. Példa nélkül álló ez a vezetői nagyvonalúság, szívből üdvözlöm és első javaslatom, amit szeretnék felvetetni a programba, pusztán ennyi: maradjon meg ez a stílus mindörökké a Magyar Jövő Pártban. Arra kérem a tisztelt résztvevőket, hogy aki szólni kíván, szíveskedjék felfáradni a színpadra a mikrofonhoz, hogy mindenki hallhassa és egyben kérem, mutakozzék be. De az sem probléma, ha valaki nem kívánja megnevezni magát, ettől függetlenül a véleménye értékes lehet a számunkra.

Ahogy az általában ilyenkor lenni szokott, egyetlen jelentkező sem akadt. Györkös szemével intett Vincének, hogy most jött el az ő ideje. Vince nem is teketóriázott sokat, felemelte a kezét, mire Párkai azonnal rámutatott.

- Tessék, uram, öné a mikrofon. Csupán két dolgot kérek: az egyik, lehetőleg röviden, velősen beszéljen, hagyjon időt másoknak is, a másik, hogy ha akarja, mondja be a nevét és a foglalkozását.

Vince örömmel nyugtázta, hogy elmúlt a lámpaláza, legcsekélyebb izgalmat sem érzett, pedig nem volt hozzászokva a nagy nyilvánossághoz. Kényelmesen felballagott a lépcsőn, és odaállt a jobboldali mikrofon elé.

- Jó napot kívánok mindenkinek. A nevem Pozsár Vince, és segédmunkás vagyok, azaz csak voltam, mert a drótüzem, ahol tíz éven át dolgoztam, megszűnt. Bezárták. Nincs érettségim, mindössze nyolc általánossal dicsekedhetek. Talán nem is illendő belekotyognom nálam okosabb emberek dolgába, különösen nem így, elsőnek, de ha már az elnök úr arra biztat bennünket, hogy mondjuk el, miként szeretnénk élni, hát gondoltam, rajtam ne múljék, én szívesen elmondom, ha nem is lesz benne sok köszönet. Persze csak a magam nevében, hiszen halvány lila gőzöm sincs, hogy élnek máshol, például ott fenn a Remete-hegy vagy a Rózsadomb környékén, a Svábhegyen, meg a többi ilyen flancos úri helyeken, bár egyszer jó lenne belekóstolni az ő életformájukba, hogy összehasonlíthassuk, milyen az, amikor az ember a nyolc órai kemény munka után, az izzó vastól hetven fokra hevült üzem tüdőszaggaató levegője után belevetheti magát a saját úszómedencéjébe, kifeküdhethet a hús fák alatt ringó hintaszékébe és nem kell azon tanakodni az asszonnyal, miből vesznek új cipőt a srácaiknak.

- Helyes! - zúgott fel kórusban a terem: - Jó szöveg! Éljen! Vegyük be a programba! Mindenkinek úszómedencét! - Néhányan felugrottak és megtapsolták Pozsár Vincét.

Amíg a kurjongatás folyt, Vincének maradt ideje összeszedni a gondolatait, közben megakadt a szeme a negyedik sor szélén ülő Gizin. Meglepődve fedezte fel mellette Krajcsák egyik legbizalmasabb emberét, akit ugyanolyan rég látott, mint Krajcsákot. Összebújva, izgatottan sugdolóztak, Gizi riadtan bólogatott. A férfi arca fenyegető volt, míg Gizié inkább rémült, egész feje bíborvörösén lángolt. A férfi most egy borítékot vett elő a kabátja belső zsebéből és erőszakkal az asszony kezébe tuszkolta, s már állt is fel és úgy sietett kifelé a teremből, mintha kergetnék. Vince még annyit látott, hogy Gizi zsebkendőt szorít a szeméhez, arcán csíkokban folyik a könny. Értehetetlen! Honnan ismeri Korompai Józsefné ezeket a minden hájjal megkent gazfickókat, mi köze hozzájuk és hogy került velük kapcsolatba? Az igaz, hogy a főnök szerezte neki az állást, de egy másik cégnél. Fura... Nem lehetséges, hogy a szép Magda keze van a dologban? Hm. No, majd megkérdezi Gizit, úgyis állandóan ott rostokol náluk.

Folytatta:

- Hát valahogy így szeretnék én élni, elnök úr, kedves barátaim, jóllehet, tudom, hogy ez csak álom marad, a munkásember sosem fogja elérni, de azért törekedni lehet rá, nem? Legalább a reményt hagyják meg nekünk. Most ott tartunk, hogy az is bolond, aki a holnapra gondol, mert csak begolyózik a kilátástalanságtól. Hogy milyen programot kéne kidolgozni? Ha az előadó úr nem tudja, én honnan tudnám? Én csak azt látom, hogy olyan rendszer még nem volt az ég alatt, hogy a bársonyszékbe egy igazi melóst ültettek, vagy ha mégis, csak kirakat volt az istenadta, hátulról rángatták, mint a bábút. Maguk mindig a diplomát nézik, kinek hány doktorátusa van, pedig higgyék el nekem, sok okos gondolat születik ott lenn, ahol meg kell fogni minden fillért, hogy kenyérre, lakbérre, villanyra, ruhára jusson. A szívünk szakad meg, amikor olvassuk az újságokban, micsoda pazarlás folyik az állami kasszában, tíz meg száz milliárdok tűnnek el, felelős persze sehol, mi meg idelelni lassan éhen döglünk.

- Jól beszélsz, pajtás! Mondd meg nekik, ne kíméld őket - jött egész közel a színpadhoz egy öles vállú, munkáskülsejű férfi. - Remélem, az elnök úr ezt is feljegyezi.

Györkös felmutatta a papírt az embernek, hogy ne aggódjon, ír minden szót.

- Nagyon szép, hogy az úr Amerikából eljött segíteni - folytatta Vince -, köszönet érte, de kérdezem, amióta itthon van, járt-e egyszer is egy újjalotai, kőbányai, józsefvárosi szobakonyhás lakásban, látta-e az ott lakók szemében a kétségbeesést, hogy jaj Istenem, mit adok holnap a gyerekeimnek enni, miből veszek nekik ruhát, mit csomagoljak nekik tízóraitra az iskolába, miből fizetem ki a rezsit meg az OTP részletet? Hogyan akarunk élni? Tisztességben és becsületben, uraim! Nézzenek szét, kik ülnek a teremben? Nem azok, akiknek egy-két milliócska csupán zsebpénz, hanem a szegények. A gazdagok ilyen helyekre nem járnak, vagy ha igen, csak a hasonszőrűek közé. Ha egyszer valaki közölünk, csak egyetlenegy, odamehetne, ahol a rendeleteket meg a törvényeket hozzák és beleszólhatnánk, tudnánk tanácsokat osztogatni mi is. Csakhogy minket sosem fognak a tűz közelébe engedni, mert...

Megint kirobbant a taps, Vince kénytelen volt megállni. Közben Györkösre sandított: a pártvezér tágra nyílt szemmel bámult vissza rá, aztán lassan, elismerően bólintott és ő is összeütögte a tenyerét.

- Azt tartja a közmondás, hogy fejétől bűdösödik a hal, de lám, mégis a farkától szokás kezdeni a pucolást! - mondta, mire hatalmas kacagás rázta meg a termet. - Lehet, hogy ezt néhányan viccesnek találják, én nem annak szántam. Mert nem elég azokat szidni, akik a fejünk fölött terpeszkednek és degeszre tömik a zsebüket, azokat már úgyse lehet átnevelni,

hanem mindenek előtt magunkat hibáztassuk. Igenis, mi vagyunk azok, akik hagyjuk, hogy kibabráljanak velünk, mi, akik folyton-folyvást, négy évenként bedőlünk a hangzatos meséiknek. Igen, a mi sorainkban, a mi gondolkodásunkban kell elkezdni a pucolást. Veszélyes betegség ez, olyan, mint a bacilus, beeszi magát a vérünkbe, ellustulunk és elbutulunk tőle, s akár a cirkuszi állatok, hálásan nyalogatjuk az idomáraink kezét. Pedig ez nem csak nekünk rossz, hanem az ország vezetőinek is, mert egy megroggyant, hitét veszített néppel lehetetlenség bármit is kezdeni. Isten őrizzen meg bennünket attól, hogy elhiggyük, nincs kiút, hogy egész életünket így kell leélnünk, körbe-körbe járva, mint a bekötött szemű nyomtató lónak. Ha egy népnek nincs célja, akarata, gerince, a legjobb szándék is hiábavaló. A legfontosabb program szerintem: ránevelni az embereket arra, hogy újból akarjanak, merjenek tervezni, cselekedni és követelni. Mindenki ismeri a maga keresztjét, nosza, mondják el, ne csak ott lent a nézőtéren hőzöngjenek. Aztán majd elválík, mi kerül bele a programnyilatkozatba...

- Magát már láttam a gyűléseinken! - mutatott fel a színpadra egy harcsabajszú, barázdált arcú férfi az első sorból és a terem különböző részéből csatlakoztak hozzá: Én is, én is! - Mondja még egyszer, mi a neve? Remélem, tagja a pártunknak?

- Jól emlékszik, valóban elszoktam jární, és nem csak ide, hanem máshová is, mert érdekel a sorsunk - felelte kapásból Vince. - De párttag nem voltam és nem vagyok, nem is akarok az lenni. Vagy ez olyan nagy bűn? Tagsági könyv nélkül már nem is lehet véleménye a kisembernek? Máskülönben a nevem, mint már az elején mondtam, Pozsár Vince segédmunkás! Köszönöm, hogy meghallgattak. Hagyják a tapsolást, elfárad a kezük, inkább tartogassák a fejeseiknek - mondta a végén, biztatóan kacsintva a közönségre.

Györkös felugrott és kezét szorította a színpadról levonuló Vincével.

- Gratulálok, Pozsár úr, ez nagyszerű volt, köszönöm.

Most egy sápadt, beesett mellű apóka nyomakodott a mikrofonhoz, de várnia kellett, mert még hosszú percekig dübörgött a vastaps. Mögötte már négyen sorakoztak, szóra várva. Vince szereplése megtette a hatását: legalább ötven-hatvan kéz emelkedett a magasba, mind hozzászólni kívánt.

14. FEJEZET

Vince látta, hogy itt egyelőre nincs dolga, elhatározta, hogy megkeresi Korompainét. Nagyjából emlékezett, hol látta ülni: jobboldalon, a negyedik vagy az ötödik sor szélén, könnyű lesz megtalálni. Meglepetésére az asszony eltűnt, egy kontyos, szeplős arcú nő ült a helyén. Kiment az előcsarnokba, nézte a büfében, az épület előtt - sehol! Érthetetlen!

Gizinek nyoma veszett.

Ahogy ide-oda nyargalászott, az egyik testőr - mintha véletlenül tenné - meglökte a vállát és közönyös arccal kérdezte:

- Mi a baj, miért van úgy besózva? Keres valakit?

- Igen - mondta Vince a fejét tekergetve. - Emlékeznek arra a nőre, akivel együtt érkeztem?

- Hát persze. A Korompai felesége...

- Hová lett? Sehol nem látom.

- Fontos? Biztosan unatkozott és meglépett - nyugtatta a testőr. - Menjen vissza a terembe.

- Hogy őszinte legyek, engem nem is annyira Korompainé izgat, hanem a Krajcsák úr haverja.

- Micsoda? - élénkült meg a testőr és szemével odaintette a társát is. - Mi van Krajcsákkal?

- Azt nem tudom, hogy vele mi van - toporgott Vince idegesen -, de a puszipajtását ott láttam ülni Korompainé mellett. Átadott Gizinek egy borítékot, amit az nem akart az istennek sem elfogadni, de a pasas erőnek erejével a kezébe nyomta. Ez még hagyján, mi közöm hozzá, ami feltűnt, inkább az volt, hogy a fickó utána azonnal elpucolt a teremből, Gizi meg telebőgte zsebkendőjét. Tisztán láttam a színpadról. Miért sírt Gizi? Mi volt a borítékban? Egyáltalán honnan ismeri ezeket az alakokat?

- Hát ez tényleg nagyon érdekes - nézett össze a két testőr. - Köszönjük, Pozsár úr, bízva ránk az ügyet. Nyugodtan üljön vissza a helyére, mi majd megkeressük a barátnőjét... Jó, jó, elnézést kérek, nem úgy értettem - tette hozzá gyorsan, látva, hogy Vince haragosan összeráncolja a homlokát.

Vince csak ámult-bámult: mi ez a nagy udvariaskodás, angyal bújt ezekbe?

Nem volt kedve visszamenni, kért egy kávé a büfénél, közben a felszólalásán tűnődött.

Vajon jól beszélt, vagy csak úgy érezte? Györkös gratulációja őszintének hatott, márpedig ő aztán nem szokott érdemtelenül dicsérgetni. S ami a legmeglepőbb: élvezte a szereplést, egy pillanatig sem akadozott, hajszálpontosan tudta, honnan, hová akar kilyukadni, holott nem is készült rá. Különös. Sose hitte volna, hogy így tud beszélni, ennyi rengeteg ember előtt. Ez számára is merőben új felfedezés volt, lévén, hogy sosem próbálta, alkalma sem nagyon lett volna rá. Az a pár rövid mondat, amit Györkös úr előző nap adott neki tippként, s amiket igazából fel sem használt, semmit sem bizonyít, azt el tudta volna mondani akárki.

Benézett az ajtón: a színpadon már vagy tízen álltak, a mikrofonnál egy dús keblű asszonyság magyarázott széles gesztikulálással, a közönség csöndesen morajlott, csak néha hallatszott egy-egy harcias közbekiáltás:

- Okosan beszél! Ezt sem szabad kihagyni a programunkból!

Szóval már a *programunk*...

Ez azt jelenti, hogy ez a néhány száz ember immár a sajátjának érzi a nagygyűlést. Nagyszerű, Györkös úr elégedett lehet.

- Jöjjön velem - hallott egy hangot a háta mögül.

Megfordult és egy pillanatra meginogtak a lábai.

A *Kettes* állt ott, vagyis Szomódi Zoltán. Az óriás meg se várta, hogy mondjon valamit, máris indult felfelé a lépcsőn, olyan iramban, hogy Vince alig bírta követni. Beléptek egy irodába, Szomódi gondosan becsukta az ajtót.

- Nyugalom, Pozsár úr, nyugalom, nincs semmi baj. Györkös úr azt üzeni, kitűnő volt a nyitó hozzászólása, és megvallom, nekem is nagyon tetszett, ki se néztem volna magából. De nem ezért vagyunk itt. Az egyik emberem jelentette, hogy aggódik az ismerőse, Korompainé miatt.

- Legalább maga nem nevezi a barátnőnek - morgott tüskésen Vince, és elmesélte, mit látott a színpadról, mi lett neki gyanús. - Én ezt az embert azóta nem láttam, amióta Krajcsák úr eltűnt közülünk. Nem kérdezem, hol van...

- Azt bölcsen teszi - jegyezte meg Szomódi.

- Elhiszem, nincs semmi közöm hozzá. Engem csak az érdekel, mit akarhatnak Gizitól?

- Figyeljen rám, Pozsár úr és igyekezzék röviden, pontosan válaszolni. Mostanában gyakrabban jár magukhoz Korompainé, mint régebben, igaz?

- Igaz. Mondhatnám, nagyon is, sőt feltűnően gyakran. Minden áldott este ott lebzsel nálunk.

- Szokta magát faggatni, merre jár, kivel találkozik, mi a dolga?

Vince egy másodpercig elgondolkozott.

- Igen, szokott, de többnyire Ilusnál érdeklődik. Tudja, mindig nagyon jóban volt a két asszony.

- És miket válaszol a kedves felesége?

- Ilus? Mit válaszolhatna, semmit. Nemigen esik szó köztünk arról, mit csinállok, neki az a fontos, hogy időben és épségben hazaérjek. Különben sem pletykás természetű.

- Helyes. És maga? Mesélget rólunk Korompainénak?

- Fene tudja, hol ezzel, hol azzal ütöm el, a valóságot még véletlenül sem ejtem ki a számon. Néha mondok neki marhaságokat, jókat nevetünk, aztán vagy elhiszi, vagy sem, az ő dolga. Ennyit már megtanultam. Még a feleségemmel sem beszélgetünk a munkámról, ha egyáltalán ezt annak lehet nevezni.

- Nagyszerű. Most kérdezek valami kényeset, de előre figyelmeztetem, ne kapja fel a vizet, nem piszkálni akarom. Mikor találkozott utoljára dr. Kárász Magdával? Tudja, a szép-asszonnyal, akit hazavitt a Mercedes-szel.

Vince elvörösödött. Még nem sikerült kivernie fejéből a kalandot, sokszor eszébe jutott.

- Azóta nem láttam.

- Nem is hívta telefonon?

- Úgy érti, hogy én?

- Igen. Vagy ő magát.

- Nem, semmi...

- Jó, hiszek magának, maga nem hazudós fajta. Viszonzásként én is elárulok valamit, Pozsár úr: Korompainé Kárász Magda megbízásából kémkedik maga után.

- Tréfál? - nevetett nagyot Vince. - Csak nem képzeli, hogy ennyire érdeklém azt a puccos dámát? Úgy kellek én annak, mint kopasznak a hajkefe. Ő Györkös úrra bukik, tőlem is róla érdeklődött.

- Erről van szó, Pozsár úr, jó helyen tapogatózik. Hogy világosan lásson: a gyönyörű Magda asszonyság főosztályvezető abban a bankban, amely Györkös úr legádázabb ellensége tulajdonában van, bár ha engem kérdez, szerintem egy Európát behálózó bűnszövetkezetéről van szó, nem a bank érdekli az illető urat, hanem, hogy megvesse a lábát Magyarországon. Vannak erre vonatkozó közvetett bizonyítékaink. Sajnos, már csak akkor kerültek a kezünkbe, amikor késő volt, Györkös úr tehetetlen volt, a szerződéseket aláírták, még hozzá a pénzügyminiszter jelenlétében.

- Gizit mégis oda vetette fel Györkös úr, nem valamelyik saját cégéhez.

- Megvolt ennek is az oka. Szegény asszony, nem sejthette, hogy ő a csali, s mint tudjuk, rá is haraptak: alig volt ott néhány hétig, Magdácskánk máris akcióba lépett. Ők persze tisztában vannak azzal, hogy Györkös úr mindent tud róluk, ezért rajta tartják a szemüket. Beépítettek egy emberüket hozzánk... igen, jól gondolja, Krajcsák volt az. Okosabb nem jutott nekik, szerencsénkre... Csakhogy a főnökben emberükre akadtak. Úgy irányítja a helyzetet, hogy észre sem veszik, lépésről lépésre vezeti őket az orruknál fogva, bolondot csinál belőlük. S ha már itt tartunk, engem sem a falvédőről kapartak le.

- Ez jó, ez nagyon tetszik. Csak azt nem értem, mitől lett ilyen közlékeny?

- Mert erre kaptam utasítást. Még nincs vége, Pozsár úr. Figyeljen és jól nyissa ki a fülét. Amíg csak üzletemberként kellett Györkös úrral számolniuk, nem is volt különösebb baj, mentek a szokásos áskálódások, a keresztbe szervezések, betartások. Ott volt nekik Krajcsák és még vagy két-három gazember, akik Györkös Ottó minden lépéséről beszámoltak az ellenfél vezérének. Vén, fogatlan kecske, de káposztát nem bíznék rá. Félelmetesen okos, mondhatni, lángész! Krajcsák és a szépasszony voltak az összekötő kapocs, rajtuk keresztül áramoltak hozzá a hírek. Már rég sejtettük, hogy lapul közöttünk egy kakukkfőika, de nem tudtunk rájönni, ki az. Elismerem, és nagyon szégyellem, hogy mindenkire gyanakodtam, csak Krajcsákra nem, annál sokkal butábbnak tartottam, semhogy ilyen aljasságra képes legyen. Magának köszönhetjük, hogy sikerült leleplezni.

- Szóra sem érdemes...

- Ne szakítson félbe, ha kérhetném, kevés az időm, vissza kell mennem a színpadra. Szóval, amikor a harc kezdett eldurvulni, Györkös úrnak zseniális ötlete támadt, sőt nem is egy, hanem mindjárt kettő. A másodikkal kezdem, próbáljon követni. Bejelentette, hogy politikai pályára lép és megcélazza a miniszterelnöki széket. Ettől összecsinálták magukat, mert ismervén Györkös Ottó képességeit és anyagi helyzetét, egy pillanatig sem kételkedtek abban, hogy ha komolyan akarja, fél kézzel megszerzi magának a választási győzelmet, abszolút többséggel kormányt alakít és akkor az általa hozott törvényekkel kisöpörheti nem csak Magdácskát és az öregurat, de az összes, Magyarországon működő nemzetközi szélhámos fedőcéget, bankostól, vállalatostól, mindenestől. A fülüknél fogva penderíti ki őket, különösen, ha egy olyan belügyminiszter veszi kézbe a dolgokat, mint én...

- Mint... mint maga? - csuklott nagyot Vince. Úristen, lehet, hogy a leendő belügyminiszterrel beszél? Mi jöhet még ezek után? - Dermesztő, amit mond, Szomódi úr. Ám még mindig nem értem...

- Tehát amit eddig elmondtam, az volt a *második* zseniális ötlet. Az *első*, hogy egy olyan kelepccét rakott ki már a kezdet kezdetén az orruk elé, amivel nem tudtak mit kezdeni és szépen belesétáltak. Tudják, hogy csapda, tudják, hogy nem lehet komolyan venni, de kénytelenek számolni vele, mert hátha mégse az. Nagyon pontosan felméri, hogy átverés és mégis mennek utána, mert egyszerűen nem tehetnek mást. Úgy hívják ezt a mi szakmánkban, hogy figyelemelterelő, megtévesztő hadművelet. A csalétek ott ugrál, ott nyüzsög előttük, fogalmuk sincs, mit kezdjenek vele, sejtik, hogy nem igazi és mégis leköti az erejük nagy részét, miközben a mi főnökünk nyugodtan végzi a dolgát, szervezi az új kormánypártot. Merthogy kormányon leszünk, arra mérget vehet.

- És mi, vagy ki ez a csalétek? Ja persze, hiszen mondta, a Gizi az...

- Téved, a hölgy egy más célra alkalmazott, nagyon aprócska csali volt. A csapda maga, kedves Pozsár úr. Igen, jól hallotta, maga az igazi csalétek. Ezért sürgölődnek annyian maga körül, ezért akarták elcsábítani és ezért... hé, hé, a mindenségít, mi van magával? Hát nem elájult!

15. FEJEZET

A titkos irodában négyen ültek, Györkös Ottó, Párkai László professzor, a *Kettes* alias Szomódi Zoltán, valamint Pozsár Vince. A helyiség levegőjében szürkén lebegett a füst, pedig csak Györkös úr szivarozott, az asztalokon üres kávéscsészék, üdítő italok, poharak, rágsálnivalók. Hárman egy vaskos iratcsomóba mélyedtek, azt olvasták megfeszített figyelemmel, Györkös elégedett mosollyal az ajkán, csöndben szemlélte őket. Mindegyikük előtt jegyzetfüzet és golyóstoll volt, középen egy kisméretű hordozható számítógép, amin a professzor időnként villámgyors műveleteket végzett.

- Ez nekem magas, mint libának a villanykaró - dőlt hátra kimerülten Vince, és eltolta magától a dossziét. - Minek gyötör engem ezzel, Györkös úr? Tudhatná, hogy az életben ki nem igazodom a rengeteg statisztikai adaton meg a paragrafusokon. Ráadásul olyan kifejezéseket használ, amiket sose hallottam, nem is beszélve ezekről a borzalmas számoszlopokról meg a grafikonjairól! Nem a magamfajtnak való ez.

- Egyetlen olyan pontja sincs, amit megértett? - kérdezte Györkös.

- Azt nem mondtam.

- Na látja, ez a lényeg. Azért kell magának is végigszenvednie minden oldalt, mert maga a mérce. Nehogy megsértődjön, távol áll tőlem, hogy lekicsinyeljem, de maga jön mindig azzal, hogy milyen kevés iskolája van. Csakhogy, barátom, magán kívül még jó pár millió magyar állampolgárnak van kevés iskolája, s én azt szeretném, hogy ők is felfogják, amit közölni szeretnék velük. Mert nem elég, hogy a kormány tisztában van a célokkal, a polgároknak is azonosulni kell tudni vele. Amit maga megért, azt ők is megértik, amit meg nem, azt hiába teszem eléjük, annyit se ér, mint a tavalyi hó, legyen a program bármily tökéletes is. Ha nem világos a számukra, miben kell részt venniük és milyen módon, ha nem érzik a sajátjuknak, azt sem várhatjuk el tőlük, hogy áldozatot hozzanak, hogy lelkesedjenek érte. Tíz millió állampolgár nem köteles átrágni magát ezen a paksamétán. Maga egyelőre azért kapja a fizetését, hogy erőltesse meg helyettük is az agyát. Emlékszik, mit kértem a mai értekezlet elején? Hogy azokat a részeket, melyek nem közérthetőek, jelölje meg piros ceruzával. Mutassa, mennyit jelölt be?

Vince átnyújtotta a dossziét, Györkös belelapozott és búsan hümmögött.

- Hát, ha így van, át kell dolgozni az egészet. Legalább a felét aláhúzta. Mondja, mit nem ért azon például, hogy „nemzeti össztermék”?

- Érteni értem, csak nem tudom pontosan, hogy az okosok szerint mi tartozik a nemzeti össztermék fogalmába és mi nem. Itt van mindjárt a tőzsde, amit annyira istenítenek. De ha egy amerikai, francia vagy akár hazai spekuláns összeravaszkodik néhány tíz milliárd forintot és közben nem fizet utána adót, hanem az utolsó fillérig átutaltatja a külföldi folyószámlájára, az mitől lesz nemzeti érték? Vagy teszem azt, a sírásó munkája is beszámít a nemzeti össztermékbe, magyarán, ha pusztul a lakosság, az is gazdasági növekedést jelent? De nézzünk mást: idejön mondjuk egy ukrán, egy olasz, bagóért felvásárolja a cukorgyárainkat, majd sürgősen leállítja a termelést, tönkreteszi a répatermesztést, legatyásítja a parasztjainkat, hogy a saját otthoni gyára áruit nálunk eladhassa adómentesen, dupla áron. Magyarázza meg nekem, hogyan lesz mindebből nemzeti össztermék? És mennyi példát lehetne még sorolni!

Párkai alaposan megnézte magának Vincét és megkérdezte:

- Árulja el, voltaképpen mennyi az a sokat emlegetett kevés iskola, amivel rendelkezik?

- Nyolc általános - felelte Vince dacosan.

- Nehéz elhinni - csóválta fejét a professzor. - Kedves barátom, szerintem maga henceg, azt akarja bebizonyítani, hogy okosabb mint mi együttvéve, s csak ugrat bennünket ezzel a nyolc általánosával. Akinek ilyen kérdései vannak, az nem elveszett ember, Amerikában az ilyenekből lesznek a milliárdosok. Különben Pozsár úrnak tökéletesen igaza van, a dolgok magyarországi megközelítésének ezt az egyedi, már-már szinte nemzetellenes módját én sem értem. Miként lehetséges, hogy a pénzügyi kormányzat megengedi? Számomra is felfoghatatlan!

- Hát igen... - sóhajtott Györkös. - Van még mit javítani a monetáris politikánkon. Köszönöm, Pozsár úr, mint mindig, most is fején találta a szöveget. No és maga, Szomódi úr? Nem tűnt fel valami, ami a szakmájába vág?

- De... - bólogatott komoran a főtestőr. - Nagyon is sok minden feltűnt. Messzemenően egyetértek Pozsár úrral abban, hogy helyenként nem ártana átfogalmazni, vagy ezzel párhuzamosan íratni egy népszerű, a végletekig leegyszerűsített változatot és szét kell osztani a kisemberek között. Csak attól félek, ha megértik, hogyan verték át őket idáig, itt forradalom lesz.

Györkös elnevette magát.

- Na, szép kis tanácsadóim vannak nekem, mondhatom. Tulajdonképpen kinek a pártján állnak?

- A vasárnapi nagygyűlésen maga kinek a pártján állt, Györkös úr? - kérdezett vissza Vince. - Azokén, akikhez beszélt, vagy egy szó sem volt igaz az egész felhajtásból?

- Hahaha! - kacagott Györkös. - Most már megérti, professzor úr, miért tartom magam mellett ezt a veszedelmes, nagyszájú vadembert? Amikor idevettem, megállapodtunk: kötelessége mindig őszintének lenni velem, sose szépítsen, kerekperec találja ki, ami a bögyét nyomja. Nem lehet rá panaszom...

- Akkor már fogalmazunk pontosan. Azt mondta, legyek az udvari bolondja - dörögte Vince. - Valamiféle Mujkót emlegetett, nem emlékszik?

Párkai kapkodta a fejét, mintha azt akarná kideríteni, ezek most tréfálkoznak, vagy komolyan veszekednek. Csak annyit láthatott, hogy mindkét fél mosolyog. Ettől megnyugodott.

- Ha ön úgy akar kormányozni, Györkös úr - feltéve persze, hogy sikerül kormányra jutni és nem akadályozzák meg a győzelmét az ellenségei - szóval, ha sikerül megszereznie a hatalmat és mindig tart maga mellett egy-két Mujkót talonban, ön lehet a modern idők Mátyás királya. De mi lesz, ha a fejére nőnek? - tűnődött hangosan a professzor.

- Az azt jelenti, hogy okosabbak, mint én, és akkor átadom a helyemet nekik.

- Na ne... ezek csak szavak! - mosolygott szelíden Párkai. - Ilyen nincs, ez túl szép, túl nemes gesztus, bár kétségtelenül hatásos. Egy Jókai-hős sem mondhatta volna különül.

- Pedig komolyan gondolom és be is fogom bizonyítani - válaszolta Györkös. - Engem a tényleges hatalom, a cím, a rang nem érdekel, én hajlandó vagyok a háttérben maradni, csak azt akarom, hogy rendben menjenek a dolgok. Tisztességes országot szeretnék, tisztességebbet, mint amelyikben én szereztem a vagyonomat, jöllehet, a mindenkori törvényeket

sosem szegtem meg, betű szerint betartottam minden szabályt, minden érvényes rendeletet. Mi következik ebből, Pozsár úr?

- Egyszerű. Vagy Györkös úr volt nagyon okos, vagy a jogszabályok kijátszhatók, s ha ez utóbbi, akkor a helyzet nyilvánvaló: rosszak voltak a törvények, amiként a jelenlegiek is azok.

- Mit kell tehát tennünk?

- Gondolom... jobb törvényeket kell csinálni.

- Úgy van! Mindazt, amit én és a hozzám hasonló gazfickók elkövettek, ugyanúgy elkövetik napjainkban is, de csak a magamfélék tudják, miként lehet ellenük védekezni. Betyárból pandúr, kedves Pozsár úr! Mi itt négyen, tökéletesen leképezzük a társadalmat. Én a pénz vagyok, a pénzügyi simlisségek mestere. Magától értetődik, hogy ez az a pont, ahol az én munkám kezdődik. Szomódi úr a középosztályt és egyben az igazságszolgáltatást, a bűnüldözést képviseli, de tud a bűnözők eszével is gondolkozni. Az ő területe hát mindaz, ami a közállapotokban uralkodó visszaéléseket kiváltja. Ha őt lóvá teszi az alvilág, akkor le a kalappal az alvilág előtt, ellenkező esetben, nem szeretnék a bőrükben lenni. Jól mondom, Szomódi úr?

- Jól - bólintott Szomódi és sokatmondóan megropogtatta az ujjait.

- Helyes. Professzor úr, ön művészettörténész, humanista, az értelem, a tudás, az ész képviselője. Igazán nem lehet azzal vádolni, hogy kedvelné az erőszakot, a gyilkolást - annál inkább hirdetője az emberi elme nagyságának. Ön egy szeizmográf pontosságával érzékeli, ha a hatalom kilendül, vagy kilendülni próbál abból a szent és sérthetetlen bűvkörből, amit ön nemesnek, jónak, értékesnek ítél és azonnal felemeli intő szavát. Ezért ön felügyeli a kultúrát és a jövő generációja oktatását, nevelését, és nyugodtan fekszem le esténként, mert tudom, hogy jobb kezekben nem is lehetne. Persze, kellenek még mások, akik ugyanilyen jól megállják a helyüket a rájuk bízott poszton, és megvannak hozzá a jelöltjeim, kellő időben be is mutatom őket.

Várt kis ideig, hátha érkezik a többiektől valamiféle ellenvetés, aztán folytatta:

- Egyet higgyenek el, uraim: az elv ugyanaz, bármelyik szaktárcáról is beszélünk: igazságos, emberséges és a lehetőségekhez mérten a nép valódi boldogulását elősegítő kormányzást akarok, méghozzá úgy, hogy a polgárság folyamatos ellenőrzési szerepet kapjon. Ezt a nehéz és felelősségteljes terhet kívánom Pozsár Vince vállaira rakni.

- Na, hála Istennek! - nevetett fanyarul Vince. - Kíváncsi vagyok mi mindenre leszek még kiszemelve. Györkös úr, fizetésemelést kérek! Először udvari bolond voltam, vasárnap kiderült, hogy csalétek lettem, legújabbban meg már... micsoda is? Teherhordó? Ellenőr? Ne haragudjon, képtelen vagyok követni az észjárását. Döntse már el végre, ki vagyok! Egyébként, ha kíváncsi a véleményemre, ha nem, akkor is elmondom, hogy amiket az imént összehordott, az gyönyörű, nagyon szép, de álmodozásnak tartom. Sosem fogja tudni megcsinálni. Mindig lesznek gáncsoskodók, akik a sötétben hátba támadják. Az pedig, hogy a nép közvetlenül beleszólhasson a politikába, mese, Györkös úr, gyermekmese, ilyen nem volt, nem is lesz, amíg a föld gömbölyű. Most mit néz rám úgy, mintha le akarná harapni a fejem? Tessék, megszólalt a nép és a nagy demokrácia összeomlott. Hát már csak ezért sem lehet megcsinálni.

- Téved, Pozsár úr, nem haragszom, ellenkezőleg, elgondolkoztam azon, amit mondott.

- Nem úgy látszott...

- Sajnálom... Nem állt szándékomban megsérteni. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy sokat kell még harcolni, hogy az álmodozásaim megvalósuljanak. Itt van például maga...

- Na, helyben vagyunk...

- Igen, itt van maga, aki az úgynevezett agyonsanyargatott, elfásult népet képviseli. Játsszunk el a gondolattal, csak egy pillanatig tételezzük fel, hogy mától kezdve mindenkinek annyi pénze van, amennyit csak óhajt. Mit gondol, mit eredményezne ez?

- Tudom, be akar ugratni, azt várja tőlem, hogy kimondjam: aranykort, paradicsomot, jólétet. Többé senkinek sem kell dolgoznia! Csakhogy én ezt nem mondom, mert azért bolond nem vagyok. Ha maga mindenkinek annyi pénzt ad, ami éppen elég ahhoz, hogy kényelmesen megéljen belőle, pillanatok alatt fejre állna a társadalom, mert nem volna, aki dolgozzon, megtermelje mindazt, amik nélkül a jólét elképzelhetetlen, nem volnának pékek, vasöntők, parasztok, bányászok, nem volna villany, hadd ne soroljam... És persze nem volnának, akiket a kultúra vonzana, sem mint fogyasztó, sem mint művelő. Értem én. Csak tetszik tudni, az a baj, hogy ott, ahol én élek, kevesen vagyunk, akik ezt belátjuk...

- Most elszólta magát, barátom - állította meg a professzor. - Azt mondja, kevesen vannak. És maga szerint ki a hibás ezért?

- Hát nem mi, az biztos.

- Valóban nem, legalábbis nem egészen, sokkal inkább azok, akik felülről intézik, hogy ebből az ördögi körből akkor se tudjanak kitörni, ha akarnának. Egy idő után az ember beletörődik a sorsába, hozzáidomul és azt mondja: ez van, ilyen az élet, ezt kell szeretni, mert többre, különbre nincs lehetőség és megszokja, megszereti a lelki tunyaságot. Nos, ezt a tunyaságot kell legyőzni és akkor egyre többen lesznek, akik önhöz hasonlóan gondolkoznak. Különben maga is ugyanerről beszélt a múltkori gyűlésen. Miért akar hát úgy tenni, mintha nem értené?

- nézett Vincére, aki ravaszul mosolygott maga elé.

- És mi van a bűnözőkkel, azokkal, akik eleve csirkefogónak születnek? - kérdezte zordonan Szomódi. - Azokat hogyan akarja megnevelni?

- Régen bebizonyított igazság, hogy senki sem születik bűnözőnek vagy jó embernek... csak egyszerűen embernek! - mondta lágyan a professzor. - Ha megtanítjuk a társadalmat a becsületre, ha megteremtjük a szükséges feltételeket, az egyén igenis képes visszaalakulni rosszból jóvá. Értelmetlenné válik a lopás, a csalás, mert becsületes úton is képes megszerezni azt, amire vágyik. Ha munkája van és tisztességgel megfizetik, az ember boldogan, örömmel végzi a dolgát. Hányan mondják, hogy szerencsésnek érzik magukat, mert azt csinálhatják, amit szeretnek, ami a szenvedélyük.

- Mondja el ezt egy utcaseprőnek... - fortyogott Szomódi.

- Miért? - mosolygott Párkai. - Ha a családja és ő maga anyagi biztonságban él, ha látja, hogy a járókelők örülnek a tisztaságnak és vele együtt vigyáznak rá, vagyis, ha sikerélménye van, az utcaseprő ugyanolyan része a társadalomnak, mint a tudós, vagy mint egy költő. A rossz miniszter ártalmasabb, mint a hanyag utcaseprő, hogy a példánál maradjunk. Persze a hasznosságuk különböző mértékű, de ez megmutatkozik a jövedelmükben is. A lényeg: a fontossági érzet, az önbecsülés! Az, hogy ki-ki a maga területén nélkülözhetetlen a nagy egészben. Erre kell alapoznia a programját, Györkös úr.

- Igen... - bólogatott egyetértően Györkös.

A professzor nekihevülten folytatta:

- Ismertem egy embert, akinek remek humora volt, minden társaság középpontja, élményszámba ment a közelében lenni. Nem létezett olyan téma, amiben ne lett volna jártas, s ne tudta volna a nevetségesebbik oldalát felmutatni. Mi, akik a szűkebb baráti köréhez tartozunk, elbájolva, lenyűgözve, élvezettel hallgattuk és egy idő után azon kaptuk magunkat, hogy kezdünk rosszabbá válni, mint amilyenek korábban voltunk. Mi történt? Ez az ember velejéig gonosz volt, de csodálatosan el tudta bújtatni a gonoszságát a nevetés, a humor leple mögé, s mi észrevétlenül a hatása alá kerültünk. Így terjed a rossz, uraim, lépésről lépésre, észrevétlenül, egyre mélyebben és visszavonhatatlanabban fertőzve a környezetét. És ez csak egyetlen ember. Hány van még ilyen! Számítsák hozzá a televíziót, a silány ponyvairodalmat és azt a sok-sok lelki környezetszennyezést, melynek nap mint nap tanúi és szenvedő alanyai vagyunk. Valóságos csoda, hogy még nem pusztítottuk el a saját világunkat! Mi legyen a legfontosabb programpont? Az ember, Györkös úr, az ember! Minden további csak ez után következhet.

- Mit szól ehhez, Szomódi úr? - kérdezte leplezetlen kíváncsisággal Györkös.

- Mit szólhatnék? - vont vállat Szomódi. - Tőlem ne várjon olyan ékesszólást, mint a professzor úrtól. Bár angyal beszélne belőle, én lennék a világ legjobb belügyminisztere.

Vince nem bírta megállni, hogy még egyszer bele ne csípjen a főnökbe.

- Na jó, engem meggyőztek az ígehirdetésükkel. Györkös úr, felmondok, nem vállalom tovább az udvari szolgálatot, elegendem van Mujkó szerepéből. Emlékszik, amikor megismerkedtünk, azt kérdezte, mi szeretnék lenni, én meg azt feleltem tréfásan, hogy gyárigazgató. Erre úgy válaszolt: nem lesz az egy kicsit túl korai, fiatalember? Azóta egy évvel idősebb lettem. Ideje volna másik beosztás után nézni. Nincs valami jó ötlete, ami illik a fazonomhoz?

- De van - mondta Györkös komolyan és szeme a professzorra villant. Párkai visszanézett rá és igent bólintott szép, ősz fejével.

16. FEJEZET

Egyed Szilveszter a századforduló kezdete után öt perccel, az 1900. év januárjának éjszakáján született két kiló, ötvenöt dekával és negyvenhat centivel, Óbudán, a legelhagyatottabb utca legszegényebb házában.

Szülei egyszerű sváb kispolgárok voltak és a Schlosser névre hallgattak. Az aprócska jövevény tizenkettediknek érkezett a népes famíliába. Olyan is volt, mint afféle maradék: fejletlen, beteges, s tartani lehetett attól, hogy nem éri meg a másnapot, ezért a falu lelkésze még akkor éjjel megkeresztelte, s mert más útbaigazítást nem kapott, jobb ötlet híján a Szilveszter nevet választotta neki, egyúttal feladta az utolsó kenetet anyjára, aki a szülést követően iszonyatos kínok közepette elhunyt.

A kétségbeesett, lelkileg meghasonlott Schlosser papa ott maradt tizenkét árvával, köztük egy magatehetetlen csecsemővel, akit szívből gyűlölt, neki tulajdonítva rajongva szeretett felesége elvesztését. Nem is szólította másként, mint *gyilkos*. Ugyanígy éreztek a testvérek is: nem volt közöttük egy sem, aki hajlandó lett volna ölebe venni, vagy rámosolyogni.

A kis Szilveszternek az mentette meg az életét, hogy egy közelben lakó úriasszonynak - Schlosserné takarítani és mosni járt hozzá - két héttel korábban kislánya született. A sok tejjel megáldott jólelkű, istenfélő asszony, értesülve a szerencsétlen sváb család tragédiájáról, megsajnálta az ártatlan porontyot és magához vette, együtt szoptatta a sajátjával.

Mintegy három hónap elteltével a Schlosser család eltűnt, akárha a föld nyelte volna el őket. Egyetlen papír fecni maradt utánuk, amin az apa megírta, hogy képtelen tovább élni abban a városban, amely megfosztotta drága hitvesétől, ezért úgy döntött, hogy a gyermekeivel együtt elzarándokol a világ másik felére. Kéri, hogy a babát vigyék menhelyre, vagy adják örökbe, ő nem akar többé tudni róla. A házat, amelyet béreltek, kitararítva hagyták maguk után, az utolsó havi lakbért a levél mellé tették, a kulcsot a lábtörlő alá rejtették - és többé hírüket sem lehetett hallani.

Mi lett velük, merre vándoroltak? - soha nem derült ki.

Egyedék - így hívták a családot, amely befogadta az újszülöttet - a maguk nevére írták a fiúcskát és nem bánták meg. A kisfiúnak - mintha kárpótolni akarná csenevész, ösztövérek alkataért - csodálatos felfogóképességet ajándékozott a természet. Még nem érte el az ötödik évét, már folyékonyan olvasott, fejben oldott meg négy-öt számjegyű szorzásokat és osztásokat, összeadni úgy tudott, hogy a tanító úr, akihez karkedvezménytel az első osztályba írták, képtelen volt követni. Nevelőszülei ezért egy rokonuk segítségét kérték, ki tanárember lévén, magántanítványaként foglalkozott a csúnya kis zsenivel.

Tizennégy éves volt, amikor a kultuszminiszter külön engedélyével leérettségizett, méghozzá színjelesre, az érettségi bizottság öszinte elragadtatásától kísérvé.

Egyed Szilveszternek egyszerre három egyetem ajánlotta fel, hogy kiemelt ösztöndíjjal soron kívül felveszi hallgatói sorába. Szilveszter a bölcsészetet választotta és filozófiát kezdett hallgatni, eközben nyelveket tanult. Húsz éves korában a Sorbonne-on találjuk, az Université de Paris minden idők legfiatalabb tanársegédjeként, rövidesen pedig adjunktusaként. Ekkor már - a magyaron kívül - tökéletesen beszél franciául, angolul, németül és olaszul - a latint és az ógörögöt említeni sem érdemes - jártas a klasszikus és modern filozófia valamennyi irányzatában, rendszeresen publikál, s az Egyed család nem kis büszkeségére neve bejárja Európát.

Talán születésének gyászos körülményei, talán csúnyasága és szájalomkeltő véznasága hatására egyre inkább emberkerülővé válik. Kedvenc időtöltéseként szívesen lemerül Párizs külvárosi, szűk utcáinak lakói közé, otthonos lesz a bordélyházakban, könnyebben talál hangot a lumpenproletárokkal, mint egyetemi kollégáival vagy azok hozzátartozóival.

Akár sorsszerűnek is felfogható, hogy rövidesen találkozott a nemzetközi baloldal hivatásos forradalmáraival és máról-holnapra beépült a soraikba. Szívesen fogadták.

Innentől kezdve egyenes volt az életútja.

A magyarországi kommünről lekésett, de nem bánta, sőt le is nézte, dilettánsnak tekintette szereplőit; a befolyásolható, tehetségtelen gróf Károlyinak, a nagyszájú Kun Bélának a nevét sem volt hajlandó kiejteni a száján. Ő az egész elnyomott emberiség, a világ összes proletárja felszabadításáról szőtt vad, lázas álmokat. Részt vett minden megmozdulásban, ami szemben állt a törvényes hatalommal, vagy amivel bosszantani tudta az előkelőségeket. Gyászszalagot kötött kalapjára az anarchista Kropotkin herceg temetésén; fizetett hirdetésnek álcázva, újságok hasábjain üdvözölte Reza Hán perzsa tábornokot a nagy közfelháborodást kiváltó februári véres puccs kirobbantásakor, tüntetőleg tapsolt Rabindranáth Tagore berlini felolvasó estjén, bár humanizmusát nevetségesnek és idejétmúltnak bélyegezte. A költő Szadhana című könyvét egy úri társaságban látványos mozdulattal a kandalló tűzébe vágta, amiért a háziak - Tagore elkötelezett hívei és rajongói - kiutasították.

Mintha direkt kereste volna magának a bajt. 22 éves, amikor Nyílt levélben követeli Gandhi szabadon bocsátását, Poincarét pojacának és álláshalmazónak nevezi, pusztán azért, mert a külügyi tárcát is megtartotta magának - ugyanakkor egy szava sincs Amudsen kísérletéhez, amikor a híres pilóta az Északi-sark elérésére készül. Örömujjongással üdvözölte 1923. decemberében a Szovjetunió megalakulását és röviddel később zokogva gyászolta Lenint. Moszkvában, a Komintern V. Kongresszusán, július 1-én másfélórás beszédben biztosította nagyrabecsüléséről és támogatásáról Joszif Visszárionovics Dzsugasvilit - mindvégig bizalmaskodón Kobának becézte -, ám a nagy Sztálin kézfogásra sem méltatta az oroszul ekkor már folyékonyan beszélő, jelentéktelen, izgága kis magyar mitugrást, akit Kun Béláékkal azonosított. Ezt sosem bocsátotta meg Sztálinnak, a Szovjetunióknak és a Kominternnek. Mégis ott harcol Franco tábornok mellett, amikor 1936-ban kitör a polgárháború, ahol meg is sebesült.

Ezután sokáig semmit sem lehetett hallani róla. Egyesek szerint Amerikában, mások szerint Argentínában élt, de voltak, akik valamilyen szibériai lágerről rebesgettek. Egyed sosem vallott színt, és sem az egyik, sem a másik verziót nem erősítette meg, bár nem is cáfolta. Alighanem létezhetett egy negyedik variáció is, mert amikor ismét felbukkant, már hatalmas vagyon felett rendelkezett, de erről akkor még nem tudott más, csak ő.

1945-ben hazajött Magyarországra, s ennek köszönhette, hogy Olgát, a mostohanővérét még életben találta. Beszélhetett vele, és eskü alatt fogadta, hogy sosem hagyja cserben nővére fiát, bármi történnék is. A tíz éves Ottónak - akit utoljára csecsemőként látott - megsimogatta a fejét, és egy tízdollárost csúsztatott a markába. 1946-ban kémkedés gyanújával letartóztatták. Valóságos csoda, hogy sikerült Rákosiék börtönét élve megúsznia, különösen a Rajk-per idején, mivel a pártvezetés körében köztudott volt, hogy szoros barátságban álltak, még a spanyol időszakból. 1948-ban, szabadulásakor - az időközben elárvult, s még mindig csak tizenhárom éves Ottót egy jelentős összeggel magára hagyva - drága pénzen vásárolt szabályos útlevelemmel Párizsba ment, ahol immáron legálisan belevetette magát a gazdasági életbe és zsenialitása révén viszonylag hamar az élre tört. Tíz év múlva övé volt a francia acélipar meghatározó része épp úgy, mint a textil-, konzerv- és a mezőgazdasági export-

importpiacnak több mint a negyede. Uralkodott a sajtón, és reszketett nevétől a szórakoztató-ipar. Sokan vélekedtek úgy ekkoriban, hogy az egyetlen igazi nagyhatalom Európában valójában Egyed Szilveszter. Amerikában sem volt kisebb tekintélye, mivelhogy érdekeltségei oda is ezer szálon áttekertek.

Magyarországgal megszakított mindenféle kapcsolatot. Kivételt képezett Györkös Ottó, kinek nagykorúságáig rendszeresen utaltatta a szerény apanázst. Úgy vélte, ennyivel adósa annak a családnak, amely valaha befogadta és felnevelte őt - ezzel a tartozik-követel rovat végleg egyensúlyba kerül.

A rendszerváltást már Budapesten érte meg és mindentől visszavonulva, csöndben figyelt, szórakoztatta a magyar politikusok elképesztő naivitása és hozzá nem értése. Szívesen segített volna nekik, de a kutya se kérte ki a véleményét, s ez mélyen sértette a hiúságát. Ezért elhatározta, hogy móresra tanítja őket, saját kezébe veszi a dolgokat, s a háttérben rejtőzködve megmutatja ezeknek a balekoknak, mit jelent európai szintű üzletembernek lenni.

Ment is minden a maga útján. Egyed Szilvesztert kevesen ismerhették személyesen, de az a kevés jobban félt tőle, mint az ördögtől - egyetlen embert kivéve.

Ez az egy: Györkös Ottó volt, akivel utoljára New Yorkban, egy hirtelenében összetákolt konszern alakuló gyűlésén találkozott, 1967-ben. Nem ismert rá, nem is beszéltek, de az bizonyos, hogy akkor figyelt fel a rendkívül értelmes, talpraesett fiatalemberre, aki úgy csavarta kisujja köré az üzleti praktikákban megöszült öreg rókákat, hogy élvezet volt nézni. Egyed Szilveszter szemében az ész mindenek felett álló istenség volt, még a dollárnál is többre értékelte. Elhatározta hát, hogy megszerzi magának.

Egy egész stábot állított rá, hogy tudjanak meg róla mindent, és - legnagyobb döbbenetére - ekkor derült ki, hogy a tehetséges fiatal üzletember nem más, mint mostoha-lánytestvérének, Olgának a fia, az ő mostoha-unokaöccse, Györkös Ottó. Vagyis, ha úgy vesszük, rokonok.

Legközelebbi találkozásuk alkalmával már éppen elő akart hozakodni a meglepő felfedezéssel, amikor Györkös, mintegy mellékesen, foghegyről megjegyezte:

- Nem emlékszel rám, Szilveszter bácsi? Vagy elfelejtetted volna, hogy egy családba tartozunk?

Mit tehetett mást, megölelte és édes öccsének nevezte az önelégülten vigyorgó Ottót.

És most, íme, ellenfelekké lettek. Nem ő, nem Egyed Szilveszter akarta, hogy így legyen: forradalmári mivoltában érezte magát megbántva. Györkös Ottó, mielőtt úgy döntött, hogy politikai pályára lép, fűtyült eljönni hozzá, a tapasztalt nagybácsihoz, sőt még alkalmat sem adott arra, hogy az idősebb jussán felajánlhassa támogatását, feltéve persze - ezt már ő tette hozzá gondolatban -, hogy a majdani kormányzati intézkedésekben az Egyed-féle irányvonal és akarat érvényesül.

Ráadásul ez már a második megbocsáthatatlan sértés volt Ottó részéről. New Yorkban, amikor felkínálta szakmai segítségét, Györkös Ottó pimaszul a szemébe nevetett és kijelentette, hogy Szilveszter bácsi már túl vén ahhoz, hogy joga volna beleavatkozni az élők dolgába és különben sincs rászorulva senki tanácsára, különösen az olyan elavult marxista eszmék képviselőjétől irtózik, mint a jóságos nagybácsikája, aki akkor hagyta őt faképnél Budapesten, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá.

- Ha gyerekejjel meg tudtam állni a saját lábamon - vágta oda fellengzősen - akkor felnőtt férfiként majd csak eligazodom nélküled is. Jobban tennéd, ha készülnél a túlvilági elszámoltatásra, mert ahogy elnézlek, már nem kell sokáig várnod.

Egyed Szilveszter ekkor felvett egy kis papírszeletkét az íróasztaláról és Ottó elé tartotta.

- Látod ezt a darabka papírt a kezemben?

- Látom. Na és?

- Akkor most nagyon figyelj - és gyöngéden rálehelt. A vékony papírszelet meglibbent, Egyed Szilveszter pedig folytatta: - Így foglak én is téged elfűjni, megsemmisíteni egy lehelettel. E pillanattól nem vagyunk többé rokonok, hanem ellenfelek, sőt ellenségek. Ezt jó, ha az eszedbe vésed.

- Rendben van, kedves bácsi, ha harc, hát legyen harc. De én fogok nevetni a végén! - mondta kevélyen Györkös és zsebre vágott kézzel kísértált Egyed Szilveszter dolgozószobájából. Az ajtóból még visszafordult: - Kívánom a sorstól, hogy elevenen érj meg azt a napot, amikor a győztest üdvözölheted bennem. Kérlek, ha egy mód van rá, addig ne halj meg. Látni akarom az arcodat.

- Ki innen! - rikácsolta az öregember és reszkető kézzel egy sárga pasztillát dugott a nyelve alá.

S most, a sír fel araszolva, egyetlen rövid esztendőnek kellett elteltetnie ahhoz, hogy belássa: életében először nem ő nyeri a játszmát.

Bár sosem próbálta, tudott elegánsan veszíteni. Már csupán a kíváncsiság tartotta benne a lelket: az unokaöccse taktikáját szerette volna megérteni. Mert meg kell adni, jól csinálja a fiú, ezerszerte tisztességesebben, ahogyan ő tette hajdanán, amikor még szórakoztatta a harc. Vannak rejtett csapdái, de nem becsstelenek, inkább kiszámíthatatlanok, váratlanok és roppant leleményesek. Kár, hogy megvénült, gyönyörű küzdelmet vívhatnának egymással.

Györkös nemes vad! Kiváló ellenfél, akit nagy diadal volna legyőzni. Sajnos, késő. Az ő ideje lejárt.

Igazából már csak egyetlen kérdés izgatta:

- Kicsoda Pozsár Vince és mi a szerepe Györkös Ottó politikájában?

17. FEJEZET

- Beszéljen... - nyekeregte az aggastyán. A nagy meleg ellenére lábait pokrócba burkolta, fél arcát eltakarta a sok dioptriás, fekete szarukeretes szemüveg és ettől olyan volt, mint egy gubbasztó halálbagoly. - Mondja el, mit sikerült megtudnia?

Dr. Kárász Magda szánakozva nézte a vénembert és azon tűnődött: vajon mi élteti, mi űzi, hajtja még mindig, amikor tudja jól, hogy már csak búcsúzkodó vendégként időzik testében a lélek. Van-e még valami, amit okvetlenül el kell érnie, s ha igen, mit kezd vele? A halálba, amely nagyon is közel járhat, nem viheti magával, rajta kívül senki hozzátartozója nincs a kerek világon, csak a mérhetetlenül sok pénz és a még több ellenség. Viszolyogva figyelte a Parkinson-kórtól rángatózó csontváz ujjakat, miként markolásszák a karosszék fáját; kerek, golyósima koponyája, mint egy hüllő feje előre feszül, nyáltól nedves szája nyitva, a gyulladástól vöröslő szemek hipnotizálva merednek rá.

Több mint harminc esztendő óta - emberi sorsokon és világrészeken át - hűséges követője ennek az élő halottnak, de már nem tart sokáig: a vereség, ami elkerülhetetlennek látszik, bármelyik pillanatban a sírba viheti.

Kárász Magda még nem volt 15 éves, amikor elveszítette a szüleit és a szüzességét.

Apja a Los Angeleshez tartozó Glendale-ben, egy étterem szakácsaként dolgozott, az anyja ugyanott volt felszolgáló. 56-ban politikai menekülteként érkeztek az Egyesült Államokba. A Kárász-házaspár részt vett a Széna-téri harcokban, s szinte az utolsó pillanatban sikerült átszökniük a határon. Ha egyetlen napot késlekednek, holtbiztosan kötél vár rájuk, különösen Kárász Géza pincérre, akinek nevétől még a legelszántabb párthú kommunistáknak is megremegett a térde.

Kárászné, mint fiatal, kezdő ápolónő, a vérzivataros napokban mindvégig kitartott férje és a felkelők csapata mellett. Kötözte a sebesülteket, kenyeret, vizet, kávé és lőszert osztott, hírvivőként száguldozott a különféle és egymással bizonytalan összeköttetésben álló egységek között, habozás nélkül kockáztatva az életét.

Nagyon szerették egymást a férjével.

A nyolc éves Magdikával nem volt gondjuk: bölcs előrelátással már október huszonhatodikán egyik távoli rokonuknál helyezték el, aki közel lakott az osztrák határhoz, így amikor nekivágtak a nagyvilágnak, alig kellett kitérőt tenniük, hogy azon a novemberi esős éjszakán a kislányt magukhoz vegyék.

Amerikába nyelvtudás és egyetlen fillér nélkül érkeztek, ám a szerencse itt sem pártolt el tőlük - legalábbis ekkor még nem. A Los Angeles-i Magyar Ház közössége karolta fel - más menekültekkel együtt - a családot; munkát, átmeneti lakást szereztek nekik. Kárász ekkor került a magyar tulajdonban lévő étterembe először mosogatónak, majd - ahogy kezdett belejönni az angol nyelvbe - kisebb-nagyobb feladatokat is rábízott a konyhafőnök. Pincér-szaktudásából adódóan egykettőre beletanult az amerikai étkezési szokásokba, rövidesen már önálló szakácsként dolgozott és az ételeit mindenki kedvelte.

Az asszonynak nehezebb volt a helyzete.

A felszolgálással óhatatlanul együtt járó molesztálásokat, a férfiak durva, kíméletlen modorát képtelen volt megszokni. Mindamelletts sosem panaszkodott, végezte a feladatát összeszorított fogakkal, néhanapján még egy-egy kényszeredett mosolyt is magára erőltetett, így leplezve,

hogy a töredékét sem érti annak, amit a vendégek mondanak. Kettőjük fizetéséből tűrhetően megéltek, a hitelbe vásárolt ház részleteit pontosan fizették a banknak és az öt éves Ford árát is törlesztették, amit munkába állásuk után egy héttel vettek meg az étterem gazdájától.

A kislány sokkal gyorsabban beilleszkedett az új környezetbe.

Hat hónap múlva már folyékonyan beszélt angolul - káprázatos nyelvézéke segítette később a francia és a német nyelv megtanulásában is -, könnyedén behozta, sőt le is hagyta az amerikai gyerekek tudásszintjét. A kezdeti ugratásokat nem, vagy alig érzékelte és egyáltalán nem vette a szívére. Pillanatok alatt barátnőkre tett szert, s még be sem fejezte az első évet, egyike lett az iskola kedvenceinek.

A Kárász-házaspár egy rivális gengszter-banda csetepatéja során lett a lövöldözés véletlen áldozata. Senki nem sérült meg, a bandatagok sem. Csak ők ketten... Az étterem bejárata előtt érte őket a golyó.

Úgy haltak meg, hogy még tartoztak a ház árának a felével.

A sors rettenetes tréfája, hogy a budapesti harcokat egyetlen karcolás nélkül megúszták - mégis egy kósza géppisztoly-sorozat végzett velük Glendale kellős közepén. A megárvult kiskorú lány kapott egy szerény összeget a biztosítótól, de ez túl kevés volt ahhoz, hogy rendezze az adósságokat.

Nem volt választása. A bank sajnálkozott, de házat el kellett hagynia és az iskolából is kimaradt.

Az egyetlen hely, ahová mehetett - az utca.

A feltűnően szép, jó alakú, dekoratív leány kelendőnek árucikknek bizonyult, s azonnal lecsaptak rá a szexpiac vámszedői: Magda egy masszázs-szalonnak álcázott huszadrangú bordélyházban találta magát. Nem sokáig. Fél évbe se tellett, s már az egyik - sokkal előkelőbb - Santa Monica-i éjszakai lokál magas tarifájú, luxus üdvöskéjeként járt kézről-kézre idős, de annál gazdagabb üzletemberek, politikusok körében. Hamarosan vetekedett a híre a legnevesebb filmsztárokéval, aktfotói sűrűn jelentek meg a szex-világlapok címlapján, az Universal filmgyár még kisebb karakterszerepeket is rábízott.

Itt, ebben a fülledt levegőjű, erotikától átítatott világban talált rá évekkal később Egyed Szilveszter, aki akkor a hatvanhatodik esztendejét taposta, s bár férfiereje a végét járta, voltak elvárásai az élettől. Megragadta a leány rendkívüli szépsége, értelemről csillogó tekintete, de még inkább az, hogy első együtt töltött éjszakájukon kiderült, a gyönyörű örömlány magyar származású és magyarul lehet vele társalogni, s ami Egyed számára fontos volt: nem is akárhogy.

- Hajlandó állandó barátjának elfogadni? - kérdezte akkor tőle. - Ígérem, nem bánja meg.

- Az attól függ... - válaszolta Magda.

- Mitől?

- Ha garantálja, hogy tanulhatok, odamegyek, ahová akarja és azt tesz velem, amihez kedve van.

- Áll az alku. Reggel szedje össze a holmiját és velem jön New Yorkba. E perctől én viselem a gondját, kitanítatom, velem lakik, mellettem fog dolgozni, megismeri a pénzszerkesztést, olyan lesz, mintha a titkárnőm lenne, s ha éppen Európába visz az utam, elkísér. Többé nem válunk el egymástól. De egyet meg kell ígérnie.

- S mi lenne az?

- Rajtam kívül nem lesz senkije és engedelmeskedik minden utasításomnak. A javát akarom. Soha többé nem kell pénzért árulnia a testét, kivéve, ha én kérem bizonyos céljaim érdekében. Nagyvilági nővé teszem magát, de ennek az ára a maradéktalan hűség és engedelmesség.

Magda rábólintott - és nem bánta meg.

Egyed még tíz éven át kezelte szeretőjeként, bár egyre csökkenőbb igényekkel, végül teljesen megszűnt közöttük a szexualitás, és fokozatosan leány-apa kapcsolat alakult ki közöttük. Magda Párizsban szerzett közgazdász és jogi diplomát, még hozzá kitüntetéssel, de ami ennél is százszor értékeesebb volt: Egyed Szilveszter okos, mindenre kiterjedő irányítása mellett tökéletesen kiismerte a nemzetközi pénzvilág legrejtettebb rafinériáit. Nem létezett titkuk egymás előtt - legalábbis Magda így tudta. S amikor Egyed úgy döntött, hogy hazatelepül Magyarországra, egy pillanatig sem volt kétséges, hogy dr. Kárász Magda oda is követi, néhány más személlyel együtt, akik Egyed szűkebb csapatának tagjai voltak.

Magyarországon akkor kezdett elhidegülni köztük a viszony, amikor Egyed Szilveszter politizálásra adta a fejét. Magda világéletében megvetette a politikusokat, szülei sorsának megrontóját látta bennük, és csak nagyfokú önuralommal volt képes követni atyai barátját a szívből gyűlölt úton. Mindamellet hűségesen kitartott mellette, mert lekötelezettnek érezte magát az aggastyánná vénült szeretővel szemben, aki - mint ígérte - valóban művelt, gazdag dámát faragott belőle, az egykori örömlányból.

Több mint harminc év kötötte össze őket. Olyan hosszú idő ez, ami már-már egy házassággal felér.

Magda gondolatban keresztet vetett, úgy válaszolt:

- Hogy mit sikerült megtudnom? Mindent és semmit. Györkös Ottó játszik, titkolózik, lyukat beszél a párttagjai és az újságírók hasába, de egyetlen konkrétumot ki nem ejt a száján, még a választási program alaptéziseit is a tagsággal mondatta el. És micsoda tagság, uramisten, azt látnia kéne. A város söpredéke, csupa melós, külvárosi csöcselék.

- És Párkai? Ő hogy került a képbe?

- Nos, ez az, amit végképp nem értek. A professzor, ha jók az értesüléseim, soha életében nem foglalkozott politikával, sem itthon, sem Amerikában. Elképzelésem sincs, mivel tudta Györkös rávenni, hogy a katedráját feladva hazajöjjön és neki korteskedjék. Ez is egyike azoknak a rejtélyeknek, amelyek megfejtéséhez én kevés vagyok. Pénz? Kizárható, mert Párkai dúsgazdag ember, tudományos munkásságával szerzett vagyona és elhunyt felesége révén, akitől örökölt, sokszoros milliomos. Hírnév, rang? Van neki, több is, mint szeretné. Egyszerűen nem értem!

- Igen, ez valóban különös. Nem tudnánk megvenni?

- Megpróbálhatjuk. Van egy ötletem, ehhez kérem a hozzájárulását, talán sikerül. Megbeszéltem Kékessel, a devizafőosztály vezetőjével - ő még Bostonból ismeri, két éven át a tanítványa volt -, hívja meg a Hiltonba vacsorára. Párkai ugyanis ott lakik. Kékes a mi emberünk, a tenyereimből eszik...

- Legalább juttat neki néha egy-egy falatkát? - mekegett az öreg, amit akár nevetésnek is lehetett venni, ha nagyon akarta az ember.

- No de Egyed úr!... - ráncolta a homlokát sértődötten Magda. - Ez ízléstelen volt.

- Tartogassa másoknak a szende kislányszerepét. Folytassa. Tehát mi van Kékessel?

- Kékes azt mondta a professzornak, hogy amennyiben nincs ellene kifogása, szeretné a barátnőjét is bemutatni, aki természetesen én leszek. Külön érkezünk, én valamivel hamarabb. Kékes majd odatelefonál az étterembe, hogy az édesanyját váratlanul kórházba kellett vinnie, egy órányi türelmet kér, így ott maradunk bizalmas kettesben Párkaival. Remélem, a többi már gyerekjáték lesz.

- Csak ne legyen olyan biztos a dolgában - károgta az aggastyán. - Azzal az izével, azzal a segédmunkással sem tudott elbánni.

- Pozsárra gondol, elnök úr? - Magda zöldeskék szemei összeszűkültek a haragtól. - A kis hülye! Azt hiszi, olyan könnyen kiszabadul a kezeim közül! Keservesen megbánja még, hogy ellenkezni mert velem! Térden állva fog könyörögni, hogy a szoknyám szélét megérinthesse. Sőt már könyörgött is, tegnap este randevút kért, szeretne feljönni hozzám.

- Valóban? És mit válaszolt?

- Mit válaszoljak?

- Természetesen, azt, hogy igen. De most ne álljon meg félúton, ha kell, maga erőszakolja meg őt, az a fontos, hogy minden rögzítve legyen. A mikrofonokat, a kamerákat ellenőriztesse, nehogy az utolsó pillanatban derüljön ki, hogy valami baj van velük. Tökéletes képet és hangot akarok, megértette? Közelképeket! Sokért nem adnám, ha láthatnám Ottó úrfi arcát, amint megpillantja a kedvencét a maga meztelen combjai között. Ha sikerül, a markunkban tartjuk a fiatalembert és rajta keresztül Györköst és a csapatát is. Térjünk a lényegre: tudja már, mi a fiatalember szerepe Györkös mellett?

- Sajnos, csalódást kell okoznom, nem tudom. A nő, akit ráállítottam, olyan buta, mint a sötét éjszaka, minden áldott nap ott sündörög a Pozsár családnál, de semmi eredmény. Ez a senkiházi vagy bolond, vagy zseni. Középút nem lehetséges. Mindenesetre a kampánynyitó nagygyűlésen olyan kerek beszédet vágott ki, hogy az emberek felállva tapsoltak neki. Parancsoljon, itt van a teljes felvétel a gyűlésről - nyújtott át egy videokazettát.

- Rakja be a készülékbe, majd később megnézem. Más?

- Krajcsákék eltűntek, fogalmam sincs, mi van velük. Könnyen lehet, hogy lebuktak, így átmenetileg az a vonal bedugult. Szomódi közelébe férközni lehetetlenség...

- Nem szeretem azt a szót, hogy lehetetlen. Kedvesem, jól néztem volna ki, ha én...

- Tudom a leckét, a maga idejében ez ismeretlen fogalom volt - szakította félbe tisztelenül Kárász Magda. - Csakhogy most más világot élünk, drága barátom. Nyakunkon az új évezred.

Az aggastyán reszkető kezével a szemüvegét törölgette. Vaksin pislogott a nőre, nem válaszolt. Amikor végre megszólalt, hangja a szokottnál is fakóbb volt.

- Mi a véleménye, de őszintén: megnyeri Györkös a választást?

- A jövőbelátás nem az én specialitásom...

- Ne térjen ki a kérdés elől!

- Szó sincs róla, nem akarok kitérni. De nem könnyű megjósolni, mi történik egy hónap múlva. Györkös rendkívül ügyes szónok, a kampánygyűlésein napról-napra egyre többen vannak, legutóbb például egy egész futballstadiont töltött meg. Negyvenezer ember! Ugyanakkor lehetetlen... ööö... bocsánat... nehéz a kártyái mögé látni. De ha mindenáron az igazságot akarja hallani, szerintem győzni fog, és kényelmes parlamenti többséggel alakíthat kormányt.

- Mire alapozza ezt a határozott véleményét? Netán maga is behódolt neki?

- Bizonyos mértékig, igen. Mindig tiszteltem az erős embereket, s ha nem volna meleg vagy biszex - legalábbis ez a pletyka járja róla -, megkérném a kezét, az sem érdekelne, hogy mellettem fiúi vagy barátnői lennének. Istenem, senki sincs hiba nélkül. Ami a választást illeti, nos, van egy behozhatatlan előnye velünk és a többi párttal szemben. Ön és a többi pártvezér egymást akarják legyőzni, Györkös pedig a választókat kívánja meggyőzni. Elnézést kérek a szójátékért... de tökéletesen fedi a valóságot! Györkös Ottó nem törődik senkivel, ránk se bagózik, mi viszont csakis és kizárólag vele foglalkozunk, a reklámhadjáratunk nulla, az ellenkampányunk lagymatag, úgyszólván kimerül abban, hogy kémkedünk utána. Mondhatok valami személyeset?

- Mondja.

- Sokszor az az érzésem, hogy maga nem is megverni akarja Györkös Ottót, hanem támogatni...

- Hallgasson! - rikoltott fel a vénember.

- Bocsánatot kérek... túl messzire merészkedtem.

Az öregember feje a mellére billent, szeme lecsukódott. Magda meg volt győződve róla, hogy alszik. Sípólva, szaggatottan vette a levegőt, rángatózó kezei nekikoccantak a karosszék oldalának. Pipaszár nyaka oldalra dőlt, szája lefittyedt és vékony csíkban csurgott állára a nyál. Gusztustalan, visszataszító látvány volt. Hogy volt képes ezzel a csúfsággal évekig egy ágyban aludni? - gondolta szégyenkezve.

Hosszú percek teltek el így. Magda már menni készült, amikor az aggastyán feltekintett. A nő meglepve látta, hogy az öreg mosolyog.

- Maradjon még... Igaza van, nem akarom legyőzni Györkös Ottót. Már nem. Egyetlen vágyam van: találkozni szeretnék vele személyesen. Ha ezt elintézi, szabadon eresztem, megkapja a végkielégítését és akár holnap beállhat hozzájuk kampányfőnöknek. Mondja le a találkozót Párkaival, felejtse el Kékest, Pozsárt és azt a munkásasszonyt, s azonnali hatállyal rúgja ki a maradék beépített emberét. Koncentráljon arra, hogy összejöhessek az unokaöccsémmel.

- A... az unokaöccsével? Kiről beszél, Egyed úr?

- Györkös Ottóról. Menjen el hozzá, boruljon előtte térdre, vagy csináljon, amit jónak lát, a részletek nem érdekelnek. Hozza nekem ide Ottót, lehetőleg még ma. És mondja meg neki azt is, ha volna erőm, magam mennék el hozzá, hogy tiszteletemet tegyem. Megértett?

- Nem egészen... - mondta döbbenten Kárász Magda. - Györkös Ottó az ön unokaöccse? Soha nem beszélt erről, még csak célzást sem tett rá. Ezt nem érdekelttem meg magától, Szilveszter.

- Megvolt az okom, elégedjen meg ennyivel. Tegye, amit kértem. Menjen már! Siessen! De még előtte rendelje ide az ügyvédemet, most azonnal.

Györkös Ottó még aznap délután megjelent Egyed Szilveszter rózsadombi villájában. Több mint három órán át tartott a találkozó, és átnyúlt az estébe.

Amikor a vörös salakkal felszórt úton a kijáráthoz ért, zsebkendőt vett elő és megtörölte könnyben úszó szeméit. Arcát égnek emelte és azt mormolta:

- Na, Uramisten, én már megtettem, ami tőlem telhető, most te következél!

Pozsár Vince sorsa megpecsételődni látszott.

18. FEJEZET

Amikor Györkös Ottó belépett Egyed Szilveszter szobájába, az öregember ölében nyitott fényképalbum hevert, az asztalon félig telt pohárban citromos limonádé, az italban jégkockák úszkáltak, a helyiséget átlengte valami különös, áporodott, fanyar illat.

A teste nem mozdult, csak a fejét fordította lassan az érkező felé. Zsebkendőjét kotort elő háziköntöse zsebéből és nedvező szemét törölgette, közben szaporán pislogott. Visszarakta az arcát eltakaráó szemüvegét, az ujjnyi vastag nehéz lencse lehúzta az orrára a fekete szarukeretet. Nyögdécselve köhintett, majd a Parkinson-kórtól rángó kezével nehézkesen a pohárért nyúlt és ivott egy kortyot a limonádéból. Az ital kiloccsant, végigcsurgott az állán, lefolyt a nyakáig, köntöse ujjával törölte le.

Mindkettőjükön látszott, hogy megrendítette őket a találkozás. Györkös még mindig az ajtónál állt, várva, hogy beljebb invitálják, az öregember pedig egyszerűen képtelen volt megszólalni.

Végre nagy keservesen annyit sikerült kipróbálnia a torkán:

- Hát eljöttél... - nem folytathatta, mert köhögési hullám tört rá. Ismét ivott a limonádéból.

- Hívtál - mondta Györkös kimérten és egy lépéssel közelebb jött.

Hallgattak. Egymást nézték, vizsgálgatták.

Harminc éve nem találkoztak személyesen.

Györköst váratlanul érte a nagybácsi rozszantsága, arcának pergamenszerű szürkése, s az, ahogyan feje és a keze ütemesen reszket, ami alighanem már a teljes leépülés jele. Egy pillanatra átfutott rajta a szánakozás, ugyanakkor felágaskodott benne az évtizedek alatt felgyülemlett harag is, annak az ádáz küzdelemnek az emléke, amit egymás ellen folytattak. Most, amint csöndben figyelte a másikat, rádöbbsent, hogy amióta az esztét tudja, Szilveszter bácsi mindig is úgy jelent meg az életében, mint agg varázsló, aki abban a pillanatban lépett ki egy borzalmas rémmeséből, csak a hegyes sipka hiányzott a fejéről. Még kamaszodó korában is szentül meg volt győződve, hogy Szilveszter bácsi bárkit képes varangyos békává változtatni, s ha vele álmodott - ami sokszor megesett -, babonás rémülettel, a halálfélelemtől reszketve ébredt.

Egyed Szilveszter is a múltban járt.

Felidézte magában azt a percet, amikor 1935-ben, egy nyári éjszakán először tartotta karjaiban mostohanővére újszülött gyermekét és azt, amikor 1946 márciusában a megözvegyült, s már halálos beteg Györkösné Egyed Olgának szavát adta, hogy gondját viseli a fiának. Györkös Kálmán, soha nem tért vissza a háborúból, csupán pár soros hivatalos levélben tudatta a korábbi hadügyminisztérium, hogy a brijanszki mocsaragnál hősi halált halt. Olga egyetlen pillanatig sem volt képes beletörődni férje elvesztésébe, szinte törvényszerű volt, hogy követi a síron túlra is. Valójában tüdőgyulladás vitte el.

A kívülállónak úgy tűnhetett, hogy az akkor tizenegy éves fiút nem rázta meg túlságosan az árvaság, mindenestre, semmi jelét nem mutatta, hogy össze volna törve lelkileg.

Azt senki sem sejtette, még maga Szilveszter bácsi sem, hogy éjszakánként, amikor bizonyos lehetett abban, hogy nem hallhatják, hajnalig zokog, a párnába fúrva az arcát. Betegesen irtózott attól, hogy lelki életét másokkal megossza, s ebben közrejátszott a szigorú, csak a pénznek élő nagybácsi rideg, minden szépet és jót elutasító modora is. Ottó tudta, hogy Egyed

Szilveszter nem vérszerinti rokon, éppen ezért nem volt hajlandó eltérni, hogy atyáskodjék felette. Örült, hogy lecsukták, de még jobban, amikor a börtönből való szabadulása után ismét nyakába vette a világot és visszament Nyugatra.

Egyed Szilveszternek - összeköttetései és némi kenőpénz révén - még letartóztatása előtt sikerült elintéznie, hogy a családi házat Ottó nevére írják és töröljék az államosítandó ingatlanok listájáról. A gyerekek lakásgondja tehát nem volt. Délutánonként egy boltban kifutófiúként dolgozott, ebből a pénzből, no meg a havonként kapott apanázból tartotta fenn magát - a nagybácsi ebben a hitben hagyta el az országot.

Az iskolában Ottót tekintették a legkiválóbb úttörőnek, a gimnáziumban az elkötelezett, politikailag magasan képzett, művelt DISZ-esek közé tartozott, soha ki nem maradt a tanulmányi versenyekből és sorra nyerte valamennyit, az egyetemen senki sem akadt, aki megkérdőjelezte volna fényes karrierjét, valamelyik kiemelkedő nagyvállalat, vagy egy minisztériumi főosztály élén. Őt, a kommunista mintafjút tekintették a jövő letéteményesének, kire még nagy feladatok várnak a szocializmus építése terén.

1956-ban az elsők között volt, aki az osztrák határ felé vette az irányt... Gyűlölte a rendszert!

Ha valakinek eszébe jut átvizsgálni a ruháit, igencsak meglepődött volna: legkevesebb három-négy millió dollár értékű gyémánt és briliáns volt bevarrva a kabátja bélésébe, szebb napokra várva! Szerencséjére senki nem volt kíváncsi a szerény, halk szavú, angolul, németül anyanyelvi szinten beszélő fiatalember kopott ruházatának titkaira, ráadásul a homlokán alvadt vértől vöröslő kötés borította azt a sebet, melyet önmagán ejtett egy borotvával a nagyobb hitelesség kedvéért.

Angol tudásának köszönhetően a legelső transzporttal sikerült Amerikába jutnia, ahol letelepedési engedélyt és továbbtanulásához állami ösztöndíjat kapott.

Az első két évet a beilleszkedésnek szentelte. Minél alaposabban meg akarta ismerni az amerikai életformát, az adózási rendszert és a törvények kiskapuit. Nappal egyetemre járt, hazai közgazdasági diplomájából tett különbözetit, mellette jogot tanult. A doktori címet viszont sosem használta.

Este és éjszaka egy étteremben mosogatta a koszos tányérokat, később pincér lett és újság-kihordást is vállalt, mindeközben titokban tőzsdézni kezdett. Három év múlva soronkívül elnyerte az állampolgárságot, ekkorra úgy ismerték a nevét, mint akire figyelni kell a pénzvilágban.

Az ötödik évben többségi társtulajdonosa lett egy háztartási gépeket gyártó részvénytársaságnak, valamint egy luxus lakótelepet építő vállalatnak Dél-Kaliforniában. Tíz év kellett ahhoz, hogy vagyonát megsokszorozza, és rákerüljön a százötven leggazdagabb embert felsoroló listára. Voltak, akik szívesen látták volna egy halottas kocsiban kiterítve, barátainak és ellenségeinek száma egyenes arányban nőtt bankbetétjének összegével. Az előkelő társaság kedvenceként emlegették, nem létezett estély, garden party, ahol ne az ő nevét jegyezték volna a meghívandók élére. Nőügyei nem voltak, ezzel szemben szívesen mutatkozott sportolók - kétméteres kosarasok és híres nehézsúlyú ökölvívók - körében, akik afféle házi bankárnak tartották, aranyszívű fejőstehénnek, kinél egy-két ezer dollár borralalónak számít.

Egyed Szilveszter ekkortájt ismerte meg és kezdett nyomoztatni utána.

Személyesen kereste fel, de már az első - s mint később kiderült, az egyetlen - találkozásuk kudarcba fulladt: az öntelt, túlságosan is magabiztos fiatalember lekezelően bánt vele és a nagy hatalmú pénzember ezt nem viselhette el. Ottó kerekperec a szemébe nevetett és kijelentette, nincs rászorulva, a rokoni ölelésekből pedig köszöni szépen, nem kér. Eddig is jól

megvoltak egymás nélkül, ezután is ellesznek valahogy. Menjen ki-ki a maga útján, jobb a múltat lezárni és elfelejteni.

Ettől kezdve ellenfelek lettek, könyörtelen ellenségek, akiket egyetlen cél vezérelt: a másik megsemmisítése. Ottót a hiúság hajtotta, az öregembert a megalázottság miatti bosszúvágy. Ha Egyed Szilveszter egyet lépett, Ottó kettőt tett keresztbe és nem bánta, hogy néhány milliót veszít, ha ezzel sikerül borsot törnie a mostoha nagybácsi orra alá. Mániákusan hitte, hogy anyja azért nem tanulhatott, mert a „fogadott gyerek” elorozta előle a lehetőséget és ezért most neki kötelessége visszavágnia.

Gyűlöletét csak fokozta, hogy kiderült: az öregúr a háttérből óriási összegekkel támogatja a nemzetközi baloldal véres terrorakcióit, holott az igazság az volt, hogy Egyed Szilveszter csupán a pártoknak utalta át a pénzét, azt még véletlenül sem kötötték az orrára, mire használják a millióit. Ez azonban Ottó szemében nem lehetett mentség, és elhatározta, onnan fog támadni, ahonnan a legfájdalmasabb sebet ejtheti: az otthoni politikai köröket fordítja ellene.

Felszámolta amerikai, európai érdekeltségeit, és 1971-ben kérvényezte a magyar állampolgárságát, s miután megkapta, azonnal hazaköltözött. Ekkor, mindent egybevetve, húsz milliárdnyi készpénz-vagyon felett rendelkezett, de a magyar hatóságoknak csupán egyszázadát vallotta be, a többit különféle svájci bankokban, titkos számlákon kamatoztatta...

Mindketten kissé megzavarodva, a pillanat képtelenségétől bénultan meredtek egymásra. Percek teltek el így és egyikük sem tudott megszólalni.

Végül a fiatalabbik volt az, akinek sikerült erőt vennie magán.

- Szervusz, Szilveszter bácsi.

- Szervusz, Ottó - zihálta az öreg. Keze rebbent, hogy kinyújtsa, aztán visszahanyatlott a térdére. - Ül le, ne ácsorogj itt előttem, mint egy hősi szobor. Nem Amerikában vagyunk.

- Köszönöm! - mondta Györkös és lehuppant a szemközti fotelba. Elhűlve figyelte a vénember fejének, aszott kezének rángatózását, s amikor a hullószőrű szemek végigtapogatták, ugyanúgy futkározott hátán a hideg, mint gyerekkorában. Űristen, miként lehetséges, hogy ez a test egyáltalán működik, hiszen alig pislákol már benne élet. Legutolsó találkozásukkor még egészen jól tartotta magát, hangja sem volt ennyire fakó és erőtlen, az esze pedig vágott, mint az éles szamuráj kard. Miként néhány órával ezelőtt dr. Kárász Magda, ő is azon tűnődött: vajon mi hajtja még mindig, mi ad értelmet annak az elkeseredett küzdelemnek, amit ellen folytat? Pénz? Ugyan! A milliárdjait nem dughatja el a koporsóba, amely - ismervén mindenre kiterjedő figyelmét - talán már itt várja készenlétben valamelyik szobában, gondosan méretre szabva, és naponta megsemmisíti, nem lopták-e el.

- Feletted is eljárt az idő - nyekeregte az aggastyán, kárörvendő mosollyal a ráncain.

- Majdnem pontosan napra, éppen harminc esztendeje találkoztunk utoljára - felelte hűvösen Györkös. - Egyikünk sem lett fiatalabb.

- Hát nem... - Egyed reszkető feje a mellére bukkott, mintha kimerítette volna a néhány szavas mondat. A fényképalbum megcsúszott, Györkösnek kellett utánakapnia, nehogy leessen.

Csodálkozva látta, hogy a nyitott albumból az édesanyja fiatalkori arcképe mosolyog rá.

Kérdően nézett a nagybácsira.

- Igen, az anyád képét nézegettem... - suttogta Egyed Szilveszter. - Hasonlítsz rá. Ahogy öregszel, egyre inkább hasonlítasz az anyádra. Akarod magad látni kisfiúként? Nézd, itt vagy, apáddal együtt. Ez a felvétel akkor készült, amikor Kálmánt kivitték a frontra. Édesanyád ajándéka. Megtartottam... nem is tudom, miért. Emlékszel még apádra?

- Kevésbé... homályosan... Itt hat-hét éves lehetek - vette át az öregtől Györkös az albumot. Mélázva nézegette a göndör hajú szőke kisfiút és a magas, sudár termetű férfit. Visszalapozott anyja fényképéhez. Madonnaarcú, szép ifjú nőt látott a képen, szeméből szelídség és tisztaság áradt, ajkán alig észrevehető, kissé félénk mosoly derengett. Bal válla enyhén előredőlt, fejét jobb tenyerére hajtotta, apró, gyémántköves gyűrű díszítette a kisujját.

- És a karikagyűrűje? Hogyhogy nem viseli? - kérdezte csodálkozva.

- Itt még lány volt, tizennyolc éves, és azt reméltem, hogy én leszek a férje.

- Te? - döbbsen meg Györkös. - A saját testvéredet akartad elvenni?

- Nagyon jól tudod, hogy nem voltunk vérszerinti testvérek. Együtt nőttünk fel, ez minden. Ne tegyél úgy, mintha most hallanád először. Éppen ezt vágtad a fejemhez a találkozásunkkor. Vagy már nem is emlékszel rá?

- Ne haragudj... igazad van, őszintén sajnálom! - érintette meg az öregember karját Györkös. - Bolond voltam, éretlen, beképzelt tacsó, és ezerszer megbántam. Kérlek, bocsáss meg, ha tudsz. De azt tényleg nem sejtettem és anyám sem beszélt róla soha, hogy szerelmes voltál belé.

- Mert fogalma sem volt róla. Én ekkortájt Párizsban éltem, levelet is ritkán mertem küldeni, s akkor is csak néhány szavas üdvözlést, aláírás nélkül, mert nem akartam kitenni a családot a politikai rendőrség zaklatásának. Nem a legjobb hírem volt annak idején Magyarországon. Abban reménykedtem, én bolond, hogy Olga utánam jön. Amikor megfelelő anyagi hátteret sikerült kialakítanom, hívtam őt, látogasson meg és ekkor derült ki, hogy Györkös Kálmán megjelent a színen. Fényképet is kaptam, amin ketten voltak, kéz a kézben, ragyogva a boldogságtól, s rögtön tudtam, hogy egy olyan férfiszépséggel, mint apád volt, sohasem vehetném fel a versenyt. Ezután még párszor találkoztunk: például a te születésedkor és persze 1945-ben, de már özvegyként láttam viszont édesanyádat. Meg se fordult a fejemben, hogy feleségül kérjem, nem is lett volna értelme. Rám bízott, hogy vigyázzak rád, s én mit tehettem volna mást, igent mondtam. Nem váltam be pótapának, ugye?

- Most mit vársz tőlem, mit mondjak...? - nevetett kényszeredetten Györkös. - Gyanítom, nemigen kedvelted az apámat.

- Hogy nem kedveltem? - visított fel az öregember. - Gyűlöltem! Érted? Igen, gyűlöltem, meg tudtam volna ölni, amiért elrabolta tőlem a legszentebbet, az egyetlen lényt, akit egész életem során szeretni voltam képes. És rajta keresztül gyűlöltelek téged és elátkoztam ezerszer, milliószor mindent és mindenkit, a világot, az országot, ahol éltetek, de leginkább önmagamat, amiért hagytam, hogy Olga másé legyen. Amikor ellened harcoltam, a múlttal hadakoztam, az apádat láttam benned, az iránta érzett bosszúvágy hajtott... s mellesleg a te hallatlan pimaszságod. A vigyorgóban ő köszönt vissza, Györkös Kálmán, és én ezt az utálatos vigyort mindörökké le akartam törölni a képedről.

- Halvány sejtelmem sem volt minderről. Én csupán üzleti...

- Hja, édes fiam, ne feledd, nekem legalább olyan konok fejem van, mint neked. Azonkívül remek küzdőtárs vagy, ösztönző hatással voltál rám. Már-már szinte élveztem a harcot.

- Bevallom, megrendített mindaz, amiket hallottam, s ha korábban tudom, talán sok minden nem így alakul, és én is bizonyára másképpen közeledek hozzád. De ha eddig magadba zártad, miért mondod el most, amikor ugyanúgy ellenfelek vagyunk, mint régen, ha nem még jobban?

- Hogy miért? Nos, ezért kértem, hogy gyere el. Le kívánom zárni a múltat. Érzem, hogy már kevés időm van hátra és nem akarok rendezetlen ügyeket hagyni magam után. Te vagy az egyetlen rokonom...

- Rokonod? Hiszen éppen az előbb...

- Ne szakíts félbe! Mindegy, mit mondtam! Akkor a múltról beszéltünk, most a jelenről. A múltra borítsunk fátylat, elszállt, fölösleges felhánytorgatni, mi történt hetven valahány évvel ezelőtt. Én Egyed vagyok, és épp úgy, mint te, a családhoz tartozom. Ha a te nagyszüleid, akiket én anyámként és apámként tisztetek, nem fogadnak be, nem nevelnek úgy, mint a saját gyermeküket, valószínűleg nem érem meg az óvodáskort sem. Ezért úgy határoztam, véget vetek ennek az értelmetlen marakodásnak, ami közöttünk folyik. Vedd tudomásul, elismerem, hogy legyőztél, s ami a legfurcsább, még csak nem is bánkódom emiatt, ellenkezőleg, imponálsz nekem. Igen, legyőztél a koroddal, az eszeddel, a kitartásoddal és a sikereiddel, amiket mindig elismertem és bámultam. Békét ajánlok, Ottó, és még valamit, de erről majd később. Most először tudni akarom: hajlandó vagy-e kibékülni velem?

- Szilveszter bácsi... - mondta a megindultságtól elfúló hangon Györkös -, én lennék a legboldogabb, ha megszűnne köztünk ez az áldatlan állapot. Sajnálom, hogy ez a pillanat nem harminc vagy ötven esztendővel korábban történt. Szeretnék megölelni!

- Gyere - sóhajtott az aggastyán. - Ölelj meg és ülj ide mellém. Húzd közelebb a fotelodat, mert nehezemre esik a beszéd, pedig még sok mondanivalóm van. Tehát szent a béke, öcsém?

- A nagybátyám vagy, testestől, lelkestől! Apám helyett az apámnak tekintelek!

- Jól van, köszönöm, fiam - bólintott Egyed Szilveszter mélyet sóhajtván és letörölte arcáról a könnyeket. - Akkor most beszéljünk a jövőről. Mondd meg nekem, miért akarsz miniszterelnök lenni? De ne hazudj! A hatalom érdekel?

- Nem, esküszöm az anyám emlékére, hogy semmiféle hatalomvágy nincs bennem. Lehet, hogy kissé színpadiasan, vagy ha neked úgy jobban tetszik, nevetségesen, patetikusan hangzik, de a legőszintébb hazafiúi érzélem vezérel. Számomra nem üres politikai szólam, hogy az országot kivezesse abból a gazdasági és erkölcsi válságból, amelybe az elmúlt évtizedek sodorták. Gyerek- és ifjúfejjel, majd később hellyel-közel húsz éven át felnőttként lehetőségem volt megismerni az elmúlt rezsimeket, mivel benne éltem, és teljes szívemből megundorodtam tőle...

- Nem csodálom...

- Amikor elkezdődött a bomlás, s már látni lehetett, hogy a rendszer összeomlik, mert egyszerűen nincs más kiút, elhatároztam, hogy a hátralévő életemet és teljes vagyonomat arra használom, hogy helyrehozzam azokat a bűnöket, melyeknek egy időben magam is részese és okozója voltam. Ilyen léhűtő világcsavargó szájából, mint én, elismerem, ez eléggé hihetetlen, de próbáld félretenni az előítéletedet: igenis, én halálos komolyan gondolom a küldetésemet, és végre is hajtom tűzön-vízen át.

- Hiszek neked - bólintott a nagybácsi. Reszkető kézzel felemelte a poharat és ivott egy korty limonádét. Néhány csöpp lecsurgott az állára, Ottó zsebkendőjével gyöngéden megtörölte.

- Természetesen - folytatta Györkös - ezt így, ahogy most neked, nem mondhatom ki a világ előtt, mert a bolondok házába csuknának, egy szavam sem hinnék el. Önzetlenség és őszinteség a politikában mindig gyanút ébreszt. Ezért hát szajkózom én is azt, amit általában szoktak, s csak óvatosan csöpögtetem az új szellemet azokba, akik erre érettek. Mivel rajtad kívül nekem sincs senkim, az sem érdekel, ha az utolsó fillérem rámegy, csak sikerüljön. Bizakodó vagyok, mert vannak néhányan, akik megértenek s az én utamat akarják járni. Nem sokan, de éppen elegendő ahhoz, hogy egy jobb, reményteljesebb irányba fordítsuk az ország szekerének rúdját. Ennek a népnek boldognak és sikeresnek kell lennie, ha belepusztul is!

- Szép - mondta Egyed Szilveszter. - Gyönyörű eszme és nincs okom kételkedni abban, hogy igazán hiszed és meg is valósítod. A képességeidet volt alkalmam megtapasztalni. Mennyi pénzéd van?

Györkös megrezzent, még működött benne a régi reflex, de aztán válaszolt.

- Ha mindent összevetek, mintegy huszonöt milliárd dollár fölött rendelkezem. Az itthoni vállalataimat eladtam, az amerikai és európai érdekeltségeimet pedig még akkor felszámoltam, mielőtt visszaköltöztem Magyarországra. Mint miniszterelnöknek nem is volna illendő, hogy saját hazámmal szemben üzleteljek, ennek még a látszatát is el akarom kerülni.

- Vagyis ezért szabadultál meg a cégeidtől - nevetett göcögve Egyed. - Sok álmatlan éjszakát okoztál nekem azzal a lépésseddel, te betyár, de az a gyanúm, nem csak nekem, hanem sokunknak. Tehát huszonöt milliárd dollár, annyit mondtál, ugye? Nem kis összeg, ezzel már lehet valamit kezdeni, s akkor még vegyél hozzá hatvan milliárdot. Mert nekem meg ennyi van és úgy döntöttem, téged teszek meg kizárólagos örökösömmé, a mai naptól szabadon rendelkezhetsz a vagyonommal. Tessék, olvasd el ezt a papírt. Ez az a bizonyos másik dolog, amiről sürgősen beszélni akartam veled.

Györkösnek elakadt a lélegzete a váratlan és hihetetlen ajánlattól. Torkában dobogó szívvel olvasta a végrendelet másolatát és az Egyed-vagyon feletti teljes körű felhasználási jogot biztosító okiratot. Minden az ő nevére került, a pénz, a bank, s még ez a ház is, ahol beszélgettek. E pillanattól a földkerekség egyik leggazdagabb emberének tudhatta magát.

- Uramisten! - suttogta szédelegve. - Jézusmária, Szilveszter bácsi! Ez együttesen többszöröse a magyar államadósságnak! Ha ez igaz, Magyarország megmenekült! Jól meggondoltad?

- Igen. Tudod, fiam, nem csak te, én is sokat ártottam ennek az országnak, ha nem is közvetlenül, ám közvetve annál inkább. Ideje, hogy valami keveset jóvátegyek. Ismersz, soha nem voltam vallásos, és most a sír szélén már daczból, vagy minek szépítsem: talán félelemből, már nem is akarok megtérni. Ha van Isten, majd eldönti, hogy a pokolnak melyik bugyrában tartogat részemre egy kényelmes üstöt, ha meg nincs, hát akkor úgyis mindegy. Mégis azt mondom: adj meg a te Istened és a magyarok Istene, hogy sikerüljön mindaz, amit felvázoltál. De vigyázz, Ottó, én odaátrol is figyelek, s ha nem állod a szavad, ha te is csak egy leszel a hazudozók, a népámítók, a zsarnokok közül, visszajövök és saját kezűleg fojtalak meg a csontváz-ujjaimmal. Ami pedig Magdát illeti...

Elhallgatott, mintha maga is visszarettenne a névtől. Györkös kivárt, aztán biztatóan mondta:

- Folytasd, Szilveszter bácsi. Kárász Magdáról kezdtél beszélni.

- Igen, ő az én egyetlen szívügyem. Egy nyilvános házból emeltem ki nem egészen húsz éves korában a teljes és végső lezúllás határán. A szülei meghaltak. Fiatal és szép volt, sugárzott belőle a becsvágy, az akaraterő. Nem tagadom, kissé meg is szédített. Vén számár létemre tüzet fogtam, még azt sem tartottam kizártnak, hogy feleségül vegyem, de idejében megállított a józan ész és az ő önfejlődése: ragaszkodott a szabadságához. Kölcsönösen hasznára voltunk

egymásnak. Ő tanulhatott, komoly karriert futott be és kikerült az alvilági környezetből. Mellette mindig fiatalabbnak érezhettem magam. Többet érdemelne, mint amit tőlem kapott. Elhagyhatott volna, csábították pénzzel, ranggal, de ő mindvégig kitartott mellettem jóban, rosszban, még az aljasságaimban is osztozott. Hálával tartozom neki, ha nem is mutatom előtte. Rád hagyom, vigyázz rá, talán neked sikerül pótolnod azt, amit én elmulasztottam: a megbecsülést. Nyugodtabban várom a halált, ha tudom, minden rendben van körülötte. Felejtsd el a bűneit, parancsra tette, nem meggyőződésből. Ő nagyon tisztel téged, értékes barátot nyersz vele, ha a megfelelő helyre állítod. Rendkívül képzett, Magyarországon nem sok hozzá mérhetőt találsz, s bár ő nem sejtí, rajtam is rég túltett szakmailag. Félelmetesen okos és ravasz, de a végtelenségig megbízhatasz benne. Ha egyszer melléd szegődik, sosem fog elárulni, ilyen a természete.

- A szeretőd?

- Hát persze, az... volt. Talán több is annál. De ennek már semmi jelentősége.

- Ne félj, gondom lesz rá, megígérem. Köszönök neked mindent, Szilveszter bácsi. A múltat is, a jövőt is - mondta Györkös Ottó és megcsókolta azokat a reszkető, vézna csontváz-ujjakat.

- Nem fogsz bennem csalódni. - Felállt, a papírokat a zsebébe tette. - Bocsáss meg, most mennem kell, várnak rám.

- Még egyet árulj el: ki a manó ez a Pozsár Vince, hogy úgy dédelgeted és őrizteted, mint a szemed világát? Ez volt számomra mindig a legizgatóbb kérdés. Vagy ez is csak egy trükk, ügyes megtévesztés? Minden figyelmet ráterelsz, miközben te...

Györkös félbeszakította az öregember kérdését.

- Pozsár nem trükk, Szilveszter bácsi, bár mindenki annak hiszi. Pozsár *jelkép*, és azért van rá szükségem, hogy egy pillanatig se feledjem a végcélt, amit kitűztem magam elé. Mielőtt ki-emeltem volna, két teljes éven át figyeltettem minden lépését, tanulmányoztam a magánéletét is, nem létezik olyan, amit ne tudnék róla. Ő az én lelkiismeretem legfőbb őre, olyan, mint egy útjelző tábla, amely nem engedi, hogy rossz irányba induljak. Az volna a legjobb, ha személyesen megismernéd.

- Bemutatod nekem?

- Természetesen.

- Mikor?

- Miután megnyertük a választást.

- De azt még mindig nem mondtad el, hol, mire kívánod alkalmazni őt? Magad mellé veszed?

- Fordítva lesz, Szilveszter bácsi. Ő fog felettem állni.

- Elképzelni sem tudom, miben sántikálsz. Annak az embernek fogalma sem lehet a magas politikáról, a közgazdaságban nem jártas, sem az államtudományi ismeretekben, a nemzetközi jogról már nem is beszélek. Párkait még megértem, de a te híres-nevezetes Pozsár Vince barátod egyszerű, iskolázatlan munkás, még rendes szakmája sincs.

- Így van. Az egyszerűk között a legegyszerűbb. Egyszerűbb már nem is lehetne.

- Még előttem is titok?

- Nem, előtted többé nincs titkom - mondta Györkös és visszaült a fotelba.

Negyedóra múlva az aggastyán egyedül volt a szobájában. A fejét csóválta és gurgulázva kacarászott, jókedvében a fotel karfáját csapkodta.

- Mennyi esze van az én unokaöcsémnek! - hajtogatta büszkén. - De azért megnézem magamnak öméltóságát. Majd én levizsgáztatom!

Visszavette ölébe a fényképalbumot. Fellapozta azt az oldalt, ahol Olga mosolygott vissza rá és sokáig nézegette elérzékenyülve. Reszkető kezével szájához emelte és megcsókolta a homlokát.

- Most már hármunké a fiú - motyogta, lehunyt szemekkel. - Ti vigyázzatok rá odaát, én majd egyengetem az útját itt, amíg tudom. Csak még néhány hónapot adj, Isten, ha vagy az égben. Aztán tégy velem, amit akarsz. A többit bízunk Pozsárra...

19. FEJEZET

Este kilenc óra volt, mire Vince hazakeveredett Újpestről, ahol a Magyar Jövő Párt kampányzáró nagygyűlésén vett részt. Két alkalommal is hozzászólt, Györkös úr igazán elégedett lehetett: mindkétszer nagy vihart kavart, a közönséget sikerült kellő hangulatba hoznia.

- Engem az zavar - mondta a felszólalásakor -, hogy minden pártvezér, minden képviselőjelölt ilyenkor csak úgy fröcsög az ígéretéstől. Bezzeg arról egyikük sem beszél, hogy mi van, ha nem sikerül valósággá váltani a nagy szavakat? Mi van, ha egyszer meg is akarjuk ízlelni azt a mézesmadzagot, amit olyan lelkesen huzigálnak az orrunk előtt? Mert nekik ott van a szájuknál, négy éven át nyalogatják, még tartalékolhatnak is belőle, nekünk meg közben felkopik az állunk. Nem jól van ez így, emberek. El kéne végre jutnunk odáig, hogy ha egy képviselő vagy egy miniszter nem váltja be a hozzáfűzött reményeket, jogunk legyen azt mondani: nincs harag, pajtás, de add vissza, a mandátumodat és keress magadnak másik munkahelyet, ne a mi keservesen kinyögött adónkon uraskodj, menj dolgozni. Igenis, legyenek a képviselők visszahívhatók, ha mindjárt a miniszterelnökről is van szó!

Vince után Györkös Ottó azonnal felállt és megkérdezte a résztvevőktől:

- Emlékezzenek, a kampánynyitó találkozónkon azt mondtam, hogy majd a dolgozó nép okos gyülekezete kitalálja, miket vegyünk be a programunkba. Hát tessék, most is hallhattunk egy nagyon bölcs, épkezláb javaslatot. Akarják-e, hogy ha kormányra kerülünk, a parlament elé terjesszük a képviselők visszahívhatóságáról szóló törvényjavaslatot? Aki egyetért, emelje fel a kezét!

Egyetlen ember sem volt, aki ne szavazta volna meg Pozsár Vince indítványát.

Hamarabb hazaért volna, de közel fél órát kellett vesztegelnie az egyik szűk kereszteződésnél, mert az előtte haladó Opel ráfutott egy sárga lámpánál hirtelen fékező Suzukira. Nem volt nagy csattanás, de mindkét autó keresztbefordult és lehetetlenné tette a továbbjutást. Oldalra sem volt kiút, mellette is, mögötte is hosszú kocsisor türelmetlenkedett. Kísérői két autóval hátrébb álltak, a testőrök kihajoltak a kocsiblakon, hogy ez idő alatt se veszítsék szem elől.

- Ezek egy pillanatra se képesek leereszteni! - biccentett feléjük elismerően Vince, de azért szívesen lemondott volna róluk. Egyre jobban ingerelték a biztonsági őrok. Hiába könyörgött Györkös úrnak, hagyják végre békén, mikor látják már be, hogy a légy se száll rá, nem ad rá okot, hogy féltsék. Az utóbbi időben Gizi is elmaradozott, Magda asszony sem jelentkezett, egyszerűen nevetséges ez a túlzott óvatosság.

- Nem árt, ha hozzászokik - mosolygott ilyenkor sejtelmesen Györkös Ottó és nem volt hajlandó visszarendelni a testőröket.

Ma különösen jó formában volt a főnök és nagyszerű, rendkívül lelkes közönséget fogtak ki, tért vissza gondolatban a gyűlésre Vince. A mai estnek egyetlen ki nem mondott, de annál fontosabb célja volt: megszondázni a hallgatóságot, mennyire sikerült hatása alá vonnia a szónoknak a mintegy tizenötezer embert, mennyire lehet számítani rájuk a holnaputáni szavazásnál.

Györkös kedvenc témájáról elmélkedett, arról, hogy az emberek olyan világot alakítottak ki a történelem során, amelyben a kevesek döntenek a többség felett. Most végre eljött az alkalom, amikor a névtelen kisemberek is saját kezükbe vehetik sorsuk irányítását, azáltal, hogy olyan

képviselőket küldenek az országgyűlésbe, akik nem a maguk érdekeiért szállnak síkra, nem vagyontokat akarnak összeharácsolni. Ne az ígéretekre figyeljenek, hanem a politikusok jellemére, szavahihetőségére, s ne hagyják, hogy mellébeszéljenek.

Vince ennél a pontnál felemelte a kezét.

- Szabad egy kérdést feltenni? - kiáltotta a színpad felé.

- Miért ne, bár én a végén szerettem volna kérni a tisztelt megjelenteket, hogy szóljanak hozzá. De annyi baj legyen, ha már jelentkezett, kérdezzen, megpróbálok válaszolni.

- Elárulná nekünk, miről lehet felismerni a politikusok szavahihetőségét és erkölcsös jellemét? Merthogy mind ugyanezt hajtogatja, kivétel nélkül. Legalábbis én még sohasem hallottam, hogy valaki azt prédikálta volna önmagáról, hogy vigyázzanak, jó emberek, egy szavamat se higgyék el, én egy utolsó csirkefogó vagyok, akkor is hazudok, amikor azt mondom, jó reggelt. Ki meri-e jelenteni, uram, hogy ön például sose lódít, amikor a pártja programjáról prédikál?

- Provokátor! - süvített át a termen egy éles tenor, majd rögtön rá olyan hangzavar tört ki, hogy egy pillanatra Vince berezelt: még a végén agyonverik!

- Ne haragudjon erre az okostónira, elnök úr, ismerem jól, sokszor láttam már, néha egész jókat mond - állt fel az első sorban egy idős, sebhelyes arcú munkásember. - Folytassa nyugodtan az előadását. De ha már nálam van a szó, hadd mondjam meg, sok gyűlésen részt vettem életem során, sokan megfordultak ebben a sportcsarnokban, nem is akárhány, de ilyen világosan, közérthetően még senki nem magyarázta el, miféle huncutságok történnek a fejünk fölött. Ami a legjobban tetszik, hogy maga nem tömi tele a fejünket idegen szavakkal, hogy ilyen izmus meg olyan izmus, amitől fálnak meg a melós. Elolvastam azt a füzetet, amiben a programjuk áll, s még én is megértettem a nyolc általánosommal. Igaz, én se tudom, miről ismerhető fel a politikus urak becsületessége, de nagyon úgy néz ki, hogy maguknak hinni lehet, ha másért nem, hát azért, mert magyarul beszélnek. Már csak az a kérdés...

Hogy mi volt a kérdés, Vince sose tudta meg, mivel a testőrei gyorsan kimenekítették a hallgatóság közül az előtérbe. Ott egyikük jól megrázta a grabancát és rárivallt:

- Máskor jobban gondolja meg, hol járatja a száját! Megértette? - közben összekacsintottak. - Ha nem tud viselkedni, jobban teszi, ha eltűnik, nem rontja itt a levegőt. Világos?

- Világos - felelte illedelmesen Vince. - Visszamehetek?

- Menjen, de legközelebb nem ússza meg ennyivel.

Megvárta a befejező Himnusz és ezzel Vince el is végezte aznapi munkáját. Még gyorsan leírta a benyomásait s az egyik testőr kezébe csúsztatta, hátha Györkös úrnak nem lesz ideje személyesen fogadni. Megtörtént ez már régebben is, olyankor a *Kettesnek* adta át az írásos jelentést vagy mondta el szóban, miket tapasztalt, de mostanában Szomódinak fontosabb dolga is volt, mint Vince jelentését olvasgatni: hajnaltól éjszakáig leendő munkatársait toborozta.

De ennek a mai nappal vége, holnapután eldől minden.

Kiballagott a Trabantjához. Éppen ekkor csukták be a BMW ajtaját a testőrök is, s csak arra vártak, hogy ő indítson.

*

Ilus még fenn volt, alkoholmentes sörrel, finom vacsorával várta. Vince úgy esett az ételnek, mint aki napok óta nem evett.

- Fáradtnak látszol, szívem - öntötte ki pohárba a sört Ilus.

- Az is vagyok, pocsékul kikészültem. Ma két gyűlés is volt s nekem mind a két helyen fel kellett szólalnom, még hozzá kétszer is. Nagyon kiborított a kampányidőszak, nem nekem való az, éppen ideje, hogy véget ért. Idehoznád a papucsomat?

- Jaj de figyelmetlen vagyok - pattant Ilus -, ne haragudj. Mindig elhatározom, hogy veszek neked egy újat, de azt szeretném, ha ott lennél felpróbálni, nehogy úgy járjak, mint ezzel.

- Isten őrizz! - tiltakozott Vince. Bebújtatta lábait az óriási papucsokba és kajánkodva kérdezte: - Nincs kedved osztózni? Elférnénk benne ketten is.

- Csak csúfolódj! Amióta megvan, itthon nem is hordasz mást.

- Hát persze, nagyon kényelmes, csak az a baj, hogy ebben nem lehet hátrafelé tolatni, mint a Trabanttal, ez a különbség a kettő között. Méretre majdnem megegyeznek.

- Mégis mindig magaddal viszed, ha vidékre utaztok.

- Megmondtam, ez a szerencsekabálám, ezzel kezdődött minden, nem emlékszel? Úgy lehet, e nélkül még most is ott kuncsorognék a munkaközvetítőben vagy melózhatnék feketén egy építkezésen. Erről jut eszembe, tudsz valamit Giziről? Éppen ma gondoltam rá. Hetek óta nem járt nálunk.

- Én sem láttam mostanában. Nem tudom, mi okból maradt el, remélem, nem sértődött meg valamiért. Te is örökké olyan kurtán-furcsán viselkedtél vele. Különösen azóta, hogy összefutottatok egy gyűlésen, emlékszel?

- De mennyire, hogy emlékszem! Szóval mesélt neked erről? Panaszkodott?

- Egyszer szóba hozta, milyen remekül beszéltél. Azt mondta, olyan voltál, mintha mindig is népszónoknak készültél volna, ki se nézte volna belőled, az emberek tátott szájjal hallgattak. Még nevtünk is: az én uram, mint hivatásos népszónok! Onnan tudom, hogy aznap volt itt utoljára. Legutóbb - ennek is van már vagy két hete - a húsbolt előtt találkoztunk, éppen egy taxiból szállt ki...

- Gizi? Taxiból?

- Igen! Csak meg tudok különböztetni egy taxit egy magánautótól.

- Akkor nagy baj nem lehet.

- Azt mondta, új állást kapott.

- Nem is Gizinek való volt az a társaság - gondolkozott el Vince. - Gyanítom, ebben is Györkös Ottó keze van, egyszerűen kiszabadította onnan. Annak a pasasnak mindenre és mindenkire van gondja. Csuda egy ember. Na jó, feküdjünk le. Már a tányért se látom, olyan fáradt vagyok. Most két napig szabad vagyok, legközelebb csak hétfőn kell bemennem, hacsak vasárnap este nem történik valami rendkívüli. Végre jól kialhatom magam.

- Rád is fér, szívem, egy kis pihenés - simogatta meg a férje arcát gyöngéden Ilus. - Én még gyorsan elmosogatok. Bekapcsoljam a tévét? Az imént kezdődött el a huszonkét órai híradó. A félnyelcasban a főnök is nyilatkozott. Azt figyeltem, hogy lecserélte a híres csokornyakkendőjét. Most olyan szolid, mint egy vidéki magyartanár. Különösen a riport vége érdekes, kíváncsi vagyok, leadják-e még egyszer. Ilyet még nem láttál a magyar televízióban.

- Jó, azt még megnézem, talán nem késtem le róla.

Szerencséje volt, éppen a Györkös Ottóval készült interjú következett. A pártelnök az íróasztala mögött ült, úgy tett, mintha írna valamit, aztán felnézett és kedvesen belemosolygott a kamerába. Lassan fölemelkedett a helyéről, átsétált az irodán és lábát kényelmesen keresztbe téve, leült az ablakkal szemközti fotelba. Vince várta, hogy rágyújt egy szivarra, de Györkös tudta, mi az illendőség.

Most a közismert sztárriportert mutatták. Nyájas képet vágott, kezében a jegyzeteit szorongatta.

- Nagyon nyugodtnak látszik, elnök úr.

- Miért lennék nyugtalan? Idegeskedjék az, akinek van rá oka.

- Kire vagy kikre céloz? Néven nevezné őket?

- Ezt talán bízzuk a választókra. Nekik jobban kell ismerniük azokat, akik felelőtlenül ígérgettek.

- Hm. Érdekes válasz. Ha megengedi, erre szívesen visszatérnék. A nézőket azonban az is érdekelné, hogy-hogy nem vesz részt az országos listát állító pártok elnökeinek televíziós vitáin?

- Ennek több oka van, amiként a nyugodtságomnak is. Kezdjük az utóbbival, ha már úgylis vissza akar rá térni. Mint mondtam, idegeskedjék az, aki nem volt őszinte a választópolgárokkal és fél, hogy győzelme esetén kérdőre vonják. Az én lelkiismeretem tiszta, mert semmi olyat nem állítottam, amiért ne vállalnám a felelősséget, ideértve a látványos és azonnali életszínvonal növekedést is. A másik, amiért nyugodt vagyok: a tagságunk összetétele. Mi nem agitáltunk, nem csalogattunk senkit ajándékokkal, olcsó virslivel, csakis és kizárólagosan a világos szavainkkal és konkrétumokkal: ha a választók megtisztelnak bennünket bizalmukkal, ezt és ezt fogjuk csinálni, de nem hónapok múlva, amikor majd egyenként áttekintjük az irattárakat, megismerjük a folyó ügyeket, hanem haladéktalanul. Azért nem fogok odaülni egy asztalhoz, hogy az ellenfelekkel becsületsértéseket vagdossunk egymás fejéhez. Elég szomorú, ha még mindig vannak megválaszolatlan kérdések, melyeket az utolsó pillanatra kellett hagyni. Az ilyen viták - álviták, szerkesztő úr, az egész nem más, mint kenyér helyett cirkusz a népnek, olcsó magamutogatás, üres melldöngetés, közönséges és ízléstelen önreklám. Figyelje meg, minden pártelnök a maga pártja győzelmét jósolja és egy sem akad, aki ne a saját közvélemény-kutatóinak az adataira támaszkodna. Hát kérdezem, lehet ezt komolyan venni?

- Önt nem érdeklik a felmérések?

- De igen, bizonyos értelemben és mértékben nagyon is érdekel, csak hogy nem azt veszem figyelembe, amit mások drága pénzért megrendelnek, hanem amit a gyűléseinken az emberek - a tagság, a szimpatizánsok, de leginkább az ellendrukkereink - a szemembe mondanak. A közbekiabálások! Azok ám az őszinték, uram! Ha egy munkanélküli csepeli szerszámlakatos feláll és azt mondja: hiszek magának, Györkös úr, akkor az az ember biztosan nem hízélgésből mondja, miként az sem, aki rám pirít, mert nem érti, miről beszélek. Akkor megmagyarázom másként, hogy értse. S ha utána is azt állítja, hogy hazudok, mint a többi politikus, akkor nem ő a hibás, hanem én, mert nem tudtam megértetni vele, mi fontos az országnak. Ilyen egyszerű ez: magyarul kell beszélni.

- Már megbocsásson, ez demagógia.

- Lehet. Ha ön az egyszerű és közérthető magyar beszédet demagógiának tartja, ám lelke rajta. Nekem tetszik és a hallgatóimnak, a barátaimnak is. Ne haragudjék, ha az utóbbit tartom előbbre valónak.

- És gondolja, elnök úr, hogy mindig sikerült megértetnie magát?

- Nem, nem gondolom, ne tartson ilyen önteltnek. Vannak munkatársaim, akik megszűrik a szavaimat, kigyomlálják belőle a nehezen emészthetőt...

- Vagyis megírják...

- Szó sincs róla! Soha nem szoktam papírból beszélni. Tudom, mit akarok mondani, miért kellene előre megfogalmazni? Nem színdarab ez! Ön sem olvassa a kérdéseit, holott úgy látom, alaposan felkészült belőlem. Utólag kapom az észrevételeket.

- Feltételezem, nem merik a szemébe mondani, ha valamit helytelenítenek.

Györködő jóízűen kacagott.

- Ha tudná, mekkorát téved! Csodálkozna, hogy néha miket kapok a fejemre.

- És nem sértődik meg? Vagy csak nem mutatja?

- Bolond volnék megsértődni. Hiszen a javamat akarják. Különböző is, fűtyülnek az érzékenységre. Ez a dolguk és kész. Tudják, ha morgok is, nem rájuk, hanem magamra haragszom, s ezzel ők nagyon is tisztában vannak.

- Kik azok az „ők”? Mondana neveket?

- Nem. Ez maradjon a mi titkunk. Semmi kedvem zaklatásnak kitenni a barátaimat.

- Értem, ön nagyon tapintatos - fanyalgott megbántódva a riporter. - Sok ilyen kegyetlenül őszinte embere van?

- Éppen elegendő.

- Az imént határozottan kitért a válasz elől, így hiába is kérdezek személyeket, de azért tippelni szabad, ugyebár. Feltételezem, hogy a stáb, az agytröszt, amely körülveszi önt, csupa akadémikus, meg professzor, egyetemi tanár...

- Igen, van olyan is. Elhinné, ha azt mondanám, hogy még segédmunkás is akad köztük?

- Megbocsásson... de nem hinném el. Vagy, ha mégis, reklámbokréta a kalapja mellett.

Vince nagyot nevetett és kikiáltott Ilusnak a konyhába:

- Hallottad ezt, anyukám?

- Megkaptad a magadét! - hangzott a válasz és Ilus kuncogása.

Közben a riport folytatódott.

- Ön jóléti társadalmat, ingyenes oktatást, általános béremelést, ugyanakkor jelentős adócsökkentést ígért a választóinak, ami nyilván lehetetlenség, ezt egy első gimnazista is könnyen belátja. Ezzel szemben ön megrója azokat a pártvezetőket, akik felelőtlenül ígérgetnek? Nem érez ebben ellentmondást?

- Egyáltalán nem, mivel...

- A mai közgazdasági helyzetben veszedelmes dolog hitegetni az állampolgárokat. Sok csalódott pártvezért láttam már, akik a szavazás előtt bizonyosak voltak az elsőprő győzelemben.

- Szó sincs meggondolatlan...

- A magyar nép nem bírna el egy újabb kudarcot, elnök úr. Ha csökkenti adókat, miből kívánja finanszírozni a beígért életszínvonal növekedést, az ingyenes betegellátást, oktatást? Nehéz volna összeszámolni, hány ilyen-olyan reformot próbáltak ki ebben az országban és egyik sem járt sikerrel.

- Egyetértetek, éppen ezért...

- Azonkívül az összeurópai gazdasági trend, a pénzpiac olyan irányvonalat vett, amelynél...

Györkös Ottó arca elkomorult, szemöldökei összerándultak. Vince feszülten figyelt: na most!

- Mondja, szerkesztő úr - hajolt előre Györkös -, voltaképpen melyikünk a riportalany, maga vagy én? A saját véleményét akarja kifejezni és ehhez szüksége van egy alázatosan figyelő partnerre, vagy arra kíváncsi, amit tőlem hallhat?

- Én a nézők szemszögéből szeretnék választ kapni öntől bizonyos kérdésekre...

- Ehelyett udvariatlanul félbeszakít és maga válaszol a saját kérdéseire. Sajnálom, ilyen formában nem vagyok hajlandó folytatni a beszélgetést. Végeztünk, uraim. Kapcsolják ki a kamerát!

A képernyőn még látni lehetett a riporter megnyúlt, dühbe torzuló arcvonásait, aztán áttértek másik híryanagra. Vince kikapcsolta a televíziót és elégedetten dőlt hátra a fotelban. Húzott egy jót a sörből. Ilus visszaérkezett és leült a férjével szemben, ő is belekortyolt.

- Na, hogy tetszett? - kérdezte.

- Ez Györkös. Mindig ilyen. Nem érdemes kekeckedni vele. Nála aztán nincs mellédumálás!

- Nagyon behódoltál neki - állapította meg az asszony.

- Igen - ismerte el Vince. - Behódoltam. Nem én vagyok az egyetlen. Te is így lennél, ha annyit tartózkodnál a közelében. Én csak egyet nem értek. Az utóbbi két-három hónapban még véletlenül sem szólít Vincének, hanem kizárólag Pozsár úrnak, s nem csak ő, a többiek is. Úgy beszél velem, mintha nem ő lenne a főnök, hanem én. Ha meg elkezdem cikizni a szövegét, fülel, mint egy iskolás gyerek, közbe nem szólna a világért sem. Valami nagyon nagy dologra készül velem kapcsolatban, de nem árulja el, mi az, örökké azzal intézi el, hogy majd megtudom, ha eljön az ideje, csak idegeskednék.

- Idegeskednél? Jézusmária, mit akarhat tőled?

- Nekem van egy sejtésem, vagy legalábbis azt hiszem, rájöttem a titokra - vakargatta a tarkóját Vince. - Már többször említette, hogy ott az a dög nagy háza a hegyen, éjjel-nappal lezárva, két állandó testőrrel, nem ártana egy gondnok, vagyis olyan házmesterféle, aki nyitva tartja a szemet, takarít, lekaszálja a füvet, rendet tart. Nos, szerintem erről van szó. Most, hogy lezárul ez a választási cirkuszparádé, már nem kell, hogy jelentéseket firkáljak, ott lesz neki az egész titkosszolgálat. Képzeld el...

- Pszt! - intette csöndre a nekihevílt férfit Ilus. - Felébrednek a gyerekek, úgy kiabálsz.

- Bocsánat, nem akartam... Szóval képzeld el - folytatta suttogva -, lenne mondjuk két vagy három rendes szobánk, konyha, spájz, egy kis veteményes, hozzá pince, minden... A srácoknak volna udvar, ahol focizhatnának, állítólag még úszómedence is van. Nem kéne rezsit, lakbért fizetnünk, évekre előre megalapozhatnánk az életünket. Istenem, de szép is lenne!

- Ne álmodozz, szívem! - csillapította a férjét Ilus. - Kár beleélni magunkat, így nem pottyannunk nagyot. Most se panaszkodhatunk a helyzetünkre, már több mint két és fél milliónk van a takarékbán és láthatod, mi mindent vettünk. Új tévé, videó... Tartozásunk egy fillér se...

Vincének kerekre nyíltak a szemei.

- Micsoda? Két és fél millió? Ez komoly?

- Hát persze. Kétmillió-ötszáznyolcvanezer forint megtakarításunk van, plusz a kamat, ami hozzájön. Mit gondolsz, elszórom a pénzt? Amit én keresek, az ugyan kismiska, de a rezsink kijön belőle. Koszton nem spórolok, a fiúk táborozási költsége idén nem okozott gondot, ezt is megértük, és új ruhák, cipők... Arra gyűjtögetek, hogy egyszer legyen saját lakásunk, központi fűtéssel, fürdőszobával, hogy ne itt az udvar végén kelljen leélni az életüket a gyerekeknek. Igen, egy lakás...

- Ha az a házmesterség Györkös úrnál...

- Jó, jó, hagyjuk, az vagy sikerül vagy nem. Akkor biztos, ha már ott lakunk. Jöjjön, gondnok uram, feküdjünk le, én elálmosodtam, de azért annyira nem vagyok álmos, hogy...

- Hogy...? - nevetett Vince és karjaiba szorította a feleségét.

- Majd az ágyban megsúgom, házmester úr - mondta Ilus és játékosan összeborzolta a férfi haját.

20. FEJEZET

A szombati nap eseménytelenül indult.

Reggel Hodosán a budi előtt elkapta Vincét egy kis politizálásra. Az öreg nagyon be volt sózva.

- Na, tudod-e már, kire szavazol, Vince?

- Tudom bizony. És maga, Miska bácsi?

- Én? Óh, fiam, én már öreg vagyok bolondnak! Szavazzanak azok, akiknek fizetnek érte, az ő dolguk. Én bizony el nem sántikálok a beteg lábaimmal, amíg nem kötelező, csak azért, hogy egy potyaleső a parlamentben ingyen olvassa ki az újságokat.

- Ha mindenki így gondolkozna, megállna a világ, Miska bátyám.

- Állna a fenét, édes fiam. Politika mindig volt és mindig is lesz. Azon az egy szavazaton, meg a Boriska nénédén nem múlik semmi.

- Látja, az a baj, hogy éppen azok beszélnek így, akiknek legfőbb érdekük volna, javuljon a helyzet. Nem csak a gazdagoké az ország. Ideje lenne már...

- Hagyd csak, fiacskám, tartogasd másoknak az agitálás maszlagot, hallok eleget a rádióból meg a tévéből, a könyökömön jön ki. Megmondták, hogy úgyse változik semmi, azok maradnak hatalmon, akik most is ott ülnek. Ki van ez találva! Na, Isten megáldjon! Mostanában keveset vagy itthon.

- Sok a dolgom. Na, Isten megáldja, Miska bácsi! Azért én amondó vagyok, menjen csak el, adja le a szavazatát, hátha kivételesen több szerencsével járunk, mint eddig.

- Aztán melyik pártra adjam, he?

- Az már a maga dolga, papa. Kampánycsend van! - nevetett Vince és visszament a lakásba.

Alighogy becsukta az ajtót, kopogtattak. Gizi érkezett, kezében gondosan átkötözött csomaggal.

- Szia - üdvözölte Ilus Korompainét csodálkozva. - Hát te? Ezer éve nem láttunk. Jézusom, de lefogytál! Csak nem vagy beteg? Gyere... Szólok Vincének, kapjon magára valamit, mert még pizsamában van. Ül le, rögtön hozok kávé. Vagy kérsz valami mást? Reggeliztél már?

- Köszönöm, miattam ne fáradj. Az urad itthon van? - kérdezte Gizi. Hangjából csöppnyi ijedtség érződött. - Nem baj... talán jobb is így. - Nagy sóhajtással lerogyott egy székre.

- Hogy érted azt, hogy nem baj? - lepődött meg Ilus. - Haragban vagytok? Vince egy szóval sem említette, márpedig akkor nem lehet olyan vészes. Hallod, apukám, vendég érkezett!

- Ki az? - bújt elő a gyerekek szobájából a férfi. - Jé, te vagy, Gizi? Szia! Örülök, hogy nem vesztél el. Ilus mesélte, hogy új munkahelyed van. Elégedett vagy?

- Igen... - Gizi szemmel láthatóan zavarban volt. - Csak egy percre maradnék. Szeretnék meghívni benneteket...

- Attól függ, mikor - Vince nem hagyta végigmondani. Ki tudja, miben sántikálnak már megint a Magduskáék. - Nem én rendelkezem a szabadidőmmel. És ugye, az se mindegy, miről van szó.

- Nos... - Gizi már lángvörös volt és a könnyeit nyeldeste, Pozsárék összenéztek: mi történhetett ezzel a szegény nővel? - Szóval... szóval szeretnék meghívni benneteket az... az esküvőmre.

- Tessék? - hördült fel egyszerre a Pozsár házaspár. - Micsoda? Te férjhez mész?

- Igen... - hajtotta le a fejét Gizi. - Tudom, hogy most mit gondoltok rólam... Jóska alig egy éve, hogy elment... de lássátok be, az én helyzetem se könnyű... két nagy fiúgyerekekkel apa nélkül...

- Ne sírj, Gizi, az Isten áldjon meg - ölelte magához az asszonyt Ilus. - Senki nem ítél el azért, mert új életet akarsz kezdeni. Igaz, Vince?

- Hát persze - mondta a férfi kevesebb meggyőződéssel. Benne még túlságosan elevenen élt a barátja emléke. - Ez mindenkinek a magánügye, senkinek sincs joga beleszólni.

- És a fiaid? Ők mit szólnak az új papához? - kíváncsiskodott Ilus, miután behozta a kávé és a csészéket meg a cukrot. Mindenkinek kiöntötte az adagját.

- Ó, azzal nincs baj, hála az égnek, kedvelik Sanyit. Vince, te biztosan ismered, ő is ott dolgozott a drótüzemben, mint csoportvezető...

- Csak nem a Hazadi Sanyiról van szó? - nézett nagyot Vince.

- De igen, ő az...

- Akkor jó, most nyugodtam meg - fogta meg Gizi kezét Vince. - Hazadi rendes, tisztességes ember és Jóskával nagyon jól kijöttek, mert Sanyi is bunyózott valamikor. Tíz évet húztunk le egymás mellett. Nem iszik, öt éve özvegy és neki is van egy fia. Három srácod lesz, hallod-e!

- Az! - mosolygott a könnyein át Gizi - Három ördögfióka. Úgy összenőttek már ezek, mintha mindig is testvérek lettek volna. Akkor hát eljönnek? Ma ötkor lesz a hivatalos rész az anyakönyvvezetőnél, holnap meg a templomi, tizenegykor. Sanyi ragaszkodott hozzá, de nekem sincs ellenemre.

- Holnap választás lesz.

- Előtte vagy utána elintézhethük. Sanyi rátok akarja adni a szavazatát és én is - mondta Gizi, s alig titkolt lelkiismeret-furdalással nézett Vincére. Vince bólintott, értették egymást.

- Hát persze, hogy elmegyünk. Hol találkozunk?

- Úgy gondoltam, nálunk. Ugyanis volna még valami...

- Ki vele, ha már benne vagyunk! - mondta vidáman Vince.

- Szeretnék, ha ti lennétek a tanúk. Jóska emlékére...

- Értem - Vince alig tudott szólni, akkorákat nyelt. - Köszönjük a megtiszteltetést és természetesen vállaljuk. Ez magától értetődik.

- Aztán még itt van ez is... ezt neked hoztam - nyújtotta át Gizi Vincének a csomagot.

- Mi a szösz van ebben? - kezdte bontogatni a férfi. - Jegyajándék? A tanúnak nem jár, inkább fordítva illik... - elakadt a szava. A csomagban egy pár bokszesztyű volt. - Nem értem... - dadogta.

- Ez volt a kezeden, amikor püföltétek egymást Jóskával - szipogta Gizi. - Legyen végleg a tiéd. A másik ott lesz a falon, Józsi fényképe és az érmei között. Azok sosem fognak onnan lekerülni. Sanyi azt üzeni, ha kedved volna, ő is szívesen eljátszogat veled.

Vince közel állt ahhoz, hogy elbögje magát, Ilus pedig Gizi nyakába borult.

- Legyetek nagyon boldogok! - mondta, és a két asszony összecsókolózott. Vince is megölelte az iruló-piruló menyasszonyt.

Másnap a templomi esküvő után beültek egy étterembe. Szerencsére az öt fiú külön asztalt kapott, éktelen zsvajt csaptak, de kivételesen senki sem szólt rájuk. Vince nem engedte Hazadit fizetni, mondván, egy bűntársnak ennyi joga van, majd a váláskor Sanyi állja a számlát.

- Juj, ne beszélj ilyen számárságokat - ütött a kezére Ilus. - A házassággal nem illik tréfálni.

- Csak semmi babona, anyukám! Van munkád, Sándor? - kérdezte Vince az új férjtől.

- Hát... hol itt, hol ott. Valami mindig akad. Most például egy kőműveshez járok feketén. Neked szerencséd volt.

- Igen, de annak idején ezt Jóskának köszönhettem. Most úgy illik, hogy az ő emlékére való tekintettel én segítek neked, ha elfogadod.

- Már hogyné fogadnám el, pajtás! - örvendezett Hazadi. - Miről van szó?

- Még nem tudom. De hogy hamarosan lesz munkád, azt garantálom. Majd beszélek a főnökömmel.

*

Éjfél körül járt, amikor már egyértelmű volt a Magyar Jövő Párt elsőprő győzelme.

Vince az öklét is lerágta izgalmában, ahogy a képernyőn jöttek, egyre jöttek az eredmények. A televízió váltakozva sugárzott gyorsinterjúkat a pártszékházakból. Valamennyi pártelnök megállapította, hogy bár lényegesen kevesebb szavazatot kaptak, mint négy évvel ezelőtt, azért a mostani helyzetet nem tekintik vereségnek és tudomásul veszik a választók akaratát. Természetesen mindegyik párt, amelyik bejutott a parlamentbe, kivétel nélkül konstruktív ellenzéknek titulálta majdani önmagát.

Az eddig uralkodó kormánypártnak viszont nem sikerült átlépnie a parlamentbe kerüléshez szükséges búvós öt százalékot, így jelentéktelen kispárttá minősült vissza, ami mindenképpen óriási meglepetésnek számított. Jellemző az elektronikus sajtó képviselőire, hogy tőlük adták a legrövidebb tudósításokat és azokban sem volt sok köszönet.

Györköst is interjúvolták. Ugyanaz a riporter tartotta orra alá a mikrofont, aki az előző alkalommal felsült nála - de most nagyon másként viselkedett. Nem lehetett tudni, a lecke tett jót neki, vagy az udvariasság már a leendő miniszterelnöknek szól.

- Gratulálok, elnök úr! Az ön pártja abszolút többséggel alakíthat kormányt. A szabad választások óta először fordul elő, hogy egyetlen párt már az első fordulóban elérje sőt túl is szárnyalja a hetvenöt százalékot. Minek vagy kinek tulajdonítja ezt az elképesztő sikert?

- A választóknak, uram - veregette meg a riporter vállát barátságosan Györkös Ottó. - Csakis a választóknak! Mindent nekik köszönhetünk valamennyien! A vesztesek is...

A körülötte állók hatalmas éljenzéssel és viharos tapssal fejezték ki egyetértésüket.

A riporter mit tehetett mást, kínosan mosolygott és folytatta a kérdést.

- Eldöntötte már, kikkel fog kormányozni? Szándékában áll-e koalíciót alakítani?

- Jegyezze meg egyszer s mindenkorra: én soha nem szoktam egyedül dönteni. Valamikor magam is azt hittem, tévedhetetlen vagyok, de hál' Istennek idejében beláttam, hogy ez nem így van. Ennek szellemében akarom a kormányt felállítani. Ha nem így lesz, szavamat adom, hogy lemondok a miniszterelnöki posztról. Kérjék rajtam számon azok, akik hallgatják ezt a riportot.

21. FEJEZET

Amikor Györkös Ottó átvette a kormányalakítási megbízást Kelecsényi Frigyes köztársasági elnöktől, a kabinet összetétele gyakorlatilag már kész volt.

Mivel nem kellett zűrzavaros koalíciós tárgyalásokra fecsérelni az időt, a Magyar Jövő Párt szabadon, saját belátása szerint dönthetett a tárcák elosztásáról.

Akadtt egy-két vaskos meglepetés, mint például Szomódi Zoltán belügyminiszter személye, akit csak a legszűkebb szakmai körökben ismertek. Hasonlóképpen voltak dr. Párkai László professzorral, a művelődési és oktatási tárca gazdájával: a magyar közvélemény nem sokat hallhatott eddig róla. Dr. Kárász Magdát - Egyed Szilveszter kifejezett kérésére és Pozsár Vince legnagyobb ámulatára - a Külgazdasági Minisztérium vezetésével bízták meg, míg a pénzügy élére a pirospozsgás, mosolygós arcú Sóvári Kázmért, a közgazdaságtudomány nagy tekintélyű professzorát állították. A földművelésügyi tárcát egy békési diplomás gazdaembernek, Balog Lászlónak adták, a Honvédelmi Minisztérium vezetőjének azt az ötvennyolc éves, energikus megjelenésű, nyugalmazott tábornokot, Pálics Tivadart jelölték, akit Szomódi példaképének tekintett, mint a kemény fegyelem és a feddhetetlenség eleven szobrát. Vermes Egon is jól megérdemelt helyére került: ő lett a külügyminiszter. A sajtó munkatársai előre fenték a fogukat a nyápic miniszterre, mindenféle szóciccek jártak csenevész alkatáról, de már első nyilatkozataival bizonyította, hogy Magyarország külpolitikája erős kézbe került.

Vincének ezekben a hajszás napokban nem sok dolga akadt.

Azért hűségesen bejárt, hol az irodában, hol meg a pártszékházban ügyelgett, amely Györkös egykori vendégszállodájából lett kialakítva, röviddel a választási kampányidőszak beindulása előtt. Mindenki megkülönböztetett udvariassággal bánt vele, még Szomódi is megeresztett időnként valami olyasmit, amit némi jóindulattal akár mosolynak is nézhetett az ember. Ilus ki nem állhatta a morcképű minisztert. A választási győzelmet követő banketten ismerkedtek össze, s már a bemutatkozáskor kis híján összekülönböztek. Szomódi szokása szerint dörmögött valamit az orra alatt, és olyan erővel szorította meg az asszony kezét, hogy az felsikoltott:

- Hé, maga vadember, szét ne tépje az ujjaimat! Azt hiszi, velem el kell elkezdenie a letartóztatásokat? Lehetne kissé tapintatosabb is, nem gondolja?

- Bocsánat - morogta Szomódi és ezzel részéről el volt intézve a dolog. Györkös nevetett a jeleneten és csak annyit mondott:

- Megjósolom, asszonyom, lesz idő, amikor nagyon fogja tisztelni ezt a vadembert.

Ilus meglehetősen kételkedve fogadta a jóvendölést - pedig ebben is Györkös Ottónak lett igaza.

A Pozsár házaspár miniszterelnöki eskütételre is hivatalos volt. Mindketten első alkalommal jártak az Országházban és gyönyörködve álltak meg a hatalmas kupolacsarnok alatt.

- Hát ide is eljutottunk - suttogta Ilus megilletődve. - Hitted volna? - bűjt az urához.

- Naná! - nevetett Vince, holott az ő lábai is remegtek a látványtól. - Nem emlékszel, mit ígértem? Hogy egyszer még karonfogva vezetlek a Parlamentbe és kézcsókra járulnak hozzád a nagyságos urak? Íme, tessék...itt vagyunk, mindjárt jönnek a gavallérok! S ne feledjük, minden azon a kétszemélyes papucson múlt, amit a harmincadik születésnapomra vettél. A kabalámon.

- Még itt is képes vagy bolondozni? - nézett férjére az asszony szemrehányón.

A páholyból, ahová a meghívójuk szolt - közel a házelnöki pulpitushoz -, jól lehetett követni az eseményeket. Minden a megszokott rendben folyt, a házelnök bejelentette, hogy a köztársasági elnök levelet intézett hozzá, melyben közli, hogy a választásokon győztes párt elnökét, Györkös Ottót bízta meg a kormányalakítással járó feladatokkal. Ezután arra kérte a Tisztelt Házat és a meghívott vendégeket, hogy álljanak fel. A Himnusz után a jegyző előolvasta az eskü szövegét:

- Én...

- *Én, Györkös Ottó...* - s a végén emelt hangon mondta: *Isten engem úgy segítjen!*

Vince érezte, hogy megnedvesednek a szemei, s ahogy odasandított, látta, hogy Ilusnak is potyognak a könnyei. Uristen, mekkora utat jártak be ez alatt az alig másfél esztendő alatt! Pozsár Vince, az állástalan segédmunkás, a reménybeli házmester-gondnok, feleségestől itt feszít a Parlament páholyában, mint az új miniszterelnök egyik legbizalmasabb embere! Vajon látják őket az ismerősök a televízióban?

Miféle tréfákat űzhet még velük a sors?

A Himnusz elhangzása után a miniszterelnöki székfoglaló következett, amit a parlament ellenszavazat nélkül fogadott el. Vince ismerte a szöveget, ő is ott ült az irodában, amikor a kiszemelt miniszterekkel együtt megfogalmazták a végleges változatot, bár nem igazán értette, mi keresnivalója van neki ennyi okos, művelt ember között, de Györkös Ottó ragaszkodott a jelenlétéhez.

- Maga az én eleven lelkiismeretem! Magának a papucs a szerencsekabalája, nekem meg Pozsár Vince - mondta derűsen és kissé halkabban, hogy más ne hallja, hozzátette: - Különben sem árt, ha kiismeri magát az ilyen dolgokban. Alaposan figyeljen meg mindent, még szüksége lehet rá.

Az új kormány eskütételére egy hét múlva került sor, ugyanolyan ünnepélyes külsőségek közepette, mint a miniszterelnöké volt.

A Pozsár házaspár ekkor is a meghívottak között volt. Még a ceremónia megkezdése előtt a szomszéd páholyban a szépséges dr. Kárász Magdát pillantották meg, amint egy minden ízében reszkető aggastyánt babusgatott. Vince még sosem látta az öregembert. Megrökönyödött, látva, hogy a nő lehajol és megcsókolja az aggastyán kezét, az pedig úgy simogatja a nő fejét, mintha atyai áldást osztana. Annak idején nagyon megdöbbenette Magda asszony miniszteri kinevezése, de nem merte megkérdezni Györkös úrtól, hogy adhatta ezt a fontos megbízatást éppen annak a személynek, aki rá akarta venni őt az árulásra.

Bizonyára azt felelné, hogy megvolt rá az oka és igaza lenne. Mindegy, nem az ő dolga.

Elmosolyodott: hej, ha Ilus tudná, hogy ezzel a gyönyörűséges miniszter asszonnyal csókolózott és kevésen múlt, hogy az meg nem erőszakolta őt - itt helyben kikaparná mindkettőjük szemét, az holtbiztos! Csak nehogy Gizinek eljárjon a szája! Bár, ha eddig nem tette...

Ki lehet az a roskatag vénség? Lehet, hogy Magdácska nagyapja?

Hogy nem akárki, arra mérget mert volna venni: a miniszter asszony olyan alázattal viselkedett, mintha a római pápa előtt térdepelne, s még Györkös is felintezett hozzá a bársonyszékből.

De vajon mi a fenéért bámulja őt az öregúr olyan kitartóan?

22. FEJEZET

A tényleges kormányzati munka jószerével el sem kezdődött, a miniszterek épphogy csak elfoglalták hivatalaikat, amikor bombaként robbant a hír: Kelecsényi Frigyes köztársasági elnök a Parlamentbe menet, hivatali autójában, váratlan szívroham következtében elhunyt.

Ez volt a negyedik infarktusa...

Magyarország összes templomában meghúzták a harangokat, a lakosság minden rétege, pártállásra való tekintet nélkül, megrendülten értesült a szomorú eseményről.

Györkös Ottó miniszterelnök és dr. Szabados Pál, a Parlament elnöke országos gyászt rendelt el, a nemzeti lobogót félárbocra eresztették. A Tisztelt Ház rendkívüli ülésen emlékezett meg a köztársasági elnökről, Györkös Ottó meleg hangú beszédben hosszasan méltatta a kiváló államférfi érdemeit. A képviselő-testület néma felállással tisztelgett a megboldogult virággal övezett arcképe előtt. Egymást követték a gyászmisék, könyörgő istentiszteletek. Nem volt olyan vallás, hitközösség, szekta, társadalmi szervezet amely ne fejezte volna ki részvétét.

Kelecsényi Frigyes második ciklusát töltötte az elnöki székből, a parlamenti pártok legteljesebb megelégedésére. Erényét abban látták - s ebben a mindenkori ellenzék is egyetértett -, hogy képes volt a pillanatnyi politikai széljárások fölé emelkedni, döntéseit a semlegesség és a józan megfontolás jellemezte. Ha kellett, tudott és mert határozott lenni, de nem volt nála óvatosabb politikus, ha úgy látta, hogy az aláírásra váró törvények körül alkotmányos aggályok merülnek fel.

A temetésre százezrek részvételével került sor. A koporsót a Parlament kupolacsarnokában ravatalozták fel, körülötte a kormány tagjai álltak díszőrséget, legtovább Györkös Ottó miniszterelnök. A polgárok reggel nyolctól délután öt óráig róhatták le kegyeletüket. A gyászolók hosszú, tömött sora az Alkotmány utca közepe tájáig ért, a Kossuth téren egész nap és egész éjjel gyertyák özöne égett.

Az Állami Hangverseny Zenekar a legnevesebb operaénekesek és három nagy vegyes kar közreműködésével Verdi Rekviemjét adta elő azon a hangversenyen, amelyet Kelecsényi Frigyes néhai köztársasági elnök emlékére rendeztek. A gyászbeszédet Györkös Ottó, valamint az esztergomi hercegprímás tartotta. Sírt az egész terem és a néma felállás tovább tartott az illendő egy percnél.

Vince nagyon elcsodálkozott, amikor Györkös Ottó átnyújtott neki egy két személyre szóló meghívót az operaházi rendezvényre és az utána következő állófogadásra.

- Kérem, Pozsár úr, tudom, hogy nem kellene mondanom, de jó az ilyet tisztázni... - mondta a miniszterelnök zavartan. - Ha sejtéseim nem csálnak, önnek és tisztelt felesége önagyságának alighanem hiányos a ruhatára, ezért bátorkodom javasolni a saját, jól bevált szabómat, Salgó urat, aki önnek és feleségének két nap alatt elkészíti a szmokingot, illetve önagysága nagyesztélyi ruháját, természetesen a párt költségére. Kérem, hogy a csokornyakkendőről se feledkezzen meg. Utólagos engedelmet remélve kocsit küldtettem a feleségéért, amely elviszi önöket a mester szalonjába, mértékvételre.

Vince egyik ámulatból a másikba esett. Hogyan? Pozsár Vincéné *önagysága*? Engedelmet *remélve*...! Györkös úr *bátorkodik* intézkedni...!

Mi folyik itt?

Nagyestélyi ruha, szmoking, csokornyakkendő! Hogyan kell azt viselni? És egyáltalán, mit keresnek ők ilyen előkelő körökben?

Tiltakozni akart, de Györkös úr határozottan ragaszkodott a ruhacsináltatáshoz.

- Mint mondtam, a kocsí már elindult önagyságáért, minden percben megérkezhet, kérem, ön is legyen készenlétben. S ha kérhetném, többé ne vegye fel ezt a farmert. Nem is értem, miért ragaszkodik hozzá annyira, hiszen gondoskodtam arról, hogy kellő mennyiségben és választékban álljanak öltönyök a rendelkezésére.

- Árulja már el végre, főnök, mit akar csinálni belőlem? S miért önöz engem? Ilust meg önagyságázza...

Györkös mélyen a szemébe nézve válaszolt:

- Ha nem olyan kishitű, már rég ki kellett volna találania!

- A budai házról van szó? - kérdezte Vince. - Nekem elmondhatja, magunk között marad, ígérem.

- Nem is rossz megközelítése az igazságnak - felelte kétértelműen a miniszterelnök és faképnél hagyta a szoborra merevedett Pozsár Vincét, aki nagyot rikkantott örömeiben:

- Hurrá, megvan a gondnoki állás! Hej, ha ezt Ilus megtudja!...

23. FEJEZET

Bár a törvénykezési munka teljes gözzel nekilódult, a nagy kérdés nyomasztó kényszerrel nehezedett az Országgyűlésre és az egész közvéleményre: ki lesz Magyarország új köztársasági elnöke?

Az sem volt egyértelmű, hogy közvetlen választás legyen-e, vagy az eddigi szokásoknak megfelelően a Tisztelt Ház vállalja magára a felelősséget; az Alkotmány erre vonatkozóan nem rendelkezett. Az ellenzék - s ebbe, a MJP-t kivéve, valamennyi parlamenti párt beletartozott, hiszen mindegyik ellenzékben volt - a közvetlen, népszavazásos elnökválasztás mellett kardoskodott, míg a kormányzó párt az Országgyűlésre kívánta bízni a döntést, mondván, a szűkre szabott szigorú költségvetés képtelen volna elviselni egy újabb szavazással járó terhet.

- Van annak a pénznek jobb helye is - érvelt a pénzügyminiszter, Sóvári Kázmér.

Amikor a házelnök feltette a kérdést, egy percre sem volt vitás, hogy a többségben lévő kormánypárti frakciótagok melyik gombot nyomják meg: a végeredmény 79 százalékos igenlő döntést hozott 21 százalékos tartózkodás ellenében - furcsa módon „nem” szavazat egy sem volt - s ez egyben hűen tükrözte a parlamenti viszonyok állását is.

Ezzel a kérdés eldőlt: nem lesz népszavazás!

Beindultak a találgatások: ki az a rátermett személy, aki minden tekintetben alkalmas a legmagasabb közjogi méltóság betöltésére? Az írott és elektronikus sajtó ezzel kezdte és ezzel zárta a hírműsorait, politológusok, közgazdászok, újságírók, alkotmányjogászok kerekasztal-beszélgetésein másról sem esett szó, mint a leendő köztársasági elnökről. Mindenkinek akadt holtbiztosan befutó jelöltje, egyikük az akadémia főtitkárát, másikuk az Írószövetség elnökét szerette volna, s volt olyan is, aki Györkös Ottót javasolta, de ő szerényen elhárította magától a megiszteltetést.

- Van erre megfelelőbb ember - hangoztatta úton-útfélen.

- S ki az? - faggatták. Györkös azonban csak mosolygott, mondván, egyedül az Országgyűlés előtt hajlandó megnevezni jelöltjét.

És elkövetkezett a várva várt pillanat, amikor nyíltan színt kellett vallani. Az ország egy emberként leste-várta, hogy felszálljon a füst - ahogy mondani szokás, utalva a pápa-választásra.

*

Ilus csodálkozva forgatta kezében az aranysegélyes, előkelő meghívót, amely a nevezetes napon a díszpáholyba invitálta őt.

S ami a legérthetlenebb volt az egészben: a meghívó egyetlen személyre szólt, Pozsár Vincéné asszonynak és a Miniszterelnöki Hivatal külön futára hozta.

- Sehogy sem tetszik ez nekem - mondta a férjének fejcsóválva. - Azért ez már tényleg túlzás, nem gondolod? Mit keresek én ott, a munkásasszony, egyedül a díszpáholyban? Az a hely nem a magamféléknek való. Azt se tudom, mit kell felvenni, csak kinéznének onnan. Ne haragudj, én nem megyek, ne is akarj kényszeríteni. S te hol leszel? Téged mért nem hívnak?

- Hiszen, ha tudnám! - tárta szét a karját tehetetlenül Vince. - Nekem se mondanak semmit. Nagyon kedves a miniszterelnök úrtól ez a figyelmesség, de nyilván tisztában van vele, hogy a meghívást nem vesszük komolyan. Már az is idegesített, hogy ott kellett tenni-venni magunkat az esküjénél és az operaházban. Most is fuldoklok, ha eszembe jut az a rohadt csokornyakkendő...

- Nekem meg a hosszú slafrok, a nagystélyi! Jézusom, még szerencse, hogy nem láttak bennünket az ismerősök, lett volna nevetés.

- Szóval akkor mi lesz? - tette fel a kérdést Vince, bár sejtette a választ. - Elmész?

- Dehogyan megyek, hogy képzeled! Egyedül, nélkülöd? Szó sem lehet róla. Maradunk itthon, majd a televízióban megnézzük. Ne haragudj, mindennek van határa! - zsémbelt Ilus. - Beszélj Györkös úr titkárságával és valami ürüggyel ments ki bennünket, hivatkozz arra, hogy beteg vagyok, bánom is én, mondj, amit akarsz. Ne tojj be, nem harapják le a fejed, hogy egyszer nemet mersz mondani.

A helyzet azonban másként alakult.

Nem sokkal később egy kellemes női hang telefonált, Varjas Emíliaként mutatkozott be és elmondta, hogy ő a Miniszterelnöki Hivatal sajtófőosztályának vezető titkárnője. Üzenetet kell átadnia, miszerint hamarosan egy autó fog Pozsár úrért menni, arra kéri, vegyen fel sötét öltönyt. Félórája van...

- Ki üzeni ezt? - kérdezte ingerülten Vince.

A vonal másik végéről zavart köhécselés hallatszott.

- Furcsa, de nem tudom megmondani önnek, Pozsár úr. A papíron, ami itt fekszik előttem, csak annyi áll, hogy *A kettes*. Ön talán megfejtí, mit jelent ez a szám.

- Ó, igen, persze, persze, így mindjárt más - hebegte Vince. Mégse árulhatja el, hogy ez volt a jelenlegi belügyminiszter titkos kódszáma. Szóval még mindig érvényben van a bújócskázás? Fura helyzet! - Köszönöm a fáradozását, hölgyem.

- Szívesen, nem volt fáradság - mondta kedvesen a nő és letette a telefont.

- Ki volt az? - esett a férjének Ilus.

- A Miniszterelnöki Hivatal titkársága. Mindjárt itt lesz értem egy autó, fogalmam sincs, hová visznek. Remélem, nem a börtönbe. Add ide az egyik fekete ruhámat, rendesen kell kinéznem.

- Lassan akkora ruhatárad lesz, mint egy igazgatónak, csak tudnám, hová rakjuk - jegyezte meg epésen Ilus. - Bezzeg egy rohadt moziba képtelenek vagyunk kettesben eljutni. A gyerekek hetek óta nem láttak. Ma sem fogsz találkozni velük. Meddig mehet ez így?

- Ne morogj már, nekem se öröm. Inkább arra gondolj, ha túl leszünk ezen a cécón, kiköltözünk Györkös úr villájába, vagy megvesszük azt az erzsébeti kertes házacsát, már együtt a pénz.

Alig készült el, amikor rövid dudaszó hallatszott az utca felől. Fekete Mercedes állt a kapunál, előtte elegáns fiatalember várakozott. Hodosán néni az ablakból figyelte.

- Mi vagy te, földesúr, vagy milliárdos? - ugratta Miska bácsi, amikor Vince átsietett az udvaron. - Már nem jó neki a Trabant, neki csak a Mercedes az igazi, megszokta gyerekkorában.

- Hagyjon békét, öreg, ne cukkoljon maga is - morogta bosszúsan Vince. - Van nekem elég bajom!

- Hová megyünk? - kérdezte a sofőrtől. Most látta, hogy a vezető melletti ülésen egy széles vállú, kopasz fickó foglal helyet. Főhajtással köszönt, aztán nézett előre mereven, mintha karót nyelt volna.

A fiatalember tisztelettudóan mosolygott, de csak annyit válaszolt:

- Megkérem, szíveskedjék hátra ülni, ott kényelmesebb. Ha kinyitja ennek a szekrénykének az ajtaját, külön rekeszekben talál jéghideg üdítőt, forró kávét, csokoládét, a televíziót ezzel a gombbal lehet bekapcsolni. Ha pedig telefonálni óhajt...

- Azt mondja meg, hová megyünk, ne udvaroljon itt nekem!

- Máris indulunk, uram - válaszolta a sofőr.

- Ez nagyot hall? - mérgelődött Vince. Az üléshezátot tapogatta: selymes bőr és puha bársony, csillog-villog minden. Jézus, micsoda autók vannak! - sápítózott.

Hol van ehhez az ő kis Trabantja!

Azt, hogy merre járnak, nem tudta megállapítani, mert az oldalsó ablakokon le volt húzva a függöny, a sofőrülés és közéje vastag, sötétszürke, homályosított üveg csusszant. Csak nagyjából sejtette, hogy valahol Budán, mert többnyire fölfelé haladtak. Már vagy húsz-huszonöt perce suhantak így, a kocsi lágy ringása elbágyasztotta. Gondolt egy merészet és a hűtőszekrényből hideg kólát vett elő, aztán a másik ajtócskát nyitotta ki és forró feketét csurgatott magának. A feliratról leolvashatta, melyik gombot kell megnyomni, hogy cukrot, tejszínt vagy kakaót is adjon ki a gép. Megnyomta mind a hármat, legalább kiélvezi ezt az eszement luxust, gondolta dacosan. Ki tudja, lesz-e még rá módja az életben.

Az utolsó kortyot nyelte, amikor az autó megállt. A sofőr és kísérője a helyén maradt, meg se moccantak. Vince már szállt volna ki, de nyílt az ajtó, és magas, pofaszakállas férfi hajolt meg derékig.

- Tisztelettel üdvözlöm, uram - mondta olyan hódolattal, mintha egy fejedelmet köszöntött volna.

Vince kíváncsian nézett körül. Jól sejtette, hegyes, erdős részen voltak, távol a város zajától, porától. Tornyos, emeletes épületet látott, a kocsifeljárótól apró fehér kavicssal borított kanyargós út vezetett az utca felé - bizonyára arról érkezhettek, látszott a keréknyom. Körben hatalmas platánok, fenyők, virágágyások, pompázó örökzöldek sora, kerítés vagy nem volt, vagy a növényzettől nem lehetett látni.

A pofaszakállas függően előreszaladt és kitárta előtte a bejáratit ajtót.

- Erre méltóztasson! - hajlongott, befelé mutatva.

- Hol vagyok? Kinek a háza ez? - kérdezte megszeppenve Vince.

- Senkié és mindenkié, uram - mondta diszkrét mosollyal a pofaszakállas. - Állami tulajdon. A mindenkori köztársasági elnök úr rezidenciája.

- Nem mondom, jó nagy - hümmögött Vince. - Itt el is lehet tévedni.

- Volt már, aki eltévedt, vagy ha szabad így kifejezni magam: volt, akit megtévesztett, uram.

Csarnokszerű helyiségbe léptek be, a falakon körben tükör verte vissza az alakjukat, Vince érezte, hogy megkocsonyásodnak a térdei. Hová kerültem, Szűz Mária, Szent József? - sóhajtott fel.

Sok ideje nem maradt a találgatásra, mert egy jól ismert dörmögő bariton szólalt meg mögötte.

- Örülök, hogy megérkezett, Pozsár úr.

Vince megfordult, és mindjárt meg is nyugodott. Végre egy ismerős: Szomódi szálfa alakja tornyosult fölötte. Ő is fekete öltönyt viselt, álla alatt apró csokornyakkendővel, alig lehetett ráismerni.

- Mi van, magát is iderendelték? - örvendezett Vince.

- Mondjuk... - felelte röviden a belügyminiszter. - Kérem, jöjjön utánam. Ne húzzuk az időt a magyarázkodással, már várják.

- Kicsodák?

- Meglátja - mondta szokásos szűkszavúságával Szomódi. Vince elszontyolodva követte.

Az iméntinél is nagyobb és sokkal díszesebb szobába léptek. Hatalmas, ovális asztal körül csupa férfi ült, egy sem volt közöttük fiatalabb negyven évesnél. Az asztalfőn ugyanazt a reszkető fejű aggastyánt pillantotta meg, akit Kárász Magdával látott a parlamenti páholyban.

Fogalma sem volt, mit kell mondania, hogyan illik köszönni, egyáltalán kik ezek az emberek, ezért jobbnak látta állni és várni, majdcsak történik valami. Néhány minisztert is felfedezett a társaságban.

Ekkor kinyílt egy oldalsó ajtó és dr. Kárász Magdával az oldalán Györkös Ottó miniszterelnök lépett a helyiségre. A nő, mielőtt leült, odamosolygott, Györkös pedig egyenesen Vincéhez sietett és már messziről nyújtotta a kezét:

- Barátsággal köszöntöm szerény körünkben, Pozsár úr.

- Jó estét kívánok - nyögte ki Vince.

- Engedje meg, hogy bemutassam önnek az urakat.

- Talán fordítva illene...

- Ők már hírből ismerik, sokat meséltem önről, nem is sejti, milyen sokat. Az asztalfőn atyai barátom, szeretett nagybácsikám, Egyed Szilveszter, a világ egyik legnagyobb - ha nem a legnagyobb - pénzügyi zsenije foglal helyet (Tehát nem a Magdácska nagypapája - szögezte le magában Vince. Újabb bomba meglepetés...). Jobbra tőle a Magyar Nemzeti Bank elnökét, Hanek Lászlót látja, a televízióból ismerheti az arcát, amiként a másik oldalon lévő úrét is, aki nem más, mint Perényi Elemér, a Nemzetközi Gazdaságkutató Intézet elnök-vezérigazgatója. Jelen vannak még a parlamenti pártok vezetői, akikkel volt módja megismerkedni az én esküvételem utáni banketten. A többiekkel is találkozott, ők kormányom tagjai, illetve a hozzájuk tartozó politikai és közigazgatási államtitkárok. Dr. Kárász Magda miniszter asszonyt akár be se mutassam, hiszen, ha jól tudom, a hölgynek már volt szerencséje önhöz - és pajkosan Vincére kacsintott. - Az urak szeretnének személyesen elbeszélgetni önnel, ezért a nevükben is kérem, foglaljon helyet körünkben. Ez lesz az ön helye, Pozsár úr - vezette egy magas támlájú bársonyszékhez Györkös, pontosan szemközt Egyed Szilveszterrel.

Magda kedves mosollyal az ajkán, fényes tálcán hófehér, aranyozott porcelán kávéscsészét tett eléje, amiben már ott illatozott a finom kávé, mellette ezüst cukortartó és kanál, majd kristálypohárba valamiféle rózsaszínű italt öntött és azt is csésze mellé helyezte. Györkös a Vince melletti székre telepedett.

- Még egyszer jó estét kívánok mindenkinek - köszönt Vince kissé mutáló hangon. - Tessék, vágjunk bele, uraim, bár el nem tudom képzelni, miben lehetnék a hasznukra. Csak úgy halkan jegyzem meg, nagyon nagy lehet a baj, ha tőlem akarnak választ kapni a problémáikra.

Nyugalmat erőltetett magára: csak semmi pánik, ha bántani akarnák, nem udvariaskodnék így körül.

- Tudja, miért kérettük ide? - nyekeregte a túloldalról Egyed Szilveszter.

- Nem én, honnan tudhatnám, majd elmondják - vont vállat Vince. - Kis pont vagyok én ahhoz, kedves uram, hogy kérdezősködjek, ez az önök reszortja.

- No de mégis... Nem kíváncsi?

- Nem a fe... pardon, bocsánatot kérek. Már hogy a csudába ne lennék az! Önök itt mindannyian ismerik egymást, én meg alig néhányukat, nem mondhatni, hogy arányban vagyunk, ráadásul a kisujjukban több van, mint nekem a fejemben. De annyi baj legyen, azért el nem szaladok! Györkös úr, akarom mondani, a miniszterelnök úr szerint mindent tudnak rólam, így nyilván azt is, ki vagyok, milyen kapcsolatban álltam - vagy állok, már magam se igazodok ki - Györkös Ottó miniszterelnök úrral. Megszoktam, hogy sosem kért tőlem olyat, ami teljesíthetetlen lett volna. Nem kenyerem a vitatkozás. Hívtak, hát jöttem, vagy hogy pontosabb legyek, hoztak.

- Helyes. Jó válasz. Nagyon jó válasz! - nyaklott előre az aggastyán feje és többé meg se szólalt.

Most felállt Perényi Elemér elnök-vezérigazgató és hátra tett kézzel odasétált Vincéhez.

- Mindenek előtt szeretném megnyugtatni önt, kedves Pozsár úr, hogy ami itt elhangzik, az közöttünk marad. Bátran kimondhat mindent, amit gondol, mindannyiunk nevében garantálom, hogy semmi bántódása nem esik, akkor sem, ha valamelyikünkre nézve... hm... sértőek lennének a szavai.

Vince Györkösre pillantott. A miniszterelnök biztatóan intett a szemével.

- Rendben van. Csakhogy jelezzem, nem vagyok egy beijedős fajta és ígérem, nem fogom vissza magamat. Ami szívémen, az a számon. Így megfelel?

- Kitűnő! - hajolt meg Perényi. - Ebben reménykedtünk. Mi a véleménye a miniszterelnökönkéről?

Vince zavarában hörpintett egy kortyot kristálypohárból, időt akart nyerni, erre a kérdésre nem volt felkészülve. Látta, Györkös maga elé somolyog, és ezúttal nem hajlandó viszonzni a tekintetét.

- Húha! Ez így egy kicsit meredek, hogy ne mondjam, övön alul volt, de mindegy, szívesen válaszolok. Szóval az a helyzet, hogy volt idő, különösen eleinte, amikor nagyon nem kedveltem - kezdte óvatosan Vince. - Örökké váratlan, meglepetésszerű húzásai voltak. Nézzék, semmi értelme szépíteni, ki nem állhattam, azt hittem, nagyzol, hogy parancsolási és üldözési mániája van, s csak önnön maga személye érdekli, fűtyül a világra, leginkább a szegény emberekre. Aztán, ahogy közelebbről megismertem, lassan, fokozatosan megváltozott a hozzáállásom, különösen, amióta jobban belevetette magát a politikába. Rájöttem, hogy talpig becsületes, bár furmányos agyú, alapjában véve tisztességes gondolkodású ember. De megismétlem, nehéz elmenni az észjárásán.

- Mi a véleménye a kormányprogramról? - kérdezte most Hanek, a bankigazgató, miután Perényi egyetértő hümmögéseket hallatva visszaballagott a helyére.

- A kormányprogramról? Első ránézésre az, hogy nem hiszem el.

- Ez kevés, ne ilyen tömören, ha kérhetem. Részletezze, mi az, amit nem hisz.

- Jó, akkor részletezem. Hadd kezdjem a saját szemszögemből, nem mintha az túl sokat nyomna a latba, de ha már elmondhatom... Ott voltam a születésénél, magam is belekotyogtam néha-néha. Györkös úr minden alulról jövő javaslatot feljegyzett és ebből jó néhány visszaköszön a végleges változatból. Csakhogy én kételkedem abban, hogy ennyi jót egy kormány megvalósíthat, legalábbis eddig még sose volt rá példa, hogy amit ígértek, azt pontról-pontra megtartották. Ne legyen igazam, mindenesetre, szívesen rákérdeznék egy év múlva, hogy na, miniszterelnök úr, hogy állunk azzal az életszínvonal emeléssel meg a munkanélküliség felszámolásával, nem is beszélve a bűnözés, a korrupció visszaszorításáról, merthogy az is fő helyen szerepelt a beszédeiben, jól megtanultam, bár ezt inkább a belügyminiszter úron kéne számon kérni, ez az ő asztala lesz. Elhinném én boldogan, el én, kérem, esküszöm, mert amúgy jó katolikus vagyok, csak nem merem. Szabadna nekem is feltenni egy kérdést, miniszterelnök úr? Ha nem haragszik...

- Parancsoljon - mondta Györkös.

- Meg tudná mondani, mennyibe kerül egy kiló kenyér?

- Ritkán járok boltba...

- Egy liter tej?

- Mi tagadás, fogalmam sincs.

- Van halvány sejtelve arról, mennyibe kerülnek a gyógyszerei annak a nyugdíjas házaspárnak, akik ketten összesen harminc-negyven ezret kapnak kézhez havonta? Nem a megélhetésükről és nem a rezsiről beszélek, csakis a gyógyszereikről. Lakbér, villany, gáz, ruházkodás... ezeket most hagyjuk.

- Csak tippelni merek: úgy két-háromezer forint körül...

- És az urak közül tudja valaki?

- Én igen - emelte fel a kezét Szomódi. Neki voltak keserves tapasztalatai a beteg asszony és a három gyerek mellett. - De tegyen hozzá a miniszterelnök úr egy tízest. S az még a jobbik eset.

Rajta kívül senki sem jelentkezett.

- Képtelenség! Lehetetlen... - hitetlenkedett Györkös. - Akkor mit esznek?

- Hát ez az! Itt a bökkenő, miniszterelnök úr, hogy az ilyen alapvető problémákkal nincsenek tisztában, mert mindig csak nemzetgazdasági szinten gondolkoznak, soha nem a nép eszével, holott a nép naponta néz szembe ezzel a dilemmával: a gyógyszert válassza, vagy legalább napjában egyszer lakjon jól csirke szárnyal? Nem állítom, hogy mindenki nyomorog, akadnak, akiknek egész jól megy a soruk, de azok vannak kevesebben, összehasonlíthatatlanul kevesebben. És a többszázezer munkanélküli? A sok hajléktalan? A fiatalok, akiknek reményük sem lehet önálló lakásra. Azokkal mi az elképzelésük? Nem is értem, miért engem faggatnak. Arra valók a közvélemény-kutatók meg a statisztikai hivatal, ez a dolguk, a pontos tájékoztatás, erre képezték ki őket, nem? Vagy ha már így hozta a helyzet, miért nem arról tudakozódnak, mit beszél az új kormányról a lakosság, de nem akkor ám, amikor a nagyképű kérdező-biztosok szorítják a falhoz őket az utcán, magnetofonnal és jegyzetfüzettel a kezükben, hogy azt se tudják a szerencsétlenek, hová meneküljenek ijedtükben. Persze, hogy nem mernek panaszkodni.

- Köszönöm a leckét, Pozsár úr, egy életre megjegyeztem - mondta Györkös csöndesen. - Akkor most kérem, mondja el, mit beszél a lakosság az új kormányról?

Vince melléből kiszakadt egy nehéz sóhaj.

- Hogy mit?... - felelte hosszú hallgatás után. - Bizony, itt van a kutya elásva, uraim. Az a szívfacsaró, hogy ezt a dolgozó, küszködő népet még soha nem láttam így bizakodni, reménykedni, és félek, megint csalódni fognak. Ez az ország belefáradt a bizakodásba, már nem bírna elviselni egy újabb kiábrándulást. Most mindenki, akivel beszélek, örül, tervez, és a miniszterelnököt úgy emlegetik: a mi emberünk! Ámha, Isten ne adja, azt látják, hogy ez az ő megváltó emberük is ugyanúgy cserben hagyja, hitegeti a kisembereket, ugyanazt az átkozott alagutat keresi, amit az elődei, ha ő is azzal bolondítja a választókat, hogy már látja a végét - de sajnos, csak ő látja, onnan Budáról, az úszómedencéje széléről - akkor itt, kérem, elszabadulhat a pokol. Akkor az Isten óvja meg Magyarországot a legrosszabbtól!

Vince nagy levegőt vett, közben az asztal körül ülőkre sandított, vajon mikor mondják neki: elég! Semmi ilyesmit nem tapasztalt, ellenkezőleg, feszülten figyeltek, egy pisszenés sem hallatszott.

- Van egy mondat, amit nagyon utálok, meg nem is nagyon értek, úgy hangzik: „makroszinten már látszik a kibontakozás”. A televízióból, az újságokból tanultam, a jelenlévők biztosan tudják, mit jelent, én csak sejtem, de ennyitől is feláll a szőr a hátamon. Valami olyasmi lehet, hogy összességében jól alakulnak a dolgok. Biztos így van, ám ettől még nem lakik jól a nép. Maguk talán nem is tudják, vagy már elfelejtették, mit jelent szegénynek lenni. Pedig régi igazság: a szegény embernél nincs szegényebb és nincs kiszolgáltatottabb. Azok, akik ott élnek lenni, akik az igát húzzák, nem kérnek lehetetlent, sokkal kevesebbel is beérnék, mint hinnék, de fontos, hogy legalább a jó szándékot láttassák velünk. Ha baj van, osszák meg velünk a gondokat, ne szégyelljenek odaállni elénk, arra való az a nyavalyás televízió, rádió, és mondják meg őszintén, bele a szemünkbe, hogy nézzék, emberek, ez meg ez van, kevés a pénz, össze kell húzni magunkat, de megvan az értelme, mert ez és ez következik utána - és valóban az következik! Tetszenek érteni?... A nép mindaddig megértő, amíg bízik a vezetőiben, különösen a magyar ember az a fajta jó bolond, akivel az eget le lehet szakíttatni egy becsületes szóért. De az Ég legyen irgalmas magukhoz, kormányzó urak, ha eljártsszák ezt a bizalmat... Folytassam, miniszterelnök úr?

- Folytassa - intett Györkös Ottó nagyon komolyan.

- Jó, akkor mondom tovább. Ott tartottam, hogy a bizalom mindennél fontosabb. Néha többet ér, mint egy fizetésemelés, nekem elhihetik. Ha csak egy szemernyit is tudnak javítani a sorsunkon, kapnak érte százszorta többet, értékesebbet: türelmet! Szeretnénk már végre nem csak azt hallani, hogy Európában milyen nagyra vannak a magyarországi stabilizációval, jobban örülnénk, ha inkább arról zengenének csodákat, hogy a magyar állampolgárok büszkék a kormányukra, mert az nem ellenükre dolgozik, hanem értük, az ő javukra. Legyen szabad egy példával élnem, talán úgy jobban meg tudom értetni magam. Hű, de kiszáradt a szám! Egy pillanat...

- Parancsoljon! - öntött sietve a rózsaszínű italból a miniszterelnök. Kiderült, közönséges üdítő, de nagyon finom, enyhén szénsavas.

- Köszönöm szépen, Györkös úr, ez jólesett. No szóval, visszatérve a példázathoz: a katonaságnál volt nekem egy parancsnokom, úgy hívták, hogy Kalmár András főhadnagy. Az mindig azt mondta, amikor harcászati gyakorlaton versenyeztünk a többi századdal: emberek, maguk vigyázzanak énrám, én vigyázok magukra. Nem az a fontos, hogy megnyerjük a versenyt, hanem hogy tisztességesen, szabályosan nyerjük meg. Ha valaki csalni próbál, azt elevenen fogom megnyúzni, világos? Imádtuk azt a főhadnagyot, tűzbe mentünk volna érte,

pedig betyár szigorú volt, reszkethetett, aki valami disznóságot csinált és letagadta, vagy hazudott neki.

Ismét kortyolt az üdítőből, kivárt keveset, aztán tovább beszélt:

- Ha belegondolnak, egy országot is valahogy így kéne vezetni, mondom ezt én, az iskolázatlan segédmunkás: mi a kormányért, a kormány meg érettünk. A kormány vigyázzon ránk, és mi vigyázunk a kormányunkra. Cáfoljanak meg, ha tudnak. A véleményemet kérdezték, hát úgy nagy általánosságban ez a véleményem a kormányprogramról. Ha ez mind megvalósul, amit elmondtam, itt mennyország lesz, de nem csak a pórnépnek, hanem a kormánynak is, és az legalább annyira fontos, ha sokáig a helyén akar maradni. Másként nem ér az egész többet, mint halottnak a csók...

Körülnézett, egyenként belebámult az arcokba, aztán így fejezte be:

- Senkit sem akartam megbántani, de Györkös úr arra tanított, hogy mindig legyek őszinte. Őt hibáztassák, ha kissé keményebben fogalmaztam. Munkásembertől amúgy se várjanak köntörfalazást.

Vince meglepetésére kitört a taps. Györkös Ottó felállt, odalépett Vincéhez és kezét nyújtott:

- Köszönöm, Pozsár úr, nem csalódtam magában. Azt hiszem eleget hallottunk - nézett körbe -, most önök következnek.

- Elfogadom - mondta az asztalfőn Egyed Szilveszter. - Valóban rá van szükségünk.

- Óhajt még valaki szólni, esetleg kérdezni a jelölttől?

Senki sem jelentkezett.

- Kérem, szavazzanak.

Valamennyi kéz a magasba emelkedett. Györkös külön-külön minden kézre rámutatott és a kéz gazdáját néven szólítva hangosan számolt.

Amikor ezzel végzett, valamennyien felálltak és ünnepélyes arccal Pozsár Vince felé fordultak. Györkös Ottó hangja elcsuklott a megindultságtól, amikor azt mondta:

- Pozsár Vince úr, a kormányzó és az ellenzéki pártok egybehangzó óhaját, s az én személyes kívánságomat tolmácsolom, amikor az ország miniszterelnökeként felkérem önt a Magyar Köztársaság legfőbb közjogi méltósága, a köztársasági elnöke tisztének betöltésére.

Vince körül megfordult a szoba, úgy érezte, kiszalad lába alól a talaj, megáll a szívverése, gyomra felcsúszik a torkába, halántékán dübörögve vert egy ér, szeme elhomályosult, meg kellett kapaszkodnia a székében, nehogy összeessék. A feje olyan lila volt, mintha befestették volna.

- Hogy én... hogy én... Mi legyek én? - dadogta libabőrösen. - Maguk mindannyian megháborodtak! Egész idő alatt azt hittem, gondnoknak hívnak...

A vén Egyed Szilveszter botjára támaszkodva odatotyogott a levegő után kapkodó Pozsár Vincéhez. Megragadta mindkét karját, úgy mondta:

- A magyar történelemben még nem fordult elő, hogy az államfő kijelölésekor a nép legegyszerűbb gyermeke jöhetett volna szóba. Most egy ilyen történelmi pillanatnak lehetünk részesei, s én boldog vagyok, hogy ezt megérhettem. De tegyük hozzá: ennyi igazság sem hangzott el soha egy államfőjelölt szájából. Meghajlok maga előtt, édes fiam, én a száz éves öreg, és azt kérem a jó Istentől, akiben sosem hittem, de maga visszaadta a hitemet az emberben és az ő teremtményében, amit a hívők Istennek neveznek, hogy kísérje áldásával önt

és a hazát. Kérem, vállalja el a tisztséget, legyen ön e sokat szenvedett ország államfője és egyben az ellenőre, felügyelője, összekötő kapocs a kormány és a nép között, amiről olyan szépen, és megrendítően nyilatkozott. Bizonyítsa be, hogy nem csak beszélni tud róla, hanem képviselni is mindazt, amit elmondott. Amíg élek, én támogatni fogom és végrendeletileg kötelezem a jelenlévőket s az utánuk következőket, hogy ők is segítsék önt hivatala betöltésében.

Egyed Szilveszter megpihent, láthatóan kifárasztotta a sok beszéd. Alig maradt ereje a befejező mondatra:

- Excellenciás uram, engedje meg, hogy elsőként fejezzem ki őszinte jókívánságaimat és tisztelgésemet!

Ezzel, a teremben lévők lelkes tetszésnyilvánításától kísérve az aggastyán megölelte, majd két oldalt arcon csókolta a minden ízében remegő Pozsár Vincét.

*

Egy hét múlva a Magyar Távirati Iroda a következő hírt röpítette a nagyvilágba:

- Pozsár Vince személyében új köztársasági elnöke van Magyarországnak. Egyszerű munkásemberként került a politikai élet közelébe és amikor államfői esküjét letette az Országgyűlés és a nemzet színe előtt, a hivatalos szöveget a következő szavakkal egészítette ki: „... Isten engem úgy segítjen, *hogy soha nem felejtsem el honnan jöttem és kikhez tartozom!*”

EPILÓGUS 2.

De azért Szomódi belügyminiszter úr csökkenthetné ezt a fene nagy őrizetet.

Hiába igyekszem, képtelen vagyok hozzászokni.

Szegény Ilus, amikor elmagyaráztam neki, hogy lőttek a házmesteri állásnak, be kell érnie azzal, hogy köztársasági elnök feleségeként, ő lesz az ország első asszonya, ugyanolyan rangban, mint az amerikai elnöké, elájult, úgy kellett felmosni a drágámat.

Először nem is akarta elhinni, de aztán az eskütételnél, amikor vadonatúj selyemkosztümben, frissen felékszerezve, a miniszter-feleségek koszorújában ott állt legelől a díszpáholyban, és a fogadáson minden férfi neki csókolt kezét először, már belátta, hogy ennek bizony a fele se tréfa és lássunk csodát: neki bezzeg nem kellett hetek, hónapok, hogy beleélje magát az excellenciás asszony szerepébe. Úgy egzecírozta a személyzetet, mintha világegyetében ezt csinálta volna - kivéve persze Lujza őrnagyot, a szakácsnőnkét. A fiaim csak hápogtak és folyton azt kérdezték: „Apu, akkor megkapjuk a bicajt, amit tavaly ígértél?” Nekik elsősorban ezt jelentette a család életében bekövetkezett változás.

Hodosán bácsiék sírva búcsúztattak bennünket.

- Aztán vigyázz, Vince fiam, nehogy királlyá is koronázzanak. Becsüljétek meg magatokat, és sose felejtsetek: ezt a kis nyári konyhát nem adjuk ki senkinek. Sose lehet tudni, mit hoz a jövő, hátha még szükségetek lesz rá. Ha nem, hát majd tetetünk rá egy emléktáblát. Néha gyertek el, hogy lássátok és emlékezzetek: ott hátul, az udvarok mélyén is élnek emberek...

Györkös miniszterelnök úrral sokat vagyunk együtt. Nagyon összebarátkoztunk, tegeződünk - akárcsak Szomódival meg a többi miniszterrel, a szép Kárász Magdát is ideértve -, s jókat nevetünk a hajdani Mujkó-korszakon. Remekül megértjük egymást, én nem szólok bele az ő dolgába, mert hála Istennek, egyelőre nincs rá okom, jól mennek a dolgok, ő meg nem akar elnökösködni helyettem. Amikor Egyed úr meghalt - mellére billent fejjel, arcán békés mosollyal, csöndesen elaludt a foteljában, mesélik, hogy egy régi fényképalbum hevert az ölében, mintha azt nézegette volna utolsó pillanataiban -, sokáig szólni sem lehetett hozzá, úgy nekikeseredett, még könnyezett is, pedig régen megfojtották volna egymást egy kanál vízben. De sírva gyászolta az öreget Kárász Magda is. Nem tudom, mit szerethettek rajta annyira.

Mindegy, az ő dolguk. Az enyém, hogy aláírjam a törvényeket, amiket az országgyűlés hoz, feltéve, hogy egyetértek vele, csinálom a protokollt, lassan kezdek belejönni, mikor, mi illik. Szomódival sincs bajom, tisztelem, becsülöm: amióta ő a belügyminiszter, a bűnözők lábujjhegyen osonnak ki az országból, hátra se mernek nézni. Elvértve még hallani egy-egy kósza esetről, de a rendőrök imáikba foglalják a nevét, bár ugyanakkor rettegik is. Soha nem volt ekkora tekintélye a rendőrruhának, mint mostanság.

Az elején már említettem, hogy a mai nap fontos dátum az életemben: éppen egy esztendeje, hogy letettem az államfői esküt és az évforduló tiszteletére ünnepi fogadást adok, miután túl leszünk az operaházi díszelőadáson. Ezért hát elhatároztam, hallgatok a feleségem szavára, s mielőtt még Hawaii-ba indulnánk, megírom az én különös, szokatlan élettörténetemet, hátha buzdításul szolgál valamelyik nagyra törő, falusi gyerek számára.

Mert magyarázhatja nekem Györkös miniszterelnök úr, hogy ki voltam szemelve!

Volt itt más is...

Egyszer valahol azt olvastam, hogy minden katona a tarisznyájában hordja a tábornoki csillagot. Lehet, hogy nem pontos az idézet, de a lényeg benne van, csak én egy kicsit átfogalmazom:

- Minden papucs magában hordozza a jövőt, csak viselni kell.

Furcsa játékaik vannak az életnek.

Ha nincs ez a papucs - a kabalám -, ami e pillanatban is a lábamon lötyög, bizonyára nem enyém volna a legfőbb közjogi méltóságot megillető bársonyszék, nem ülhetnék itt a Magyar Köztársaság elnökének kijáró rezidencia márványkandallós szalonjában, nem állna előttem jégbehűtött ital, és nem pattogna körülöttem egy kisebb üzemre való ember, akik csak arra várnak, hogy engedelmessé legyenek. Kár, hogy szegény Korompai Jóska nem érhetette meg, most táthatná a száját. Giziékért minden vasárnap kocsit küldetek, hadd viháncoljanak a srácok a parkban, az urát, Hazadi Sanyit pedig felvettem a testőreim közé, legalább van egy barátom is köztük. Jól megvagyunk egymással, szeretem őket, sokat emlegetjük a régi drótüzemet.

Egyébként ők is most várják az újabb csemetét.

Hát ennyit akartam elmesélni, hogy lássák, mi minden múlhat egy három számmal nagyobb papucson. Vigyázok is rá, mint a szemem világára, jobban, mint ezek a sasszemű örök énrám! Kissé ugyan már málladozik, a talpa is megkopott itt-ott, de el nem cserélném hét zsák aranyért.

Jut eszembe, még ma ki kell adnom egy elnöki rendeletet Ilus számára:

- A papucst visszük! Nehogy kifelejtse a bőröndből!
